

HALMOS ANTAL

EURÓPA

22-ES CSAPDÁBAN

Az e-könyv kizárólagos tulajdonosa: Halmos Antal

Köszönjük a vásárlást és kellemes olvasást kívánunk!

Bookandwalk.hu e-könyv áruház

A bórítón látható

A Szent Bertalan-éj ábrázolása [François Dubois](#) festményén

és

A XIII. Gergely pápa által veretett emlékérem

Halmos Antal

Európa 22-es csapdában

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni,
bármilyen formában, vagy eszközzel
- elektronikus, vagy más módon -
közzélni!

Minden jog fenntartva!

Budapest, 2016

Köszönöm feleségemnek, Mártinak
a gondos ápolást, ami segített talpra állni,
és lehetővé tette a könyv megszületését.

Európa 22-es csapdában

Miért példaképünk az euroatlanti rendszer?

Előszó

Soha sem értettem, miért legfőbb vezérfonal a volt szocialista kelet-európai országokban, hazánkban is az euroatlanti eszmerendszer, erkölcs. Nem a diktatúráktól eltávolodást ítélem el természetesen, hanem azon államoknak, nemzeteknek piedesztálra emelését, követendő példaképpé minősítését nézem értetlenül, amelyek több évszázados történelmük során az emberiség elleni bűnök özönét követték el.

Hogy lehet példaként emlegetni a volt gyarmatosító hatalmakat, beleértve az Új Világ embervilágának módszeres kiirtásával, majd fekete rabszolgákkal pótlásával hódítókat, akik a keresztény eszmeiség által vezérelve, keresztet felmutatva pusztítottak embercsoportokat, kultúrákat.

Nem sorolom most a rémtetteket. Két csokorra osztva tárgyalom egyrészt az európai világ elénk állított példaképeinek valós lényét, a színesek felett állás tudatának gyökereit, mai „hódításaikat”, másrészt az egyszerű világhatalmi szerepből a Szovjetunió összeomlása óta – a neoliberális és keresztény eszmerendszerekre támaszkodva – világcsendőrré, abszolút világelső gazdasági-katonai hatalommá emelkedett USA belső erőinek rendjét, és a világ feletti uralmának megőrzése érdekében elkövetett módszeres erőszak-cselekményeit.

Tudom, ez a kiáltásom is a semmibe vész, mégis közzé kell tennem figyelmeztető véleményem. Talán ez az egy csepp a méltatlankodás tengerében segíthet a megálljt követelőknek.

A világhírű gondolkodó, Noam Chomsky is eljutott arra a következtetésre, ami jelen írás II. részének címében kerül kifejezésre: „Az USA ledarálja a világot”. Nála, a „Who Rules the World” könyvének 17. fejezetében ez így hangzik: „The U.S. Is a Leading Terrorist State”.

Megjegyzések

Két kötetre tervezett e-könyv – az euroatlanti eszmerendszer, erkölcsök kritikája – első kötetét olvashatják. Az USA-val foglalkozó, „Az USA ledarálja a világot” című második kötetet – betegségéből felépülőben - előre vettem. Az idő sürgetett. Fontosnak tartottam a menekültkérdés miatt mielőbb közreadni azt a kötetet: mihamarabb tudnia kell a világnak, kik a főbűnösök embermilliók szerencsétlen sorsáért.

A második kötet értékét emeli, hogy Noam Chomsky, a sokak szerint legbölcsebb értelmiségi ugyanarra a következtetésre jutott, mint én. A május 10-én megjelent „Who Rules the World” (Ki uralkodik a világ felett) című könyve 17. fejezetének címe: „The U.S. Is a Leading Terrorist State” (Az USA egy vezető terrorista állam). Határtalan az örömöm, nem akárkivel sikerült azonos véleményre jutnom.

Ez a kötet se tudományos mű. Ne keressenek benne vitathatatlan állításokat, mindez csak egy szürke földi halandó véleménye.

Világos **kékkel** jelöltem azokat a szövegrészeket, amikbe beültettem valamit: nevet, címet, URL-t.

Szögletes zárójelbe [én] foglaltam azokat a sorokat, amelyekkel a véleményemet *határozottan* ki kívántam emelni a szövegkörnyezetből.

I. Európa és a 22-es csapdák

(A Nagy Hóhér Fehér Faj)

1. Miről is van szó?

Bonyolult kérdéskör vizsgálatába vágtam a fejszémet. Remélem, nem bizonyul túl ellenállónak a rönk.

Mert, ahogy szedem össze a gondolataimat az „euroatlanti eszmerendszerről, erkölcsökről”, úgy bővül a megkerülhetetlen kérdések köre, a fájgyűlölet, emberirtás, a vallási fanatizmus Európában, a múlt és jelen háborúi, felmerül a kérdés bennem, miként fogom tudni levágni a sarjadzó témaköröket úgy, hogy a megmaradó tömb jól érthetően fejezze ki évek óta sűrűsödő ellenszenvemet a nyugati példaképeinkkel szemben. És főként érthetővé váljon a véleményem jogossága.

Bonyolítja a helyzetet, hogy nemcsak Európa van 22-es csapdában, hanem azon belül Magyarország is, sőt magam is. Ezt a bennem élő vonulatot se tudom kizárni a tárgyalandó kérdések közül.

Váltok is. Miért ne? Kezdjük az én 22-es csapdámmal. Túlesünk a nehezén.

Abszolút híve voltam az Európai Unióhoz csatlakozásnak, miután hosszú éveket töltöttem el a külkereskedelemben és ahhoz szorosan kapcsolódó területeken középszintű vezetőként, és érintkeztem a szocializmus megoldatlan/megoldhatatlan politikai-gazdasági-szociális kérdéseivel, azzal a gyorsuló lemaradással, amit az akkor lendületesen fejlődő fejlett országokhoz, de még a Nehru-i *tőkés tervgazdálkodásból* kifelé haladó Indiához képest is elszenvedett az ország. Olvastam a hazai – és elérhető nyugati - közgazdasági irodalmat, ahol lehetett-szabadott, beszélgettem a megoldandó jövőről. Világossá vált, hogy ki kell válnunk a szocialista tömbből, és csatlakoznunk kell az Európai Unióhoz. Mivel ez megvalósíthatatlan álmom volt akkoriban, a múlt század hetvenes-nyolcvanas éveiben, az is felmerült bennem, hogy a szocialista tömböt kell kirángatni a politikai-gazdasági, nem sekély kátyúból, és a két hatalmas gazdasági tömböt közelíteni egymáshoz. Ha Gorbacsov hamarabb jön, és okosabb, lehet, hogy ez a gondolat nem is lett volna annyira megvalósíthatatlan, mint amennyire az volt. Mennyivel más világban élnénk, Amerika nem tudná ledarálni a világot.

És egyszer csak váratlan élményben volt részem. Kerestem az állami szektorból menekülés lehetőségeit, és egy német cég megbízott volna a képviselőjével, amihez – ki tudja már, miért? - a KKM (Külkereskedelmi Minisztérium) nem járult hozzá. Felkerestem a minisztérium egyik vezető tisztségviselőjét, akit korábban már ismertem. Megígérte, hogy segít, mégpedig gyorsan, mert rövidesen távozik, nagykövet lesz Brüsszelben. Kikísért az ajtóig. Mondom neki, félig tréfásan, hogy próbáljon meg puhatolózni az EU-nál, miként lehetne belépni hozzájuk. Az lesz a fő feladatom. - bólintott kézrázás közben. Nem hittem a fülemnek. Gondolom, Önök se nagyon nekem. Pedig így igaz, ahogy leírtam.

És itt kezdődik a 22-es csapdám.

Egyetértettem a hazai fejleményekkel, a választások előtti pillanatokban meg is jósoltam, a megvalósulthoz képest pár tized eltéréssel, hogy a kettészakadt szocialista-kommunista párt két része együtt milyen eredményt fog elérni. Amint azonban a NATO-ba lépésre került sor, ledermedtem. Ellene szavaztam volna, ha nem Moszkvában tárgyalok éppen. Nem volt elég a háborúskodásból, a Varsói Szerződésből? Hiába „védelmi szövetség”, ahol fegyver van, azt előbb-utóbb használni fogják. Lépünk csak be az Európai Unióba, de zárkózzunk el a NATO-tól. Franciaország akkoriban éppen ezt tette. Próbáljunk meg béke szigete lenni. Óriási naivitás volt...

Beléptünk ide is, oda is. És akkor még nem merült fel bennem azoknak a kételyeknek a sora, amelyek aztán sorban jelentkeztek: a forint konvertibilitása, túlméretezett és túlzott tempójú privatizáció, a piacunk teljes kinyitása, szociális piacgazdaság, szabadkereskedelem, a felzárkózás támogatása az EU részéről...

Kaptuk az óriási pofonokat, nyakló nélkül. Világossá vált, hogy a neoliberális neokapitalizmus csapda. A gazember tőke csapdája. És az egész „story” számomra a 22-es csapdája. Nincs ugyanis kiút. A szép álom helyett szomorú valósággá varázsolódott a világ.

Sokszor szisszentem fel egy-egy kicsinek tűnő esemény alkalmával is. Különösen felháborított, amikor a NATO vezére itt, Magyarországon elkezdte verni a honvédelmi miniszter asztalát, követelve, hogy a katonai költségvetésünk érje el a 2%-ot. Marshall-terv helyett. Rövid hátralévő életem során sokszor fog még megjelenni előttem az asztalt verő barom képe.

És miért van 22-es csapdában kis országunk? Mert ugyanabban a cipőben jár, mint én. Minden ellentétes állítással szemben nem nagy lelkesedéssel menetelt be az EU járulékos intézményébe, a NATO-ba, a statisztikák szerint a választásra jogosultak mintegy 40%-a döntötte el a kérdést, szavazott igennel. Ugyanez ismétlődött aztán az EU-ba lépésnél is. A „mérésékelt” lelkesedés nem csoda: túl voltunk a gengszterváltáson (magyarul: a nép már tudta, hogy az új „hatalmi elit” se jobb a réginél), az ország „piacosításán”, a privatizáció nagyján, látták, hogy tűnnek el, kerülnek külföldi kézbe komplett, *nem rossz* iparágak, gazdasági ágazatok, érzékelhetővé vált a korrupció erősödése, egyértelművé vált, hogy a jövedelmek alakulása nem nevezhető felzárkózásnak, hogy a munkahelyek csökkentek, ürültek, a még munkához jutók bére maradt vagy csökkent, gyorsan nyílt a jövedelem-olló, a mezőgazdaságban csak rombolás zajlott, a kártérítés rendszere – a lebegtetés hatására, és strómanok bevetésével - a kárvallottak végleges kifosztásának eszközévé vált. Regényt lehetne írni a lakosságot ért szenvedések legújabb hullámáról. A pozitív jelenségek sora persze segített az EU-t akaróknak, a lakosság számottevő része élvezte a modern autók megjelenését, a pláza-áradatot, a kiváló minőségű nyugati termékek elérhetőségét, a szabad utazást, azt a friss hitet, hogy beleszólhat az ország ügyeibe.

A lényeg azonban a belépést követően domborodott ki. Az EU független nemzetállamok szövetségeként lassan, bukdácsolva haladt. Csak a vak nem látta, hogy az EU intézményei sajátos káder-temetők. Számtalan képviselő annak köszönhette búsas jövedelmét, pazar körülményeit, hogy hazai pártja szabadulni akart tőle. Többször leírtam: amennyiben a tagállamok vezetői nem jönnek rá, hogy a nemzetállam-játék temetőbe vezető út, nem lesz jövője az Uniónak. Akármilyen is az EU vezetése, akármennyire is az erősebb kutya játssza ott

is a focit, csakis az Európai Egyesült Államok húzhatja ki Európát a sárból (hogyan legyenek), biztosíthatja jövőt az agresszív világcsendőr, és a kínai sárkány közötti (egyelőre csak) gazdasági harc világában.

A sokrétű 22-es csapdában ez a legfontosabb: fel tudja-e adni a Fidesz a hősködő, gyűlöletkeltő, nemzetállamot bálványozó politikáját? Magyarország sohasem lesz éllovasa a nemzeti bástyák feladása folyamatának, az Európai Egyesült Államok építésének, de legalább fejet kell hajtania a megmaradás miatt fontos lépésnek, részt kell vennie a megvalósításban.

Az EU vergődése napjainkban csúcson jár. Az euró körüli szabályozási kérdések pénzügyi krízishez vezettek több országban, lenullázták Görögországot. Nagy-Britannia különleges helyzetet követelt magának, amit el is ért, ennek ellenére kilépésről voksoltatja állampolgárait, a menekült-válság frontokra szabdalta a tagországokat. Lassan csak csoda mentheti meg az EU-t a darabokra, vagy legalább belső „gyors előrehaladást” vállaló magra és vezetői által nemzetállami erőlködésre - szerintem lassú haldoklásra - ítélt országokból álló övre szakadástól.

Talán itt az idő megvizsgálni, mi is az az „euroatlanti eszmerendszer”, aminek követésére sarkall minket mindenki, Nyugat-Európa, az USA, a kereszténység hatalmi gépezete? Magyarul: akinek alapvető érdeke.

2. Tehát: mi is tulajdonképpen az euroatlanti eszmerendszer?

Nem vagyok teljesen zöldfülű, de nem találok egyértelmű, világos és közérthető megfogalmazást. Összeszedem, mit is gondolok a példaképül állított fogalomról, ahogy ajánlói gondolkodhatnak róla. A valószínű összetevői: (polgári) demokratikus politikai rendszer, neoliberális gazdaságpolitika és keresztény hitvilág, erkölcs. Úgy tűnik, ennyiben összefoglalható.

(*Polgári*) *demokrácia* alatt jogállamiságot, parlamentáris rendszert, a túlhatalom kialakulásának megakadályozását szolgáló „fékek és egyensúlyok rendszerét” kell érteni (választások, alkotmány, államfői vétók, Alkotmánybíróság, ombudsmanok, az igazságszolgáltatás függetlensége, szabad sajtó, független média...). Elvileg ez rendben is volna – kivéve a polgárit -, ha a példaképül állított országokban életképesnek bizonyulna. Erről kicsit később. Most csak annyit: az ország idiotizmusára jellemző, hogy évtizedek óta szajkózza a rossz fordítást. Az eredeti angol „checks and balances”-ben a *checks* biztos, hogy nem fékeket jelent (milyen ostoba rendszer akar fékeket?), hanem ellenőrzéseket, a *balances* pedig inkább mérlegelést, mint egyensúlyt. Gondolom, világos. A „polgári” viszont, mióta hallom, hátborzongást okoz.

A *neoliberális gazdaságpolitika* az ország függetlenné válásának pillanatában még általános elfogadottságnak örvendett. Itthon is olyan koponyák szajkózták a felsőbbrendűségét, akiknek a véleményét nem lehetett nem elfogadni, de amint lazultak a szocialista hatalom kötelei, jöttek a nagy Nyugatról önjelölt közgazdasági szakértők, megjelentek hazatérő magyar tudorok, meg - érdekelt országok „tanácsára” -importáltunk szakértőket, akik kivétel nélkül mind döngölték belénk az alapszlogeneket: az állam rossz gazda, a privatizáció és a szabadpiac a megoldás. Pedig akkor már az elmélet szülőhazájában (USA) és a kapitalizmus bölcsőjében (Anglia) is sok tudós kérdőjelezte meg a teória pozitív jellegét, nem beszélve a segítségével tönkretett fejlődő országok értő embereiről. De erről is később.

A *kereszténység* valamelyik ága uralkodó vallás valamennyi példaként állított országban. Hogy maga a kereszténység mennyire követendő példa, végleg nehéz megérteni. Rövidesen magyarázom is, hogy miért.

Nem szerepel a fogalom összetevői között az *erőszak*. Márpedig a példaképül állított országok többsége át volt, több ma is át van itatva gonosz erőszakkal.

Érdemes áttekinteni, mik is ennek az erőszaknak a szülőanyjai.

Tartsunk sorrendet. Lássuk először a három sokat emlegetett oszlopot.

2.1. A polgári demokrácia

Azok táborát erősítem, akik szerint demokrácia nem létezik. A fogalom neve – mint közismert – görög szóösszetétel: *demos*, ami népet, és *cratos*, ami hatalmat jelent. Idézek egy értelmes írásból:¹

„A demokrácia szó az ógörög nyelvből származik. Két szóból áll: *demos* és *cratos*. A *demos* jelentése 'nép', a demokratikus városállamokban a *demos* a szabad polgárok összességét jelentette, ugyanis csak a szabad emberek rendelkeztek polgárjoggal. A *cratos* a test erejére utal, jelentése 'fizikai erő', de jelent 'uralmat', 'királyi uralkodást', illetve 'szuverén hatalmat' is. Így a demokrácia szó szerinti fordításban 'néphatalmat', vagy 'a nép uralmát' jelenti.”

Ha ez így van, és így van, minden hozzá tapadó jelző, mint „népi”, meg „polgári”, badarság. Az előbbi bővíteni akarja a bővíthetlent, az utóbbi pedig szűkíti a fogalmat, mégpedig a szegényebb, korlátozott lehetőségekkel rendelkezők kárára. Mert az itt alkalmazott „polgári” fogalom alatt nem érthető állampolgár, mert akkor nem lenne rá szükség. Mást kell jelentenie, és mi mást jelenthetne, mint az Átkos alatt „burzsoának, burzsujnak” becézett tehetősebb réteget, akik rendezett, minőségileg kellemes életet tudnak élni. Hogy a polgári demokráciák belső rendszere ilyen kivételezettséggel működik-e, megkérdőjelezhető. A komolynak tekinthető, évszázadokra visszatekintő múltú demokráciák jog- és intézményrendszere, az „írott szabály” nem tartalmaz ilyen korlátozásokat, az biztos. A „polgári” jelző mégis jelez szándékokat, és ez elég ahhoz, hogy kijelentssem, nem szabad használni! Olvasmányaimban talákoztam kiváló tudós (a Nobel-díjas, indiai származású Amartya Sen) véleményével, aki foglalkozik a kérdés Amerikában (!) felmerülő gyakorlati problémáival: a szegénységben élők számottevő része nem tud élni a szavazati jogával, nincs autója, vagy pénze benzinre, hogy elutazzon a sokszor több tíz kilométerre lévő szavazófülkéig. (Ne tessék kacagni: mások a viszonyok, ott az autó hiánya komoly gondot jelent.) Az angol megfelelője, a „bourgeois democracy” még egyértelműbben fejezi ki, hogy az aggodalmam nem megalapozatlan: a polgári demokráciának nevezett valami célja nem általános demokráciának, hanem gazdagok demokráciájának, mint uralmuk biztosítékának megteremtése.

Ismételjük meg tehát: *néphatalom*. Ilyet sehol se sikerült, és nem is sikerülhet megvalósítani. Talán Svájc és Izland járnak legközelebb a közvetlen demokráciához, ahol – Svájcban – a népszavazás intézményét használják minden lényeges, a lakosság jogait érintő kérdés eldöntéséhez, vagy – Izland –, ahol a lakosság Interneten tehetett javaslatokat az új alkotmány megszövegezéséhez, amelyet egy kis grémium öntött végleges formába, és amelyet aztán a 63 fős parlament elutasított (lehet, hogy nem volt a picuri „elit” kedvére való?). Keresem, nem találok. Persze onnan kezdve nem is nagyon érdekes, hogy az ilyen nagyon demokratikus demokrácia miniszterelnöke is lehet offshore-lovag. Igaz, órák alatt meg is bukott.

Igazat kell persze adni azoknak, akik a népszavazáson alapuló közvetlen demokráciának hívott intézményt többmilliós lélekszámú közösségekben működésképtelennek tartják, a „napi népszavazás” még a teljes lakosság Internettel ellátása mellett se képzelhető el. Marad tehát a ma áhított képviseleti demokrácia, ahol a politikai hatalom egyetlen legitim forrásának az *általános* választásokat tekintik.

Messze jobb a választásokon alapuló parlamentáris rendszer, mint a korábbi népelnyomó hatalmak. Több probléma van azonban körülötte. Ilyenek: teljes körű-e a jogosítvány, és tudnak-e élni vele; állampolgárság szükséges-e hozzá; milyen a választási rendszer – többségi, vegyes, vagy arányos; a monarchiákban mi a koronás fők szerepe... Úgy tűnik, a jogosítványt ma teljes körűnek lehet tekinteni Európában, 1971-ben Svájc is megadta a választójogot a nőknek. A határon túl élő nem állampolgárok számára több országban adtak beleszólási jogot a nemzet ügyeibe. Egy 15 országban végzett tanulmány szerint túlnyomó többségükben olyan módszereket alkalmaznak, amelyek valós, arányos, azonban minimális - sok esetben szimbolikus - beleszólást tesznek lehetővé a politikai határokon kívül élőknek.² Idézek a weblapból:

„Ám néhány kelet-európai országban ezek a megoldások nem egy esetben azért születtek, hogy - jellemzően az aktuális kormányzó pártok érdekeinek megfelelően - befolyásolhassák a választás eredményét, vagy - az EU-ban szalonképesnek nem nevezhető módon - próbálják meg történelmi sérelmeiket rendezni.

Az általunk vizsgált európai országok közül - Romániát leszámítva - csak nem EU tagországok vezettek be olyan szabályozást, ahol az államhoz nem kötődők is érdemben beleszólhatnak a választásba. Bár még bizonytalan, hogy kapnak-e, s ha igen milyen formában kapnak szavazati jogot a határon túli magyarok, azonban **könnyen elképzelhető, hogy Magyarország is ezen országok köréhez fog tartozni.** [A kiemelés eredeti] **Az elképzelhető azóta valósággá vált.**

A választások technikai kérdéseibe nem megyek bele, elég sötét erdő. És könnyen módosítgatják, tehát nem igazi csatatér, azaz nem demokrácia-biztosíték. Csak annyit itt és most, hogy három fő válfájával foglalkoznak a hozzáértők. Mint fentebb is említettem: többségi, vegyes és arányos rendszereket különböztetnek meg. Példa a többségi rendszerekre: annak legegyszerűbb válfaja, a relatív többségi, ahol egy mandátumért száll versenybe több jelölt és az szerzi meg a mandátumot, aki a legtöbb szavazatot kapja („a győztes mindent visz”). Ilyen rendszerben választanak képviselőket a brit parlament Alsóházába.

Hogy mi is vonható le a létező parlamentarizmusból? Lehet, hogy a mérsékelt konzervatív (?) konzervatorium.blog adja a legjobb megfogalmazást (Gabrilo a Konzervatorium.blog-ban írja, Madisont és Jeffersont idézve):²

„Ezek után kijelenthetjük, hogy egy tiszta demokrácia ... nem szolgál semmiféle gyógymóddal a pártviszályok okozta károkra. Egy általános szenvedélyt, vagy érdeket, majdnem minden esetben érezni fog egy többség; a kommunikáció és egyetértés a kormányzat formájából magából következik; és semmi sincs azon indítékok ellenőrzésére, melyek egy gyengébb csoport vagy egy ellenszenves egyén feláldozásához vezetnek. Ezért van az, hogy az ilyen demokráciák mindig a zűrzavar és versengés látványosságai voltak; mindig is összeegyeztethetetlenek voltak a személyes biztonsággal és a tulajdonjogokkal; és általában épp oly rövid életűek voltak, mint amilyen erőszakosak voltak halálukban. (...) Ha a többségi elv, és a választások megnyerése megkérdőjelezhetetlen, ez vajon a törvény uralmát jelenti-e? És semmiféle ellenvetésünk nem lehet vajon akkor, ha valaki igazoltan megnyert egy választást? Azért azok, akik megélték Hitler megválasztását, nem örülnének egy ilyen

kérdésnek. (...) 'A demokrácia megszűnik létezni, ha elveszel azoktól, akik dolgozni akarnak, és odaadod azoknak, akik nem akarnak.' - Thomas Jefferson”

Biztos, hogy nagy igazság van Jefferson megfogalmazásában. Szinte szószerint azonos a véleménye több neves amerikai gondolkodónak: a pénz uralma megölte a demokráciát. Ők csak Amerikáról beszélnek, de miért lennének jobbak az olyanok, mint Nagy-Britannia, ahol a miniszterelnök (is) offshore-lovag (mint az kiderült Cameron-ról).

Végül idézek néhány véleményt az Anti-kapitalizmus című könyvecském „A polgári (parlamentáris) demokrácia, mint a tőkések hatalmának biztosítását szolgáló eszköz (és csődje)” fejezetéből.¹

Saját értékelésem: „Több neves gondolkodó által is alátámasztott meglátás: a polgári/parlamentáris demokrácia csak lepel. Igaz, hogy az eddigi legdemokratikusabb forma az öközösség óta, de manipulálható és manipulálják (pénzzel, korrupcióval, demagógiával, a 'diktátorok teremtésének koreográfiájával', és általában a tőke kiszolgálójaként funkcionál.

Elég két szélsőségre utalni!

Az első: mind szembetűnőbb az első igazán demokratikus állam, az USA választásainak torzulása. [Erről a II. kötetben bőven lesz szó.]

A második: közismerten korrump (és korrumpáló) személyek is hatalomra kerülhetnek a választó tömegek demagóg módszerekkel történő megtévesztésével (pl.: Berlusconi), és mértéktelen hatalomvágytól és demagógiától duzzadó akarnok másutt.” [Most leírom, hogy Orbán Viktorra gondoltam.]

A sok szempontból érdekes „prout” mozgalom véleménye egy mondatban, ugyanott: „A politikai demokrácia olyan rendszerét, amelyben az összes állampolgárnak szavazati joga van, a kapitalizmus megnyomorítja, mivel a nagytőke befolyásolja a választásokat.”

És a marxista tudós Mészáros István két megfogalmazását idézem a könyvemből:

„A munkásmozgalom (...) radikálisabb célokat tűzött maga elé, mint amilyeneket meg lehet valósítani a főlemelkedőben lévő burzsoázia által teremtett fő politikai szerv: a parlament keretén belül.” [Kiemelés tőlem]

„...forradalmi pártok sorra alakulnak át burzsoá-liberális pártokká, (...) a képviseleti politizálás óhatatlanul lecsúszott a 'közönségkapcsolatok' ('public relations') gyakorlásának szintjére mindenütt. Annak rendje-módja szerint okádja ki bendőjéből s katapultálja a parlamenti politika csúcsára az olyan reprezentatív kreatúrákat, mint a médiamágnás Silvio Berlusconi...”

Hazai vizekben (ittthon élők között) is van, aki azonos véleményeket vall. Tamás Gáspár Miklós TV-interjúban lelegyintette a képviseleti demokráciát, mint valamikori releváns megoldást, ami mára elvesztette erejét, hitelét. Mind általánosabb felismerés, hogy a közvetlen politizálás útjait kell keresni. - állította.

Miért írom le egyáltalán ezeket a negatív véleményeket? Hiszen csupa csapda a kérdés,

csupa 22-es csapdája. A szocialista rendszerből, diktatúrából szabaduló országok egyrészt tőkés (bár eleinte szociálisnak álcázott) piacgazdaságot, másrészt demokráciát akartak, és nem láthattak tovább az így vagy úgy működő parlamentáris demokráciánál, ezt kellett elfogadniuk. Nem láthatták előre, hogy több országban, legjobban Magyarországon „kivetkőztetik” a jogállamot a legfontosabb kellékeiből, és a hitleri Németországhoz hasonlóan kaput nyitnak az abszolút diktatúra előtt. A közvetlen politizálás se megoldás, amíg a népek olyan szinten nem tudnak eligazodni a politikai színjátékokban, ahogy nálunk bedőlnek a demagóg, nacionalista, gyűlölet maszlagoknak, vagy ahogy az USA választói az elnökjelöltek csatározása során képtelenek elutasítani a háborús, fajgyűlölő, antiszociális eszméket kürtölő jelölteket.

2.2. *A neoliberalizmus*

Talán így - nevén nevezve a gazdasági-politikai eszmét - nem is hangzott el az Unió részéről követendő követelményként egyetlen ország belépése esetén sem, de a szabályzók tárgyalása során fejet kellett hajtani számtalan olyan szabályzó előtt, amelyek a szabadpiaci elvből következően az erősebb/fejlettebb gazdaságok számára biztosítottak előnyt: konvertibilis valuta, vámunió, privatizáció, az állam szerepének csökkentése, a szociális háló megnyirbálása...

Számunkra most az a lényeg, hogy értékeljük: vonzó eszme volt-e a neoliberalizmus az Európához csatlakozás pillanatában, a 21. század első éveiben? Ez a kérdés is csapda, amint fentebb már említettem. A nagyon széles és mély ismeretekkel rendelkező tudós számára már nem szabadott volna vonzónak lennie, hiszen addigra a múlt század hetvenes-nyolcvanas éveiben Margaret Thatcher, Nagy-Britannia miniszterelnöke, a Vaslady és Ronald Reagan, a színészből avanszált politikus, az USA elnöke által tűzzel-vassal alkalmazott, és akkoriban fellendülést hozó neoliberalizmus már több országot döntött romba.

Első áldozata a gazdasági szankciókkal, pénzzel és az ellenzéki erőknek szállított fegyverekkel meggyengített, majd puccsal, Pinochet irtózatoss terrorjával a tőkés világrendszerbe visszalökött szocialista Chile volt. Az ország – miután megszabadult az USA vezérelte gazdasági bilincsektől – néhány évig virágzott, majd a neoliberális megszorítások, a nagytőkének kedvező adórendszer súlyos munkanélküliséghez, a szociális háló megfaragása ellátási zavarokhoz, éhínséghez vezetett, ami a diktátor bukását eredményezte. Ma a demokratikus, és a neoliberalizmustól megszabadult Chile Dél-Amerika egyik vezető – ha nem első – gazdasági hatalma. Bár sokan ma is a neoliberalizmus sikereként értékelik az új fellendülést, összetévesztik a Pinochet-korszak elejét a mai helyzettel, ami éppen a neoliberalizmus csődjét bizonyítja.

A világmegváltó neoliberalizmus aztán sorozatban tett tönkre országokat, régiókat. David Harvey egész fejezetet szentelt az „A Brief History of Neoliberalism” (A neoliberalizmus rövid története) című könyvében a neoliberalizmus földrajzi „hódításainak” (The Moving Map of Neoliberalization). A múlt század utolsó évtizedeinek katasztrófa-történeteit (is) meséli el, könnyen követhető formában. Félelmetes.

Először épp csak érinti a mexikói válságot. A neoliberalizmus pénzügyi szabályozásának tudja be a nyolcvanas évek mexikói „tequila-krízisét”, ami ragályszerűen terjedt Brazíliába és Argentínába, majd tovább, különböző mélységben a Fülöp-szigetekre, Thaiföldre és Lengyelországba (!). A szabályozatlan finanszírozás nagyobb teret nyitott a befektetők birka-mentalitása előtt, ami a valuta-devalvációk előli lázas menekülés erejét növelte.

A fejezet második részében tér vissza a mexikói tragédia részletes elemzéséhez. Nagyon tömören: A 71 évig uralkodó, és neve, valamint nemzetközi kapcsolatai alapján szocialistának vélhető, de centristának tartott párt, a Partido Revolucionario Institucional (PRI) tisztességes rendet és fejlődést biztosított az országnak, számottevő állami szektormal, amit az 1970 évi

világválság hatásaitól védekezve tovább erősített a vergődő vállalatok felvásárlásával, munkahelyeket megőrizve. Az állami vállalatok – és ezzel a dolgozók - száma megduplázódott. Ezek a vállalatok azonban veszteségesek voltak, így az ország hitelfelvételekre szorult. A petrodollárral teli amerikai bankok jó befektetésnek látták az olajgazdaggá válóban lévő Mexikót, így a külföldi adósságállománya pillanatok alatt 6,8 milliárdról 58 milliárd dollárrá nőtt. Jött a magas kamat politikája, az USA recessziója, az olajárak csökkenése: Mexikó bevételei csökkentek, az adósságszolgáltatás költségei nőttek, 1982-ben a kormány csődöt jelentett be. A tőke elvándorlása felgyorsult, a kormány – szükséghelyzetben – államosította a bankokat. Ezzel meg is bukott. Az új elnök, De la Madrid választás előtt állt és a tőke mellett döntött, annak ellenére, hogy a PRI elég erős volt még ahhoz, hogy ne a tőke előtti fegyverletétel mellett álljon. Jelentős nyomást gyakorolt azonban De la Madridra, hogy létrejött az IMF-Világbank-USA Kincstár szövetség, amely megmentőként ajánlotta magát. Mindjárt az első alkalommal nem csupán költségvetési megszorításokat követeltek meg Mexikótól, hanem széles területen működő neoliberális reformokat: privatizációt, a pénzügyi rendszer külföldi érdekeknek jobban megfelelő átrendezését, a belföldi piacok megnyitását a külföldi tőke előtt, vámcsökkentést, „rugalmasabb” munkaerő-piacot. A Világbank a történelmében először nyújtott hitelt *strukturális* neoliberális reformok ellenében. Mexikó megnyitotta kapuit a globális világgazdaság előtt, belépett a GATT-ba, és megszorítás-politikát alkalmazott. Az eredmények gyötrelmesek voltak:

Mexikó egy főre eső GDP-je 1983 és 1988 között évi 5%-kal zuhant, a munkások reáljövedelme 40-50% között csökkent, az infláció több évben meghaladta a 100%-ot, az állam csökkentette a közjavakra fordított kiadásait. Az élelmiszer-támogatásokat a legszegényebb rétegekre korlátozták, és az állami oktatás és egészségügy stagnált vagy visszaesett.

Mexikóvárosban 1985-ben a a közszolgáltatások gyakorlatilag összeomlottak. Egy évtized alatt a város Latin-Amerika egyik legnyugodtabbjáról az egyik legveszélyesebbé változott. A New York-i polgármesterségéről ismert Giuliani egyik tanácsadó cége rövidesen több millió dollár összegű szerződést nyert el a várostól, hogy megtanítsa őket a bűn kezelésére.

Ha ez jelent bárkinek bármit, kedves olvasó, csupán arra hívom fel a figyelmet, hogy ahol barbár közbiztonsági viszonyok alakulnak ki, az csak igen kis hányadban tudható be a lakosság milyenségének, döntően a kizsákmányolás mértékének, a tőke uralmának köszönhető.

Akár Magyarország gengszterváltást követő történelméről is szólhatna ez a bájos történet, nemde?

Harvey biztos benne, hogy az európai valuta-árfolyam mechanizmus 1993 évi lazítása tette lehetővé, hogy Soros György két hét alatt egymilliárd dollárt kereshetett az angol fonttal manipulálva.

A következő csapás a délkelet-ázsiai országokat érte, alig pár évvel az EU-csatlakozásunk előtt. Sokan próbálják tisztára mosni a neoliberalizmus hatása alól, de abban elég általános az

egyértéktés, hogy az IMF-hitelekhez kötött, egyértelműen neoliberális alapokon született megszorító intézkedések voltak a döntő károkozók. Úgy emlékszem, így látja az egyébként nagyon bonyolult folyamatot több neves nyugati közgazda, vagy például [Noam Chomsky](#), akit széles körben a világ legnagyobb élő intellektüeljének tartanak.² Ne tévesszen meg senkit, hogy alapvetően nyelvész, a humán tudományok széles körében alkotott újat és maradandót.

David Harvey is véleményt nyilvánít, őt pontosan tudom idézni. Az ázsiai pénzügyi válság (szinte szokássá vált, hogy csak annak nevezzük, akármilyen széles és mély egy válság) Thaiföldön kezdődött, amikor a spekulatív ingatlan-piac (!) összeomlott, ami miatt leértékelték a baht-ot. A járvány először Indonéziára, Malájföldre és a Fülöp-szigetekre terjedt át, majd Hong-Kong, Tajvan, Szingapúr és Dél-Korea is áldozatul esett. Kemény csapásként terjedt át Észtországra és Oroszországra, majd rövidesen Brazília is „szétesett”. Meg kellene állnom, de nem tudok elszakadni a tragédiától. Argentína is komoly, hosszan tartó válságot élt meg. Végül Ausztrália, Új-Zéland és Törökország is megkapta a ragályt. Az USA-ban egyetlen cég csődölt be, a Long Term Capital Management, amelynek két Nobel-díjas közgazda volt a főtanácsadója. Az olasz líra mozgását ítélték meg rosszul, de az állam 3,5 milliárd dollár adózók pénzével megmentette a céget.

Ázsia lakosai katasztrófaként szenvedték el a csapást. A munkanélküliség égbe szökött, a GDP zuhant, bankok sora csukott be. A munkanélküliség négyszeresére nőtt Dél-Koreában, háromszorosára Thaiföldön, tízszeresére Indonéziában. Dél-Koreában a városi szegénység megháromszorozódott, a lakosság negyede a szegénység szintje alá került. A GDP valamennyi országban jelentősen, volt, ahol tíz százaléknál nagyobb mértékben esett vissza.

És ekkor belépett a körbe az IMF. Indonéziának úgy hitelezett, hogy megszorításokat követelt a kormánytól, megszüntették például az élelmiszerek és kerozin szubvencióját. A bekövetkező lázadások széttépték az ország társadalmi szövetét. A tőkések főként Kínából származtak, a harag ellenük fordult. A leggazdagabbak gyorsan áttelepültek Szingapúrba, a többi ellen vad mészárlás kezdődött.

A fentebb már említett neves tudós (bocsássa meg a komcsizó ország: talán marxistának is mondható), [David Harvey](#) hosszú elemzése következik, igyekszem rövidíteni, ahol csak lehet. Használok az idézőjelet, de nem törekszem szó szerinti fordításra.³

„Az IMF/USA Kincstár szokásos magyarázata 'túl sok állami intervenció és korrump kapcsolat az állam és az üzleti világ között (crony capitalism)' volt. További neoliberalizáció volt a követelés. A Kincstár és az IMF ennek megfelelően lépett, katasztrófális következményekkel. Más szemszögből nézve a heves pénzügyi dereguláció és a portfólió-befektetések elégtelen szabályozása képezik a krízis szívét. Ez a meglátás relevánsnak bizonyult: azokat az országokat, amelyek nem nyitották meg a tőkepiacaikat – Szingapúr, Tajvan és Kína – jóval kevésbé érintette a válság, mint azokat – Thaiföld, Indonézia, Malájföld – amelyek megnyitották. Továbbá, az egyetlen ország, amelyik ignorálta az IMF-et és tőkeellenőrzést vezetett be, - Malájföld - hamarabb lábolt ki a katasztrófából. Miután Dél-Korea – követve a példát - elutasította az IMF ipari és pénzügyi szerkezetátalakításra vonatkozó tanácsát, ugyancsak gyorsabb felépülésnek örvendett. Hogy az IMF és az USA Kincstára miért ragaszkodik a neoliberalizmushoz, egyszerűen misztérium. Az áldozatok – összeesküvésszerűen - a következő választ adták:

Az IMF először azt mondta, hogy nyissuk meg a piacainkat a forró tőke előtt. Országaink megtették, és a pénz el is árasztott minket, de ugyanolyan sebességgel ki is áramlott. Ekkor az IMF azt mondta, emeljük fel a kamatlábat, és vezessünk be fiskális kontrakciót, ami súlyos recessziót indukált. A vagyontárgyak ára zuhant, mire az IMF sürgette, hogy a vagyonunkat akár alku-fenék árakon is értékesítsük... Az értékesítést ugyanazok a pénzügyi intézmények intézték, amelyek azonnal kimentették a tőkéjüket, amint megérezték a krízis közeledtét. Ezek a bankok aztán óriási jutalékban részesültek, amiért eladták vagy feldarabolták a kritikus helyzetbe került vállalatokat, amint akkor is nagy jutalékot kaptak, amikor az országainkba irányították a pénzt.”

Itt abbahagyom, mert a további elemzés vita-jellegű, csak bonyolítaná számomra és az olvasó számára is a képletet.

Érdemes odafigyelni a *szerkezetátalakítás* fogalom megjelenésére, ami azóta a világtőke minden „bekebelezési” akciójában előkelő helyet foglal el.

Lapozgatok tovább, hogy hozzátegyek még valamit a neoliberalizmust leplező soraimhoz.

Meglepetve olvasom most Noam Chomsky könyvének² bevezetőjében az első mondatot, amelyik – durva fordításban – az eddig hallott/olvasott legjobb neoliberalizmus meghatározást adja: „A neoliberalizmus korunk meghatározó politikai-gazdasági paradigmája - azokra a politikákra és folyamatokra utal, amelyek maroknyi magánérdek részére megengedik, hogy a társadalmi élet lehetséges legnagyobb hányadát ellenőrizték a személyes profit maximalizálása érdekében.”

Három definíciót is adok a Jegyzetekben, két angolt^{3,4} és egy magyart⁵, akit a bűnök felsorolása – kemény monetarizmus, gazdasági liberalizáció, privatizáció, szabadkereskedelem, az állam szerepének csökkentése (megszorítások, a szociális háló leépítése), a magánszektor szerepének növelése – érdekel, lapozza fel őket.

A csatlakozáskor egyértelműnek kellett lennie, hogy mindez kizárólag a profit és a jövedelem-olló növelését, a szegények taposását célozza, semmi köze a nemzet felzárkóztatásához.

Valahol átsüt a szövegen egy mondat, amely szerint országok sorában „crony” (haver) kapitalizmusról kell beszélni, ahol a gazdasági sikerek a vállalkozóknak a kormányhivatalnokokhoz fűződő kapcsolatától függenek.

Mintha kis hazánkról szólna a megfogalmazás.

Ilyen bukfenc-sorozat ismeretében az ország – és valamennyi volt szocialista ország – vezető közgazdáinak tudniuk kellett volna, hogy a neoliberalizmus nem lehet vágyálom, csak átok. Ez a körülmény nem változtathatta meg az Európai Unióhoz csatlakozás vágyát, mert – miként a parlamentáris demokráciával is ez a helyzet – rossz valami, de az adott pillanatban nem volt más a szocialista tervgazdaságból kivezető út végén. Sokkal jobban kellett volna vigyázni viszont a csatlakozási tárgyalások előtt és alatt, hogy milyen szabályozókat engedünk meg *diktálni*!

Soha ne feledjük, hogy – Tamás Gáspár Miklós értékelése szerint – a privatizáció akkora

kárt okozott az országnak, mint a II. világháború. Aki sejti legalább, hogy mit veszítettünk akkor, az nem nagyon hiheti, pedig nagyságrendileg igaznak látszik. Hitelt ad az adatnak Joseph E. Stiglitz megállapítása is, miszerint Oroszországon a gyors, megfontolatlan, a részeges disznó Jelcin vezérelte privatizáció hasonló arányú, a II. világháború okozta veszteségekkel egyenértékű sebet vágott. Aki ezt a nagyságrendet érzékelni tudja, megérti, mit jelent a neoliberalizmus a világnak.

És majdnem elfeledkeztem egy nemrégiben megjelent írásról. A CommonDraems közvetítette [George Monbiot](#) igen élesen fogalmazott értekezését a neoliberalizmusról: „Neoliberalism – The 'Zombie Doctrine' at the Root of All Our Problems” (Neoliberalizmus – A „zombi doktrina” minden problémánk gyökere).⁶ Nem tudom nem idézni a benne olvasható tökéletes megfogalmazást:

„A névtelensége egyszerre tünete és oka az erejének. Fontos szerepet játszott a válságok rendkívüli változataiban: a 2007-8 évi pénzügyi válság, a vagyon és hatalom offshore-ra mentése, amelyről a Panama papírok csak egy pillantást kínálnak nekünk, a közegészségügy és oktatás lassú összeomlása, az újjáéledő gyermekszegénység, a magány járványa, az ökoszisztémák összeomlása, Donald Trump felemelkedése. De mi úgy válaszolunk ezekre a válságokra, mintha azok elszigetelten merülnének fel, nyilván nem lévén tisztában azzal, hogy mindet ugyanaz a koherens filozófia katalizálta vagy súlyosbította; az a filozófia, amelynek van - vagy volt - neve. Mi lehetne nagyobb erő, mint névtelenül működni?

Annyira áthatóvá vált a neoliberalizmus, hogy ritkán ismerjük fel ideológiaként. Úgy tűnik, elfogadjuk azt a feltételezést, hogy ez az utópisztikus, mintegy ezredéves hit semleges erőt ír le; egyfajta biológiai törvényt, mint Darwin evolúciós elmélete. De ez a filozófia tudatos törekvésként jelent meg, hogy átalakítsa az emberi életet és áthelyezze a hatalom helyzetét.”

Annyit feltétlenül jegyezzünk meg, hogy a neoliberalizmus nem volt és ma se követendő eszmerendszer. Biztos, hogy védekeznünk kellett volna ellene a hódolói fejhajtással elfogadása helyett.

2.3. A kereszténység

És eljutottunk a harmadik oszlopig, a kereszténységig.

A kereszténység se lehet példakép sehol a világon. Számtalan bűnt követett el Európa életében is.

2.3.1. A keresztény terror Európában

A téma – a kereszténység véres múltja - évek óta foglalkoztat. Több könyvemben írtam róla, majd a blog-oldalam megnyitásától kezdve ott is kommentáltam. Félek, elég sokszor fogom idézni magam. (Megjegyzem, az angol „I am afraid” értelmében mondom, amit szinte kizárólag rosszul, *féleknek* fordítanak, pedig egyértelműen *biztos vagyok bennét* fejeznek ki vele.)

Sokáig hezitáltam, a kereszténység erőszak-vonulatát kiemeljem-e az erőszak általános tengeréből? Végül az igen mellett döntöttem. A kereszténységet ugyanis példaképként lobogtatják az euroatlanti eszmerendszer hívei, ezért a kritikának is itt a helye.

Sok kegyetlen, gonosz hatalom gyilkolt a világunkban, elég csak Mezopotámiát, az egy gyökérből táplálkozó tatár-mongol-nagymogul vonulatot, az iszlám összesített öldökléseit vagy Európa és Ázsia gyilkos hatalmait, a hitleri Németországot, a kommunista Szovjetuniót, valamint Kínát, és Japánt, vagy a két világháború rémtetteit felsorolni, és megáll az ész. Pokol volt mind.

Bizonyítani fogom azonban, hogy a kereszténység is a legaljasabb gyilkoló-gépezetek közé tartozott egészen a közelmúltig.

Nem nehéz utánanézni: amint államvallássá vált a kereszténység a Római Birodalomban, szinte azonnal, és rendkívüli kegyetlenséggel elkezdte üldözni a nem keresztényeket. Aki ma csodálkozik azon, hogy az iszlám szélsőségesei is hadjáratot indítottak az iszlámot saját vallásként el nem ismerők ellen, kérem, nagyon figyeljen. Hívőknek is nehéz lesz megemészteni a most következőket. Őket arra kérem, értsék meg, nem a hitüket vádolom, mindenki abban hisz, amiben tud vagy éppen akar (ha engedik), a felháborodásom oka az egyházak, felekezetek, keresztény vallási szélsőségesek végtelen rémtetteinek történelme. Elég néhány weblapot és a „Beteg emberiség, mocsok világ”⁷⁴ című könyvem vonatkozó részeit végiglapozni ahhoz, hogy ez a rémséges világ feltárja titkait, olyan események sorát, amikről a világ, különösen a keresztény egyházak keveset beszélnek. Időnként időben nagyokat ugrok, csak arra ügyelek, hogy a folyamatosság érzékelhető legyen.

Lentebb többször emelek át szövegrészeket, adatokat a most említett könyvemből. Nem jelzem a forrásokat, alapvetően ennek a könyvnek a Jegyzetek rovatában 22. pont alatti weblapból erednek az információk.

A kezdetek, a kereszténység által gyakorolt vallásüldözések következnek. Vallási

üldözések? Eretnekek, pogányok, zsidók voltak az üldözöttek. A közelmúltig legalábbis. Tehát részben nem vallások, hanem vallástalanok ellen irányult a – mint rövidesen megtudjuk – *barbár* üldözés.

Intettek jóelőre: biztos előhozod majd az inkvizíciót, mindenki azt rántja elő, ha a kereszténység kegyetlenkedéseiről van szó. Igen, nem vitás, ez a kereszténység történelmének egyik legszomorúbb fejezete.

Nem ezzel kezdem azonban, visszalépek a keresztény terror kezdetéig, amikor Theodosius császár uralma alatt üldözni kezdték a nem Jézus Krisztust imádókat. Lássuk csak:⁷

Flavius Theodosius, másként Nagy Theodosius 380-ban kiadott vallási rendeletével államvallássá tette a [nikaia–konstantinápolyi hitvallás](#) szerinti kereszténységet. A császár *edictuma*, majd további vallásügyi rendeletei már felosztották az emberiséget *hívőkre, eretnekekre, zsidókra és pogányokra*. A rendeletei szövegét a Codex Theodosianus tartalmazza, ami fennmaradt. 387-től vallási kérdésekben [Szent Ambrus](#) mediolanumi (milánói) püspök nézeteinek hatására és befolyására egyre keményebb intézkedéseket hozott a pogányokkal szemben.

A 391-től kezdve kibocsátott rendeletei a pogány „istentisztelet” valamennyi formáját szigorúan betiltották; attól kezdve tilos volt végezni minden pogány rítust, vallási szertartást. A császár 387-től egyre inkább Szent Ambrus hatása alá került. Azt, hogy a császár valóban alávetette magát a milánói püspök akaratának, jól példázzák a 390-ben történt híres események. Ebben az évben Thesszalonikében a katonaság egy helyi lázadás leverése után a császár parancsára megtorlásul szinte az egész lakosságot lemészárolta. Amikor Ambrus a vérengzésről tudomást szerzett, kijelentette, hogy Theodosius mindaddig nem léphet be a templomba, és nem járulhat a szentségekhez, amíg nyilvánosan bűnbánatot nem gyakorol. A császár meghajolt a püspök akarata előtt, és 390 karácsonyán Milánóban nyilvánosan bűnbánatot tartott. Ez az esemény bizonyította, hogy a diadalmaskodó keresztény egyház kiterjesztette a befolyását az állam hatalmi körére is.

Máris vissza kell lépnem pár évet. 325-ben került ugyanis sor a niceai zsinatra, amin már egységesítették a hittételeket, dogmákat.⁸ Akik nem fogadták el a zsinat határozatait, azokat anatómával, egyházi átokkal sújtották. Őket hívták később eretnekeknek, vagy „kiváltaknak”. A kereszténységet egyáltalán nem követők voltak a pogányok. Az egyetemes zsinatok lettek az egyház alaptörvényeit, dogmáit köbe véső fórumok.

Néhány példa a korai kereszténység vak kegyetlenségéről.⁹

Már az V. században üldözték a „pogányokat”, lerombolták „templomaikat” azaz a szertartásaik színhelyeit, kivégezték a felnőtteket, sőt – ha pogány szobrok, idolk maradványaival játszadoztak, *gyermekeket* is.

Ugyanott olvasható: „.....számos művész és kifinomult ízlésű műértő számára a fennmaradt vagy a föld mélyéből előkerült, az esztétikai élvezet tárgyává váló antik emlékek már a koraújkorban olyan revelációt jelentettek, hogy elpusztítóikat – alkalmanként az ókori „bálványokat” megsemmisítő egyházi személyeket, pápákat is – a kultúrbarbárság bélyegével illették. „Quod non fecerunt barbari fecerunt Barberini” – azaz: amit meghagytak a barbárok, lerombolta azt Barberini (pápa) – bírálta a római szólásmondás az antik épületek köveit

építőanyagként, az ókori görög és római márványszobrokat mészégetők alapanyagaként hasznosító pápai építkezéseket is.” Azaz a kereszténység ugyanúgy rombolt – legalábbis korai korszakában, mint azt a szélsőséges iszlamisták teszik ma (is). [Kiemelés tőlem]

A világhírű filozófusnőt, az alexandriai Hypatia-t 415-ben egy Péter nevű pap által vezetett hisztérikus keresztény tömeg darabokra szabdalta üvegcserepekkel egy templomban.

A katolikus egyház hierarchikus rendszere is gyorsan kialakult. 800-ra a Római Birodalom világi feje a császár, vallási vezetője a pápa lett.¹⁰ Püspökök vezették a régiókat. Nagy Károly halála után arabok és normannok törtek be Itáliába. A pápai trón Róma és Közép-Itália nemesi családjainak kezébe került. Polgárháborús állapotok alakultak ki, lehet, hogy még női pápát is választottak, bár erre nincs bizonyíték. Az akkor uralkodó állapotokat jól szemlélteti, hogy 897-ben VI. István pápa zsinaton íteltette el ellenfelét, az akkor már kilenc hónapja halott Formosust, aki elődje volt. A holttestet felültették a trónra, úgy ítélték. A „hullazsinaton” elítélt pápa testét megcsönkítva a Tiberisbe dobták.

A X. század eleje a „ringyóuralom” kora, amikor *a pápák szeretői kormányozták* a várost. [Kiemelések tőlem]

Nagyon furcsa, hihetetlen, nem?

Most selejteznem kell. Annyi szörnyűség gyűlt össze korábbi írásaimban, meg most, hogy nem lehet valamennyit felhasználni, kiválasztok pár döbbenetes eseményt. Kezdem a misszióknak nevezettekkel:

I. Károly frank király 782-ben lefejeztetett 4500 szászt, akik nem voltak hajlandók felvenni a kereszténységet. A pápaság nagyra értékelhette munkáját, mert 800 december 25-én [III. Leó pápa](#) Rómában, a karácsonyi misén a fejére helyezte a császári koronát, ezzel „római császárrá” koronázta magát.

A német Steding parasztjai megtagadták a fojtogató egyházi adó fizetését, ezért 5000 és 11000 közötti számú férfit, nőt és gyermeket mészároltak le 1234-ben.

A Német Lovagrend a XV. században 1019 templomot és 17987 községet dúlt fel. Ha már itt tartunk, megemlítem, hogy a baltikumi keresztesháború, ami három és fél évszázadon keresztül tartott, az egyik legszörnyűbb fejezete a kereszténység hódításainak. Fél Európa hatalmai fogtak össze a „pogány” balti népek (és Lengyelország) megszelídítésére, határtalan kegyetlenséggel térítve őket a keresztény kultúra nevében. A XIV. század első éveitől a XVI. század húszas éveig tartott.¹¹

Különös kegyetlenséggel zajlott az írek megtérítése is, ami a XVI. és XVII. században zajlott. Angol csapatok „pacifikáltak és civilizáltak” Írországot, ahol csak kelta „vad írek”, „esztelen vadállatok éltek, akik sem istent, se jó modort nem ismertek”. Az egyik legsikeresebb harcos parancsba adta, hogy „a nap során megöltek fejét vágják le, az út egyik oldalán rakják sorba. Az ó-angol [remélem, jól fordítom] szöveg szerint „ez a civilizálási

erőfeszítés valóban nagy terrorként hatott a népre, amikor látták halott apáik, bátyáik, gyerekeik, rokonaik és barátaik fejét a földön.” Kelta írek tízezrei estek a vérontás áldozatául.

Sokat tett a vallásüldözés erősítéséért a negyedik lateráni zsinat (1215),¹² amelynek a bűnök üldözése volt a célkitűzése. Hetven cikkelyben fogalmazták meg a céllal összefüggő teendőket. A cikkelyek között olyanok találhatók, mint

- az eltérő tanok képviselőit eretneknek nyilvánítják, akiknek üldözése nemcsak az egyházi inkvizíció, hanem a világi fejedelmek kötelessége is;

- fokozzák a zsidók és keresztények elkülönülését (Nagyhéten kijárási tilalom, valamint megkülönböztető öltözet a zsidók számára). [Kiemelés tőlem]

Ezek szerint már működött az iszonyatos inkvizíció, de a zsinat nagy hordó olaj volt a tűzre!

Itt most előrefutás, mégis megemlítem, hogy a zsinat 1217. június elejére Egyiptom meghódítását célul kitűző keresztes hadjáratot hirdetett meg. Azért is érdekes ez az ötödikként ismert hadjárat, mert II. András magyar király vezette (VI. Lipót osztrák főherceg – társvezér - és Lajos bajor herceg támogatása mellett).¹³ Végül – logisztikai okok folytán - nem Egyiptom lett a cél, és a lassú előrehaladás miatt a sereg több lépésben bomladozott. Pár sikeres csatát megnyert: Betszaidánál megverték az egyiptomi szultán seregét, harcoltak a Jordán völgyében, a Tábor-hegyet sikertelenül ostromolták és a Kinneret-tó környékén is jelentősebb ütközetekben vettek részt. Ezt követően II. András ereklgyűjtő körútra indult, hajón a Tripoliszi Grófságba látogatott, majd maga is feladta a hódítást, és – a jeruzsálemi patriarcha átkával kísérve - hazatért.

Visszatérünk az eretnekekhez. Többségük az egyházban eluralkodó pompa, gazdagság, hatalom ellen lépett fel. Nem fegyveresen, hanem a szegénységről hirdetett tanokkal. Ilyen volt a Dél-Franciaországban sikeres eretnekmozgalom:

„A XII. század közepén, Franciaországban bontakozott ki az egyház hatalmát leginkább megrendítő eretnekmozgalom, melynek központjai Toulouse és Provence városai voltak. Hamar elterjedtek az aszkézisről és szegénységről szóló tanok, és Albi városának püspöke hiába várta a híveket a székesegyházba. Az 'albigensek' saját egyházat alapítottak, magukat 'katharoknak', 'tisztáknak' nevezték, s tanításaik már a katolikus dogmákat is kikezdték. A világot két részre, fényre (szellem) és árnyékra (test) osztották, a megváltás tanát tagadták. A XII. század végére Dél-Franciaország lakosságának többsége csatlakozott a mozgalomhoz. III. Ince pápa keresztes hadjáratot hirdetett ellenük, amelynek során és az inkvizíció segítségével kiirtották a mozgalmat.” - olvashatjuk a Fazekas gimnázium jegyzetében.¹⁴ Ez volt az első keresztények által keresztények ellen indított irtóháború. Az albigensek hű keresztényeknek tartották magukat, de nem fogadták el a római katolikus előírásokat, adókat és a születésszabályozás tilalmát. III. Ince pápa (akit sokan a nácik előtti legnagyobb gyilkosnak tartanak) hadjárata során 1209-ben lerombolták Beziérs-t, és lemészárolták minden lakosát. Az áldozatok számát – beleértve azokat a római katolikusokat, akik nem árulták el eretnek szomszédjaikat, barátaikat) 20000-70000-re teszik. A következő 20 évben minden kathart

kiírtottak, ami a most Dél-Franciaországgént ismert terület akkori lakosainak mintegy felét jelentette. Csak a kathar áldozatok száma egymillió körül lehetett.

Négy évszázaddal később a hugenották ellen folyt iszonyatos kegyetlenséggel az eretnekekkel való leszámolás. Az eseménysorozat a Szent Bertalan éjszakája¹⁵ néven ismert borzalommal indult.

A Wikipédia Szent Bertalan éjszakája lapja¹⁶ így ír a hihetetlen vandalizmusról:

„[1572. augusztus 23-áról augusztus 24-ére](#) virradó éjszakán a békülési célzattal [Párizsba](#) gyűlt [hugenották](#) (francia reformátusok) nagy részét a király beleegyezésével lemészárolták. (...)

[Augusztus 22-én](#) egy, a Guise-ekhez közelálló nemes muskétájával megsebesítette Colignyt. A felháborodott hugenották igazságtételt követeltek, és a király másnapra vizsgálatot rendelt el. A szalak a király öccséhez, a későbbi [III. Henrikhez](#), [Anjou](#) hercegéhez, és [Medici Katalinhoz](#) vezettek. Ők, megrettenve az esetleges megtorlástól, a [Tuileriákban](#) összegyűltek híveikkel, és kidolgozták a tervüket: a hugenották összes vezérét egyszerre meg kell ölni. Erre a király beleegyezése nélkül nem volt lehetőség, de este hamis bizonyítékokkal olyannyira sikerült a protestánsok ellen hangolniuk Károlyt, hogy az beleegyezett minden hugenotta elpusztításába. A Katalin és kisebbik fia által összeírt listán eredetileg csak pár tucat ember szerepelt. A hugenották vezérei közül egyedül Condé hercege és [Bourbon Henrik](#) számíthatott kegyelemre, lévén vér szerinti hercegek, de csak azzal a feltétellel, ha áttérnek a katolikus vallásra.”

Más forrásból ered a „Beteg emberiség, mocsok világ” című könyvemben megjelent szöveg, kicsit másként is hangzik.⁴

„Lehet, az okot az adta a katolikusok kezére, hogy a radikális protestáns Thomas Muntzer istenteleneknek titulálta őket, és saját hívőit a kiirtásukra szólította fel. 'Ha ellenállnak, könyörtelenül mészároljátok le őket!' - mondta. És tényleg ez történt, a katolikusokat újra és újra könyörtelenül irtották.”

„A római katolikus egyház bosszúja irtózatossá volt. A XVI. század Franciaországában ezrével irtották az 'eretnekeket'. Csecsemőket szúrtak le, asszonyoknak levágták a kezét, hogy a karkötőjüket megszerezzék, 'eretnek' könyvek kiadóit a könyveikből rakott máglyán égették meg. Az egyik protestáns vezető, Gaspard de Coligny megölése nem állt példa nélkül. A lemészárolt ember hulláját kidobták az ablakon az utcára, ahol a keresztény arisztokrácia oszlopos tagja (herceg) duc de Guise rugdosta a tetemet, annak arcát is, és közben üvöltözte, hogy ez a király óhaja. A felhergelt tömeg feldarabolta, levágták a fejét, kezét és nemi szervét, végighurcolták az utcákon, meggyújtották, majd egy folyóba vetették. Ez se elégítette ki őket, hogy ne táplálhassa a halakat se, kihalászták a maradványait és Montfaucon bitófájához vonszolták, hogy férgek martalékává váljon. A katolikusok a kalapjukon fehér kereszttel jelölték meg magukat, és a rendfenntartó erők hatékony közreműködésével mészárolták 3 napig a szomszédjaikat. Ez az ádáz düh a XVII. század mélyéig tartott. Amikor például a katolikusok megszállták a protestáns Magdeburgot, legkevesebb 30 000 protestánst mészároltak le.

Friedrich Schiller szemtanúként írta le a történeteket: 'Egyetlen templomban 54 asszony lefejezett holtteste hevert. (...) Másutt csecsemőket szúrtak le és vetették őket lángra. (...) Szörnyű és az emberiségre nézve visszataszító volt a feltárulkozó látvány, élők kúsztak ki halottak alól, gyerekek barangoltak mindenfelé, a szüleik után kutatva és szívszaggatóan sírva, voltak csecsemők, akik még mindig szívták élettelen anyjuk emlőjét.'

Az európai uralkodók ellentmondóan reagáltak az eseményre: [II. Fülöp spanyol király](#) hahotában tört ki a hír hallatán. [I. Erzsébet angol királynő](#) figyelmeztette a francia udvart a tett veszélyes következményeire. [II. Miksa német-római császár](#) (IX. Károly apósa) szégyent érzett rokonai miatt. Rómában [XIII. Gergely pápa](#) három napig tartó díszkivilágítást rendelt el, búcsúval egybekötött hálaadó misét tartottak, és érmet adtak ki Ugonottorum strages 1572 felirattal. Bátorkodtam a borítón (címlapon) szerepeltetni. Ámulatra méltóan aljas a pápa viselkedése: örömujjongás, diadal az emberirtás hallatán.

A francia protestánsok az eseten felháborodva rendezték soraikat, és ismét kitörtek a [vallásháborúk](#), amelyekbe hamarosan [II. Fülöp Spanyolországa](#) is beavatkozott a katolikusok oldalán, egyes német fejedelmek és Anglia pedig a protestánsokat segítették.

Ugyanott ismertettem a keresztények között elvileg csupán a hatalomért, de sokak szerint vallási ellentétek miatt (is) dúló harmincéves háborút is (1618-48): „[A harmincéves háború](#) átfogó európai háború, amelyik főként Németországban zajlott. Egész Európa öldökölt: Franciaország 1635-ben lépett a háborúba. Svédország – hogy megtartsa német területeit – támogatta. A franciák Spanyolországgal harcoltak, a küzdelmük Olaszországban is folyt a hatalomért, Franciaországban és Németországban véres harcok dúltak, az Ibériai félszigeten a portugálok felkeltek a spanyolok ellen, északon a dánok a svédek ellen.

A következmények: Németország teljesen kimerült. A lakossága jelentős pusztulást szenvedett, a mezőgazdaság tönkrement, a kereskedelme és ipara romokban hevert. A német parasztság hihetetlen szenvedéseit évszázadok alatt heverte csak ki. Egyes német területek (Brandenburg, Pomeránia, Württemberg) 60–70%-a elnéptelenedett. A Szent Római Birodalom szétesett, a következő évszázadokban árnyéka volt önmagának. A Habsburgok nagysága romlásnak indult. Németország és Ausztria elidegenedésének folyamata elindult. Nagy pozitívuma, hogy a vallási okokból induló háborúk *korszaka* véget ért.”

Becslések szerint a háború folyamán *8–11 millió* ember veszítette életét. Ennél több áldozatot azóta csak a napóleoni háborúk, majd a két világháború okozott Európában. Világháború volt, igazi világháború.

És – bár sokan megvetéssel lökik el maguktól a témát, mint minden „vádiratban” szereplőt – javaslom, foglalkozzunk azért pár sor erejéig az inkvizícióval is, ami 609 évig tombolt!¹⁷ A Spiegelben megjelent cikkben olvashatjuk:

„Hogyan lehet elhallgatni a hit nevében elkövetett erőszaknak megannyi formáját? A vallásháborúkat, az inkvizíció törvényszékeit és az emberi jogok megsértésének más formáit? A Péter apostol székében trónoló katolikus egyházfő elismerte, hogy módszereit tekintve az inkvizíció a Gestapo, a KGB és a Stasi előfutára volt. Brutalitását számos európai levéltár jól dokumentálja. A vádlottaknak semmiféle joguk nem volt, a vádló a bíró is volt egyszemélyben,

gyermeknek a szüleiket, asszonyoknak a férjeiket, férjeknek a feleségeiket kellett besúgniuk. A kínzást nemcsak megengedték, hanem meg is parancsolták. Az eddig hiányzó információkat a római inkvizíció ez évben hozzáférhetővé vált iratainak kell majd feltárniuk: hogyan működött az egyházi megtorló gépezet a nyugati társadalomban. Négyezeröttszáz iratköteg várja a Szent Péter téri Palazzo del Sant Uffizio termeiben, hogy végre beszélhessen. Az írások sok tekintetben hasonlítanak a volt NDK állambiztonsági minisztériumának (Stasi) jelentéseihez. Miként a Gauck-hivatalban megőrzött Stasi-iratok, úgy a vatikáni titkos dokumentumok is tartalmazzak kihallgatási jegyzőkönyveket, besúgók beszámolóit, bírósági ítéleteket és szakvéleményeket az egyházi hajtóvadászat számtalan áldozatáról. Összességében a most nyilvánosságra hozott anyag a katolikus egyház legsötétebb korszakának alapvető dokumentumgyűjteménye: *Lettere degli Inquisitori*” (Inkvizítorok levelei); 225 dokumentumköteg, mely az „egyházbiztonságiak” terjedelmes levelezését tartalmazza; a sienai inkvizíciós bíróság ügyiratai; zsidókkal való bánásmódról szóló anyagok; gazdasági ügyiratok; megvesztegetési összegek pontos adatai. Ezeket egészíti ki az uzsora, a szodomizmus, a varázslás és a babonáság eseteit tartalmazó ötven könyv, valamint a Szent Hivatal könyvcenzúrájának ügyiratai.”

A Wikipedia vonatkozó lapja négy inkvizícióról beszél.¹⁸ Időrendi sorrendben négy szervezett, intézményes alapon működő inkvizíció létezett: a [középkori inkvizíció](#) (vagy dominikánus–ferences inkvizíció, 1230 – 15. század közepe), a [spanyol inkvizíció](#) (állami intézményként, 1478–1833), a [portugál inkvizíció](#) (1531–1821) és a [római inkvizíció](#) (vagy pápai inkvizíció, 1542-től máig), valamint ezektől függetlenül, a spanyol inkvizícióból létrejött több önálló újvilági szervezet is. Mindegyiket megelőzte a 12. század végi, szervezeti háttér nélküli tekintélyelvű (episzkopális) inkvizíció. Vita folyik az egyház és állam szereposztásáról, a meghurcolt, kivégzett emberek számáról, az alkalmazott kínzásokról, ezért nem megyek nagy mélységekbe. Amit magam olvastam, láttam (a Jegyzetekben szereplő Internet-lapok, TV, egyéb műsorok, amszterdami múzeum), annak alapján az emberiség legnagyobb gazemberségei között tartom számon.

Két „youtube” videót is találhat, kedves olvasó az inkvizícióról a Jegyzetekben, a 19. és 20. sorszám alatt. Érdemes végignézni mindkettőt. Nem azonosítom magam teljesen a videókban elhangzottakkal, de jó adaléknak tartom őket a száraz tények mellett. Sajnos pro és kontra szélsőségesen durva, sokszor nyomdafestéket se tűrő megjegyzések kísérik a bemutatottakat.

Az inkvizíció részének tekinthető a boszorkányüldözés is. A korszakot ugyan 1484-től 1750-ig datálják, de már a kereszténység kezdetei és 1484 között is több ezer „boszorkányt” öltek meg. Magában a korszakban modern kutatók véleménye szerint több százezer ember (cca. 80 százaléka nő) esett az üldözés áldozatául, máglyán elégetve vagy felakasztva. A szörnyű kivégzési módok mellett a világtörténelem legaljasabb kínzásaival vallatták a szerencsétleneket. Egyetlen inkvizítorról, a spanyol Torquemada-ról megállapították, hogy egymagának 10220 máglyahalál terheli a lelkét (ha lett volna neki). Ő fogalmazta meg azt az ediktumot, amellyel [Ferdinánd](#) és [Izabella](#) 1492-ben kiűzte az országból a spanyolországi zsidókat. Valamennyi inkvizíció közül a spanyol ért véget utolsóként, [1834-ben \(!\)](#).²¹ A vatikáni hierarchiában előkelő helyet elfoglaló rövid nevén Szent Hivatal csak 1908-ban vette át a római inkvizíció szerepét, és azt csak 1965-ben váltotta fel a [Hittani Kongregáció](#), amely ma is

működik, 2005-től 2012-ig a nagyon ortodox Ratzinger (a későbbi XII. Benedek pápa) utódja, [William Joseph Levada](#) állt a hivatal élén és 2012-től [Gerhard Ludwig Müller](#) bíboros vezeti. A hivatal elsősorban a katolikus tanítást felügyeli. Azoknak mondom, akik azt tanácsolták, hogy ne évszázadok bűneivel foglalkozzam, csak a modern időkkel. Lám, a mai időkig nyúlnak az eretnek-üldözés csápjai. Jelentős egyházi személyek is állítják, hogy 1963-ban létezett még a vádlottak vádirat nélküli beidézése és elítélése (kölni érsek a II. Vatikáni Zsinaton), és hogy a Hittani Kongregáció ugyan megváltoztatta a nevét, de az alapját képező ideológia megmaradt. Módszereit tekintve semmit se változott. Még mindig hitelt ad névtelen feljelentéseknek, szinte sohasem foglalkozik közvetlenül a vádlott személyével, a megvádoltaktól kijelentéseik visszavonását követeli, és hallgatásra kényszeríti őket, valamint továbbra is harmadrendű teológusokat alkalmaz szakértőként és bíróként. – mondja Dr. Paul Collins 1997-ben.

Ugyancsak a Wikipédia¹⁸ értesít arról, hogy „Az inkvizíció elsődleges célpontjai továbbra is a zsidók voltak, 1484 és 1505 között áldozatainak 99,3%-a volt zsidó vagy konvertita (akikre ráfogták, hogy [marannus](#), azaz csak a látszat kedvéért keresztelkedett meg, de valójában régi vallásához hű). [Valenciában](#) 1484 és 1530 között az összes tárgyalt per 91,6%-ában volt zsidó vagy konvertita a vádlott.” A zsidóság sorsáról lentebb kicsit részletesebben foglalkozom.

A husziták története is bicskanyitogató.²² Elment a prágai egyetem professzor teológusa, Husz János uralkodói *menlevéllel* a konstanzi zsinatra, hogy *hitvitán* győzze meg ellenfeleit reform-tanainak helyességéről. A legfőbb katolikus egyházi fórum semmibe vette a menlevelet, *eretneknek* nyilvánította, és 1415-ben *máglyán elégette* a cseh tudóst. Voltak hasonló rémtettek a modern történelemben is, de azokat átkozza az emberiség. E fölött elég gyorsan átsiklottunk, annak ellenére, hogy Husz tanai erőseknek bizonyultak.

A tudományok legnagyobbjait fenyegette az eretnekség vádja. [Giordano Bruno](#)-t is máglyán égették meg. Volt is oka a római inkvizíciónak félni tőle: hihetetlen agyvelő volt. Úgy ismertem (és gondolom, a köznapi gondolkodók többsége is így van vele), hogy csillagászati tanai miatt vádolták meg eretnekséggel. Ez annyiban igaz, hogy tényleg elképesztően messze látott a csillagvilágban, számtalan megállapítása csak a XX. században igazolódott. *Tudta*, hogy a Föld a Nap körül kering (ebben nem volt első), hogy a csillagok távoli napok, amelyek körül ugyancsak bolygók keringenek, feltételezte, hogy azokon a bolygókon is létezhet élet, állította, hogy a világmindenség végtelen és nincs égítést központja. A Kopernikusz tanainak továbbfejlesztéseként is kezelhető csillagászati tanain túl – domonkos szerzetesként – konkrét teológiai kérdésekkel is foglalkozott, a katolikus egyház több alaptanát tagadta: az örök kárhozatot, a szentháromságot, Krisztus isten voltát, Mária szüzességét, az átlényegülést. Azt vallotta, hogy az Univerzum (vagy a természet) azonos az istenséggel, hogy a világon minden egy mindenre kiterjedő immanens istenből áll, azaz nem létezik körülhatárolható személyes antropomorf isten. Emellett más filozófiai kérdésekkel, matematikával is foglalkozott, verseket írt. Hát ő aztán valóban pogány lélek volt, a tudományok fejlődését mindenkor több évszázados késéssel követő római katolikus egyház nem viselhette el a létét, kegyetlenül megölték. Talán igaz, hogy a máglyára küldés előtt a nyelvét is kivágták (vagy átszúrva kipeckelték, nehogy átkozhassa az egyházat, annak sötétségét).

Galileo Galilei megúsza a szörnyhalált, őt csak könyvei betiltásával, tanainak

megtagadásával, házi őrizetben tartással büntette az inkvizíció.

Borzasztó a katolikus egyház pedofília-tobzódása is. Sok pap nem bírja a nőtlenséget, néha püspökök se, a püspökök majdnem mindig fedezik a vétkező, büntettet elkövető papokat, a Vatikán egészen a közelmúltig többnyire hallgatásba burkolózott. Pedig a cölibátust nem Jézus követelte meg a papoktól (követőitől), legjobb tudomásom szerint soha nem beszélt erről. Az egyéb kegyetlenségek és a vallási terror terjedésének hatására valamikor Siricius pápa alatt (384-399) kötelezték a püspököket és papokat az aszkéta cölibátusra. Lehet, hogy Ferenc pápa megszünteti ezt az ostoba rendelkezést.

2.3.2. *A kereszténység Európán kívüli vallási terrorja*

Európán belül is döbbenetes, amit a keresztények műveltek a hitetlenekkel, a már nem azonos hitet vallókkal (kilépőkkel), egymással, a más vallást vallókkal, vagy nem keresztény etnikumokkal (zsidókkal), tudós koponyákkal. Talán még rettenetesebb, legalábbis elképesztőbb, amit Európán kívül vittek véghez. Mert más hitet, más kultúrvilágot támadtak véres háborúkban.

Csak hivatalosan is keresztesháborúknak nevezett barbár hadjáratból több volt.²³ Ez a Wikipédia lap nyolcat sorol fel, és a IV. és V. század közötti (1212), megrendítően álságos *gyermek* keresztesháborúját. Nézzük meg, mit jegyeztem meg az elsőről:

Az előzményeken nyilván vita folyhat, mert olyan kérdésekről van szó, hogy Mohamed, majd halála után a kalifák hódító hadjáratokat folytattak előbb Ázsiában, majd Afrikában és végül elfoglalták az Ibériai félszigetet. Olyanról, hogy 638-ban I. Omár kalifa serege elfoglalta Jeruzsálemet. Olyanról, hogy – dzsiháddal ide, dzsiháddal oda – a keresztények évszázadokon keresztül látogathatták a Szent Sírt, mert az arabok tisztelték a keresztényeket és zsidókat, mivel azok vallása is kinyilatkoztatott, és mivel szent könyveik vannak. Olyanról, hogy a két vallás követőit a könyv népének hívták (!), és gyakorolhatták a vallásukat a kalifátusok területén is. A gondokat rövid időre Hakem kalifa okozta, aki elindította a keresztények üldözését, de halála után (1021) még helyreállt a rend. Az igazi okot a szeldzsukok okozták, akik nagy fejfájást okoznak most nekem, mert keveset tudok hatalmas, Anatóliától Kínáig terjedő birodalmukról. Első fontos felfedezésem, hogy semmi közük az arabokhoz, sőt leverték a Bagdadi Kalifátust, és 1078-ban elfoglalták Jeruzsálemet. Közép-Ázsiából származó török népek voltak. Kutatgattam, de mivel nem túl fontos a kereszteshadjárat szempontjából, abbahagytam. Fontosabb, hogy haladjak. Lehet, hogy maguk a gyilkos keresztények se voltak pontosan tudatában, hogy arabokat, vagy szeldzsukokat ölnek-e? Mindenesetre, akinek kedve van elmélyedni a kérdésben, nyissa ki a Nagyszeldzsuk Birodalom Wikipédia lapját.²⁴ Visszatérve a témához, meg kell említeni, hogy amikor a szeldzsukok megtámadták Bizáncot, alaposan elverték a császár seregét. Alexiosz császár a pápasághoz fordult, segítséget kérve. II. Orbán pápa nagy késéssel reagált, mivel elődjével együtt el voltak foglalva a Német Római Császársággal.

Végül kézbe vette a dolgot, de trükközött: „*fegyveres zarándoklatot*” hirdetett meg 1095-ben a clemonti zsinaton, és *feloldozást, bűnbocsánatot* hirdetett a zarándoklatban sikerrel járóknak. Mindenki meglepődött a hatalmas érdeklődésen, amit a meghirdetett zarándoklat kiváltott. A feloldozáson kívül szerepet játszott ebben a remélt zsákmány is. A hadjárat négy

pontról indult, majdnem mindegyik sereg Magyarországon vonult át, és gyűlevész népség képét alkotta, ahol akadályba ütközött, már menet közben is gyilkolt. Az egyik például Zimonyban – ahol nem fogadták barátsággal őket - megrohanta a várat és a védőket *lefejeztette*! Fel kell figyelnünk az általános „keresztény” módszerre, a lefejezésre, ami most – joggal – óriási felháborodást vált ki világszerte, amikor az iszlám szélsőségek gyakorolják!!

A Wikipédia szerint a zsinattal „megkezdődött Nyugat-Európa (a követendő példakép!) kétszáz évig tartó fegyveres *expanziója a Közel-Keleten*, ami éppúgy kihatott a kor társadalmára, mint kulturális fejlődésére.” [Kiemelés tőlem] A zsidók mindenesetre gyásnapon, a [tisá beávon](#) emlékeznek meg a zsinatról (sok egyéb tragikus eseményt belegyömöszölve ebbe a napba).

Két nagy mészárlásról van még energiám megemlékezni. Antiókhia 1097-ben foglalta el az egyesült sereg. A város török lakosságát a helybeli görög és örmény lakosság segítségével lemészárolták. Százezernél több áldozatról olvasok. „A keresztények itt nem okoztak más kárt a nőkben, csak átdöfték a dárdájukkal a hasukat.” – írta a keresztény Fulcher. Adtak a békés jövőnek.

Jeruzsálemet 1099-ben vették be, és „tömegesen mészárolták le a város zsidó és muszlim lakosait, majd elzarándokoltak a Szent Sírhoz, és körmenetet tartottak a város elfoglalásának örömeire.” Mit mondtam erről a „Beteg emberiség, mocsok világ”-ban?

„Jeruzsálem elfoglalásakor a kereszteslovagokat nem csupán vérszomj és kapzsiság vezette, hanem autentikus és rajongó keresztény elhivatottság is. Fontos az *autentikus* kifejezés, mert a keresztesháborúk a keresztény odaadás aktusai voltak, nem erőszakos aberrációk. Ezek a hadjáratok nem mondanak ellent a keresztény tanításoknak, hanem követik az évszázadok alatt kialakult keresztény teológiát és a háborúkról szóló írásokat. Követték a „pozitív erőszakról” szóló tanításokat, amik konzisztensek a keresztény doktrínákkal. A keresztesháborúkat nem lehet leválasztani a kereszténységről és a kereszténységet sem a keresztesháborúkról.

Egy leírásból: „A hadak keresztülhaladtak Kisázsia, elfoglalták Nicaea-t (1097), leverték a törököket dorylaeum-nál és elfoglalták Antioch-ot (1098). A hadjáratot 1099 júliusában fejezték be, amikor elfoglalták Jeruzsálemet, ahol lemészárolták a muzulmánokat és zsidókat.” Így, egyszerűen: megölték a muzulmánokat és a zsidókat. Más forrásból eredő információ, hogy a szerencsétlenek közül cca. 10000 ember, főként ellenállásra képtelen muzulmán és zsidó öregek, asszonyok és gyerekek a Nagytemplomba menekültek, gondolva, hogy ott nem bántják őket. A hős kereszteslovagok azonban – „térpig vérben gázolva” – lekasabolták őket, mind egy szálig!” [A „térpig” téves fordítás. Megtaláltam az eredetit, amiben boka szerepel. Az iszonyat, kegyetlenség nagyságrendjén semmit se változtat!] Összesen legkevesebb 60000 áldozatról tudni.

Kicsit furcsán hangozhat, de Tyre (ma Libanon) *érseke*, aki szemtanú volt, döbbenetesen írta: „Borzalom nélkül nem lehetett nézni a nagyszámú lemészároltat; mindenféle emberi testrészek hevertek, és a talajt a megölték vére takarta. Nem csak a fej nélküli testek és a mindenféle szétszórt tagok keltettek borzalmat mindenkiben, aki látta azokat. Még borzasztóbb látványt nyújtottak maguk a győztesek, akik fejtől lábig csöpögő vérrel voltak borítva, baljós jelként, ami mindenkit elborzasztott, aki találkozott velük. Hírek szerint csak a Templom területén tízezer hitetlen pusztult el.” Az azonos szám a hír hitelességét erősíti.

A XXI. században Európa csatlakozott az Irak, majd általában az arab világ elleni vallásháború jellegű viselő barbár világhatalmi akciókhoz. A háborús bűnös George W. Bush, Amerika történelmének eddigi legsötétebb elnöke (valószínű rosszabb lesz a most következő) crusade (félreérthetetlen: vallásháború!) felkiáltással jelentette be a 9/11 megbosszulásának tervét. A nála alig bölcsebbeknek is sok volt, intették, hogy kerülje a szó használatát.

A mai általános képzet egy pillanat alatt megérthető, ha ránézünk egy USA-ban készült plakát-sorozatra. Christian Right Propaganda Posters.²⁵ Gúnyiratok! A weblap olyan amerikai plakátokat ismertet, amelyek az USA hatalmi örületét alátámasztó vérlázító ígéket figuráznak ki, mint hogy egyetlen gyalázat se gyalázat, ha azt keresztények a kereszténység védelmében követik el; Bush-t az isten küldte, hogy háborút indítson az iszlamofasizmus ellen; a kínzás nem bűn, ha a keresztény Amerika követi el a terrorellenes háborúban vagy az iszlamofasizmus ellen. Negyvenegy plakát: negyvenegy felkiáltójel! Jól ábrázolja, micsoda rettenetes károkat okoz a világnak (és nem utolsósorban magának a kereszténységnek) a féktelen vallási bigottéria. Bepillantást enged a keresztesháborúk lélektanába (is)! Ide kívánczik közülük néhány, nevezzük talán tükrö-plakátoknak (a sötét jobboldali keresztény lélek tükrei). Megjegyzem csupán, hogy a lap által használt iszlamofasizmus nem létező teória, hosszú lenne a kérdés részleteit boncolgatni.

A kis kitérő után visszatérek a keresztesháborúhoz, de nagyon rövidre fogom a folytatást. Néhány összefoglaló jellegű adatot sorolok fel, valamennyi *korabeli keresztény krónikákból* származik.

Az első keresztesháború során 1098 januárjáig 40 nagyvárost és 200 várat foglaltak el.

Az ismert keresztény krónikás, Aura-i Ekkehard jegyezte fel, hogy még a Jeruzsálem bevételét követő nyáron is egész Palesztinában hullaszaggal volt tele a levegő. Csak az első keresztesháborúban egymillió ember vesztette életét.

Az Aszkalon-i ütközetben 200000 pogányt kaszaboltak le a mi urunk Jézus Krisztus nevében.

A többi keresztesháborúról részletek nélkül (mondja az egyik hír): Akkon elestéig (1291) valószínű húszmillió áldozat volt a Szentföldön és az arab/török területeken.

Jól megalapozták a kultúrák közötti békét, együttélést, szeretetet!

Végül, hogy eleget tegyek azon kéréseknek, melyek szerint a modern időkig vizsgáljam a kereszténység példakép jellegét, felhívom a figyelmet egy weblapra, amely a mai vallási villongásokról összefoglaló képet, táblázatba foglalt történéseket ismertet olvasóival.²⁶ Nekem sok.

A kereszténység történelméből kiragadott fenti példákat elégnek tartom annak kijelentésére, hogy az egyházakat szigorúan ki kellene... nem, ki *kell* zárni a társadalmi élet minden olyan területéről, ahol a legcsekélyebb befolyással lehet annak életére, a szorosán vett hívői

kapcsolatokon kívül. Ott is, a templomokban is meg kell tiltani, hogy politikai kérdésekkel foglalkozzanak az egyházak képviselői. A kereszténység példája miatt ezt a szigorú elzárást minden egyházra ki kell terjeszteni.

Eltelt néhány évszázad. Fel kell végre ocsúdnunk: nem ugyanaz a történet-sor zajlott le a kereszténység köreiben, amiért ma az iszlámot átkozzuk? Kezdődik a „mienk az igazi vallás, az egy igaz isten”, aztán megjelölik a nem ugyanazt a hitet vallókat, majd elkezdik üldözni őket... Máris hibás a megfogalmazásom, az iszlám kezdeteit ugyan expanzió jellemezte, de aztán békés korszakok, fejlett kulturális élet jellemezte az iszlám követőit. Az igazi vallási, etnikai, kulturális összetűzés talán a kereszteshadjáratokkal kezdődött. Mindenesetre végtelenül fel tud háborítani, amikor egyes vallások hívői, sokszor forgács-felekezetek megszállottai is azt bizonygatják, hogy ők az egy igaz isten. Egy második generációs amerikai magyar baptista hölgy is ezt adta elő nekem. Nyomdafestéket tűrő szavakkal próbáltam ráébreszteni, milyen sötétségről árulkodik, amit állít. Mennyi összetűzés, csatározás indult ki ebből az ostoba gyökérből. Ateista létemre vallom: ha van isten, akkor egynek kell lennie, azt az egyet imádja, féli, szereti minden hívő a világon.

Nem biztos, hogy itt is foglalkoznom kell vele, de megemlítem, hogy a kommunista országokban folytatott vallásüldözések is – ellentétes pólusú - vallásháborúknak tekinthetők. Két részlet (Beteg emberiség, mocsok világ):

„A széleskörűen alkalmazott vallásellenes propaganda, az oktatási intézményekben folytatott ateista nevelés mellett hihetetlenül kemény, barbár fizikai erőszak is alkalmazásra került. A szovjethatalom első öt évében a bolsevikok 28 ortodox orosz püspököt és 1200 papot végeztek ki. Senki se tudja talán, hány papot börtönöztek be vagy küldtek munkatáborba. A hívőket üldözték. A legtöbb papnevelőt bezárták, vallási kiadványok nem jelenhettek meg. 1941-ben az egész Szovjetunióban 500 templom működött az I. világháború előtti 54000-ből. Moszkvát a kommunista uralom előtt az 1000 templom városaként ismerték, a II. világháború előtt alig maradt belőle mutatóba. (...)

Hogy mi zajlott le Mao Kínájában, az is leírhatatlan és túllépné a kereteinket. Mongóliáról tudjuk, hogy mintegy 4000 buddhista kolostort fosztottak ki, romboltak le. És ez messze nem minden, az összes európai szocialista ország és több elvadult ázsiai kommunista rezsim üldözte, gyilkolta a papokat, szerzeteseket. Megbocsáthatatlan bűnök!”

Elgondolkodtató, hogy kizárólag a keresztények elleni vallásüldözéssel foglalkozom. Most ébredek rá, milyen komoly hibát véték! Hiszen a Szovjetunió összeomlásának egyik oka az *általános vallásüldözés* volt. Alapvetően – gazdasági kérdéseken túl – ez idegenítette el a központi orosz tömbtől az iszlám vallású déli régiókat, a kaukázusi kis népeket, ez vezetett a zsidóság kiszorításához minden fontos gazdasági-politikai tevékenységből.

3. Amiről nem szól az euroatlanti eszmerendszer

Hiába keresnénk az euroatlanti eszmerendszer hirdetőinek tárházában - a követendő eszmék között - az *erőszakot*. Pedig a kifejezetten keresztény erőszakon kívül az egyszerű, hétköznapi erőszak is jellemzi mind a mai napig a követendő példaképül állított európai államok jelentős részét.

Két szakaszban vizsgálom ezt a témakört is. Belső, Európán, az egyes államokon belüli, és külső, Európán kívülre irányuló erőszakot különböztetek meg. A belső erőszak ugyanis megteremti azt a talajt, amiből aztán kisarjad az expanziókat kísérő téboly.

3.1. A belső erőszak

A végtelen gyűlölet és barbár kegyetlenség jellemzi már ezt a belső kört is.

Az izzó gyűlöletnek, amivel az európai fehér „faj” a rajta kívülállókat – különösen a sötétebb színűeket – kezeli, belső gyökerei léteznek: az az ádáz és végtelenül kegyetlen harc, amit Európán belül folytattak és folytatnak népcsoportok, nemzetek, országok, vallások egyeduralmuk és területek feletti hatalmuk biztosításáért. Sokszor saját berkeiken belül is. Ide sorolom a fajgyűlölet kiváltotta irtóháborúkat, genocídiumokat is. Tekintsük át ezt a *belső kört*, a vallási, egyházi terror nélkül!

Legfőbb megnyilvánulása a háborús erőszak. A vezető európai országok között a közelmúltig tombolt.

Meddig érdemes visszatekinteni az embermészárlás európai történetében? A kérdés gordiuszi csomó. Akárhol húzza meg az ember a vonalat, valami lemarad a múltból, ami az olvasók egy része számára akár különösen is fontos lehet. Mondjuk az iszlám török képből megjelenése Európában. Nagy Sándor helyett nekem kell egy kardcsapással megoldanom a kérdést. Döntök: csak a XIX. és XX. század európai háborúiban fogok lapozgatni, messzebbre visszatekinteni nem sok értelme lenne, újra a vallási ellentétek mocsarába süllyednénk. A XIX. századtól a kontinensen eluralkodó, döntően térfoglalást célzó háborúkról lesz szó.

Napóleon

A XIX. század első másfél évtizedét mindjárt a napóleoni háborúk²⁷ foglalják el. „Hivatalosan” (mert a harmincéves háborút általában még nem tekintik annak) ez volt a történelem első világháború jelleget viselő, Európa minden lényeges erőt képviselő hatalmát megrázó öldöklése. Az emberveszteséget *3-6 millió főre* teszik, csak az oroszországi hadjárat nagyjából egymillió katona halálát okozta.

(Nem én estem az ellentmondás bűnébe. Ez az adat alulmúlja a harmincéves háború áldozatainak saccolt számát, pedig annak vizsgálatakor arra utaltak a forrásaim, hogy a napóleoni háborúk több áldozatot követeltek.)

Nem is érdemelne több betűt, ha nem lenne rám óriási hatással két művészi alkotás: Tolsztoj Leó „[Háború és béke](#)”-je, és Csajkovszkij „[1812](#)”-je. Mindkettő csoda! Tolsztojt a világirodalom két csúcsa egyikének tartom, a másik Thomas Mann. És ennek a meggyőződésemmek a kialakulásában döntő szerepet játszott ez a fantasztikus regény. Hozzáteszem, hogy nemcsak orosz eredetiben olvastam (az Anna Kareninával együtt), hanem Németh László zseniális, az eredeti szintjét varázslatosan megtartó fordításában is. Mesélhet a világ végtelen sokat erről a háborúról, nem tud többet mondani róla, mint amit Tolsztoj írt meg, ragaszkodva a történelmi pontossághoz, mégis élvezetesen.

Csajkovszkij 1812-jét már ismertem, amikor Kijevben alkalmam nyílt újra meghallgatni a Konzervatóriumban, a helyi szimfonikus zenekarnak a hadsereg zenekara fúvósaival és ütőhangszereivel kiegészített együttes előadásában. Fantasztikus élmény volt.

Azt hiszem, a Wikipédia téved, amikor a borogyinói csatát napóleoni győzelemként könyveli el. Igaz, hogy nagyjából egyforma veszteséget szenvedett el a két hatalmas sereg, és Kutuzov visszavonult, de nem adta meg magát. Napóleon meg az egész hadseregét vesztette el azzal, hogy üldözőbe vette, majd bevonult a lángokban álló Moszkvába. Az ott eltöltött idő eredményezte, hogy csikorgó, elviselhetetlen hidegben kellett visszavonulnia. Az orosz tél megtette a magáét. Hogy mennyire fontos, győzelemmel felérő csataként tartják számon az oroszok, arra jellemző, hogy Moszkvában óriási és pazar templomot emeltek az emlékére, amiben a díszítőelemek sorát a napóleoni hadsereg hátrahagyott fegyverei alkották, például nagy ágyúcsöveket alkalmaztak gyertyatartóként. A szovjet időkben aztán – még a rendszer híveiben is megrökönyödést keltve – lerombolták ezt a csodát is, és népfürdőt alakítottak ki a helyén. Micsoda barbarizmus ez is, a sok elkövetett bűn mellett!

Az egész Európát feldúló háborúkat követően Metternich szervezésében a kontinenst - Törökország kivételével - átfogó nemzetközi békemegállapodásra került sor, ami tartós csendet biztosított.

Néhány szabadságharc zavarta meg a nyugalmat. Görögország – a nagyhatalmak segítségével – kivívta a függetlenségét (1821-31), a mi Habsburgok elleni felkelésünket (1848-49) csak a Cár Atyuska segítségével tudták leverni.

A krími háború (1853-1856)²⁸ újabb multinacionális összetűzés volt, és Oroszország visszaszorításával zárult. Ekkor vesztette el először a Krím-félszigetet.

Szevasztopol eleste (Közkincs)

A háború jellegére jól utal a fenti kép. Öldöklés folyt, mint általában szokott. Az oroszok erejük teljében érezték magukat, és megfájdult a foguk régi álmukra, a fekete-tengeri tengerszorosokra. Súlyosan tévedtek azonban, az Oszmán Birodalom nem maradt egyedül. Az orosz előretörés nem tetszett a nagyhatalmaknak, a britek és franciák is mellé álltak. Bár az angol és francia katonák is sokat szenvedtek, a tengeri csatákban jobbnak bizonyultak, mint saját birodalmában az elavult cári rendszer. Közel félmillió áldozata volt a háborúnak, nagyrészüket a járvány, az éhínség és a hideg ragadta el.

A XIX. századot áttekintő Wikipédia lapban²⁹ lapozgatva néhány jelentősebb háborúra találunk. Hasznos, ha áttekintjük ezeket is.

A porosz-osztrák-olasz háborút (1866-1871)³⁰ az első modern háborúként is szokták emlegetni, amelyben jelentős szerepet játszottak haditechnikai újdonságok. Ekkor kapott először szerepet a Vöröskereszt is. A háborúban szinte valamennyi akkori német állam részt vett. Poroszország oldalán 13, míg Ausztria oldalán 11. Emiatt a német nyelvű történelmi anyagokban a porosz–osztrák ellentétből kifejlődött katonai konfliktust egyszerűen „német háborúnak” (Deutscher Krieg) nevezik. Megszületett a Német Császárság. A Habsburgok legyengülése hozzájárult a Kiegyezés megvalósításához, az Osztrák-Magyar Monarchia létrehozásához.

Az orosz–török háború (1877-1878) az Oszmán Birodalom gyengülésének és az oroszok Balkán iránti étvágyának az eredménye. A törökök elvesztették a balkáni területeiket, és Isztanbult csak az angol flotta megjelenése mentette meg. Bulgária felszabadult a közel ötszáz éves török elnyomás alól, amiért a mai napig hálások az oroszoknak. Románia és Szerbia is elnyerte önálló államiságát. Oroszország ezzel a háborúban nagymértékben megalapozta a

pánszláv összefogást a Balkánon.

Könyvünk célja szempontjából az angol beavatkozás miatt érdekes.

És ennyi, „*mindössze pár millió*” embertársunkat elemésztő csatározás után – hathatós magyar közreműködéssel - kitört az I. világháború.

Egy évszázadon belül két világháborúhoz vezetett a „fehér fajon” belüli gyűlölet, hataloméhség, fajelmélet, terjeszkedési örület. A XX. századi I. és II. világháború barbár pusztításainak leírását néhány mondatba próbálom sűríteni. A két háború közel *100 millió* ember halálát, azonos (vagy nagyobb) nagyságrend sebesülését, a kontinens jelentős részének lerombolását eredményezte.

Cseppeket vonultatok fel a szenvedés tengeréből.

Az első világháború (1914-1918)

Szinte szóra sem érdemes, pár mondattal el is lehet intézni. Még tömegeket tudtak vágóhídra vinni demagóg nacionalizmussal, zászlólengetéssel, síppal, dobbal, himnuszokkal, katonaindulókkal, csinnadrattával. Két nagybátyám is önkéntesnek ment. Egyikőjük el se jutott a frontra, menetoszlopban haladt arrafelé, amikor egy domboldalról egyetlen gépfegyversorozat adtak le rájuk, a homloka közepén találta el az egyik golyó. A másik eljutott a csataterre, de heteken belül aknára lépett, ami cafatokra tépte. „Mindössze” *15 millió* embert öltek hasonló módon halomra Európában királyok, császárok, cárok, a polgári áldozatok száma pedig a II. világháborúhoz képest elhanyagolható volt. Az emberi agyvelőt még nem irányították a repülés tömegméretű emberirtást célul tűző fejlesztésére, és sok egyéb technikai eszköz – mint például a tank – még gyerekcipőben járt.

Egy-két mondatot azért szólni kell a háború Magyarországot érintő borzalmairól. Azt például, hogy az emberéletben kifejezhető veszteségeink Julier Ferenc szerint³¹ elesettekben és elhaltakban 661000, sebesültekben 743000, foglyokban 734000 fő. Emlékeim szerint ez arányait tekintve a legnagyobb a háború résztvevői között, és túlhaladja a történelmünk során addig elszenvedett összes katonai veszteséget.

Hogy Trianon milyen iszonyatos csapás volt, azt nincs értelme hangsúlyozni, mindenki ismeri, és tudja, hogy azóta is a legsúlyosabb béklyóink egyike.

A két világháború közötti magyarországi helyzetről – pihenőként – egy mesét mondok el:

Bakonysárkány, 1935

Zöld feje volt, mint az igazi varangyos békának, amikor a vörös rongyra készül ugrani békés faluvégi tóban. [A vörös még nem volt divatszín, csak illegalitásban mertek kisebb felületeket (virágállvány, könyvek) takarni vörös posztóval.] Zöld feje volt a toprongyos alaknak, aki a faluvégén szedte mezítelen talpát, hogy átfusson az utca túloldalára, ahol a főutca kitérülte a patak völgyére, átadva magát a völgy ligetes kacérságának: ápolatlan bokrocskák, lépésnyi lapulevelek, kaszálatlan dűlő, itt-ott fehér katánkóró, a nap után járó fű, meg kék imola dugta ki a fejét a sűrű fűből, méretes gazból.

Volt valami furcsa a zöldfejű kapkodó lépéseiben: kacsázott. Hínárral borított fejét hátra-hátrakapta, keresve, hogy kerékpáros üldözői hol tartanak, ettől majdnem felbukott saját lábában. Az utca porában bandukoló szemlélő meglepetve megállt: a biciklisták közismert fenevadak voltak, három falu csendőrei. Kakastollaik vidáman lengtek a szélben, a saját maguk kavarta menetszélben.

- Mit akart ez a fasz a tónál? - ordította a nagyobbik fegyveres.
- Békacombot! Eszik is, meg el is adják. - ordított vissza a vörhenyes kisebbik.
- És a kölykei? A kis girnyes, meztelen rajkók? Mind a hegynek futott el, hazafelé.
- Fegyverhordozók, meg békalesők. Szatyrokban gyűjtik a békákat, párral már szaladnak is haza, rendje van a feldolgozásnak.

A cigány elérte a mély gatz, belevágott, nem nézte, a lapu-rengeteg után méteres csalánosba kell gázolnia. Jobb is, oda nem követik se gyalog, se biciklivel.

A csendőrök megálltak az út szélén, leszálltak az egyszerűen elengedett biciklikről, és csőre töltötték a puskáikat.

- Állj, vagy lövök! - ordította vashangján a tiszt.

A cigány tudta, ezek nem szoktak viccelni. Kőszoborrá dermedt íziben.

- Másszon ki, ide, hozzánk! - hangzott az újabb parancs.

- Lődd lábon! - utasította társát a nagyobbik, amint eléjük állt a zöldfejű.

Körül se néztek, látja-e valaki, mi történik. Eldördült egy lövés. A cigány üvöltve rogyott össze, embrió-pózba húzta a görcsös fájdalom.

- Na, ez megtanulta, játsszon-e máskor is velünk. - legyintette le a helyzetet a tiszt.

Othagyták, elkerekeztek, mint akik kirándultak a faluban.

Mit írtam a cigányságról a „Beteg emberiség, mocsok világ”-ban?

„...a tüzéség a cigányok közvetítésével jutott Európába, magyar cigányokra is történik utalás: '....Rishi szerint a romák Európa több országában segítettek tüzéséget létrehozni. ... Bizonyítékul szolgál a László magyar király által 1496-ban Polgár Tamásnak - 25 sátorból álló vándorcigány-közösség vajdájának - adott megbízás, amely arról szól, hogy a vajda az embereivel Fünfkirchenben ágyúgolyókat és más löszereket készített Sigismund püspök részére. (...) 1546-ban, amikor az angolok védték Boulogne-t a franciákkal szemben, az utóbbiak két gyakorlott magyar roma segítségét vették igénybe, hogy sok, az eddigieknél nagyobb kaliberű ágyút gyártsanak. A XVI. század magyar romái teljesebb tudással rendelkeztek a tüzéségi fegyverek gyártásában, mint Nyugat-Európa fajai.'”

Spanyol polgárháború (1936-1939)

A két világháború között a gyorsan erősödő fasizmus kipróbálhatta vérvörös körmeit Spanyolországban. Az 1931 évi községtanácsi választások (!) győztesei kikiáltották a második köztársaságot, polgári demokratikus forradalom bontakozott ki. Bonyolult belső viszonyok közepette puccs tört ki, ami nem járt teljes sikerrel. Polgárháborúvá alakult át. A lázadó erők között fasiszta is szerepelt, a [Falange](#) párt (vagy front). A felkelőket Németország, Olaszország

és Portugália támogatta. A köztársaság védőit Mexikó, a Szovjetunió és Nemzetközi Brigádok segítették. A köztársaságiaknak jelentős mennyiségű fegyvert szállított a Szovjetunió. A Franco vezette felkelőket Németország támogatta a leghatékonyabban, az olaszokkal együtt szétbombázták például a Bilbao melletti Guernica-t, amiről Picasso a híres festményét alkotta. Az itt látható kép a festménynek a faluban készített csempe-freskó másolatát mutatja be. A Nemzetközi Brigádoknak mintegy 1200 magyar tagja is volt, közülük néhányan később szerepet játszottak a szocialista rendszer vezetésében: Mező Imre, Rajk László, Gerő Ernő, és Münnich Ferenc. Steinmetz Miklós szovjet parlamenterként halt meg Budapestnél, Zalka Máté pedig Lukács tábornokként a spanyolországi harcokban vesztette életét.

Érdekes még, hogy a később Nobel-díjat elnyert Hemingway is részt vett a harcokban, a köztársaságiak oldalán. A polgárháborúról regényt is írt „Akiért a harang szól” címmel. (Az „Öreg halász és a tenger” kisregénye a kedvenceim közé tartozik.)

Ez a történet is egy a sok közül, amikor választások útján hatalomra került, baloldalinak minősített kormányt (alapvetően) külső erők verik le. A polgárháború hat évnyi nemzeti jövedelmet emésztett fel, 600-800 ezer ember esett áldozatul, 300-400 ezer fő emigrált, és Franco több mint százezer embert végeztetett ki! Hihetetlen vandalizmus!

By Papamanila (Self-photographed) [CC BY-SA 3.0 (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0>) or GFDL (<http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html>)], via Wikimedia Commons

A két világháború között további rettenetes események zajlottak le Európában.

Először az Oroszországban gyakorlatilag vértelen forradalommal hatalomra került kommunista rendszerről írok, bár az a gengszterváltás óta nem képez követendő példát. Rámutat azonban az Európán belüli barbarizmus és gyűlölet elviselhetetlen mértékére.

A ma *vörös terror*ként emlegetett iszonyatot Hruscsovnek a Szovjetunió Kommunista Pártja XX. Kongresszusán elmondott, **Sztálint** leleplező beszédével mutatom be.^{32.1}

A világ második legnagyobb katonai és gazdasági hatalmát építő birodalom totális diktatúra volt. Egyetlen zsarnok köré csoportosuló néhány hataloméhes, megalkuvó szolgalelek uralkodott a hatalmas országban. Börtönök, munkatáboroknak (koncentrációs táboroknak) nevezett irtózatoss *lágerek* szolgálták a terror-hatalmat. Hihetetlen, soha meg nem érthető tény,

hogy a hatalom saját pártjának vezető kádereit, hűséges követőit tizedelte meg kreált vádak alapján folytatott büntetőpercek után - vagy azzal se töltve az időt - kivégezve őket.

Sztálin, a világtörténelem egyik leggonoszabb diktátora 1953-ban meghalt. Három év múlva korábbi közvetlen támogatói *leleplezték* elképesztő gaztetteit. Hruscsov, a volt szolga titkos ülésen mondta el állítólag 12 órán át tartó beszédét, amiből aztán 6 órányit felolvastak a (Kommunista) Párt gyűlésein, 3 órányit pedig a fiatal kádereket *nevelő* Komszomol gyűlésein. Ennyi is elég volt ahhoz, hogy letaglózza a fiatalokat. Mert milyen tényekként kezelendő szörnyűségekről volt is szó? Adalékok a beszédből, nem biztos, hogy mind elhangzott a Komszomol gyűléseken, de emlékezetem szerint ennél több is. A többet kiemelem! A színhely, ahol ezt a három órát töltöttem, a Moszkvai Repülő-Technológiai Egyetem auditórium. Nem hiszem, hogy sok külföldi részesülhetett ebben az „élvezetben”, a Kongresszusra csak meghívottak juthattak be, a párt-taggyűlésekre valószínűleg senki. A Komszomol-gyűlésre viszont besétáltam. Ott tanultam, nem kérdezte senki, mit keresek ott?

Vörös posztóval, kis Lenin-szoborral díszített asztal mellett szónoki emelvény. Az asztal mögött a pártszervezet képviselője ül, a pódiumon a Komszomol-szervezet elnökségének tagjai felváltva olvassák fel a titkos Hruscsov-beszéd negyedére vágott változatát.

Több változat kering a hivatalos fórumokon is. Én így emlékszem az elhangzottakra.

A hivatalos szövegből, megjegyzéseimmel:

- Nyilvánvalóvá vált, hogy az 1937-38-ban ellenségként megbélyegzettek többnyire becsületes kommunisták voltak. Barbár vallatások hatására vádolták meg magukat is. Az 1934 évi XVII. Kongresszus delegátusai és az ott megválasztott Központi Bizottság tagjai ellen iszonyatos hajsza zajlott.

Megállapítást nyert, hogy a XVII. Kongresszuson megválasztott Központi Bizottság 139 tagja és kandidátusa közül 98 főt, azaz 70 százalékukat letartóztatták és agyonlőtték.

Ugyanennek a boszorkányüldözésnek lett az áldozata a Kongresszus 1956 delegátusa közül 1108, azaz a túlnyomó többség. Három évvel Sztálin halála után így mert nyilatkozni egyik volt legközelebbi munkatársa. Abszurdnak, kegyetlennek nevezte az kivégzettek ellen felvonultatott koholt vádak.

A Kongresszus évének végén a Központi Végrehajtó Bizottság elnökségének titkára, Sztálin utasítására iránymutatást adott az illetékes szerveknek, amelyben felszólította

- a nyomozó szerveket, hogy gyorsítsák meg a terrorista lépésekre készüléssel vádoltak ügyeit,

- a bíróságokat, hogy gyorsítsák meg a halálos ítéletek végrehajtását,

- a belügyi biztosi hivatalokat, hogy a halálos ítéleteket azok meghozatalát követően azonnal hajtsák végre!

Az iránymutatást a Politikai Bizottság két nap múlva jóváhagyta.

Egyértelmű az egész vezető csoport, maffia bűnössége: a teljes „igazságszolgáltatást”, illetve államgépezetet terrorjuk végrehajtására „fogták be”, hihetetlen aljassággal ölték meg védtelen emberek százazreit.

Sztálin elméletileg is megalapozta a tömeges kivégzéseket. „Ahogy közeledünk a

szocializmus megvalósításához, úgy erősödik az osztályharc.” - így szólt a diktátum.

A vallatások kegyetlen, embertelen módszerekkel történtek.

Eiche, az egyik túlélő így számolt be arról, miért vallotta magát bűnösnek:

A vallatóim tisztában voltak azzal, hogy az eltört bordáim még nem forrtak össze, ennek ismeretében szörnyű fájdalmakat okoztak. A bevallottak nagy részét Usakov (az egyik vallató) sugallta, illetve diktálta.

Itt felsorolok néhány embertelen kínzást, amik a most elérhető hivatalos szövegen túl akkor elhangozottak:

- Az egyik főrangú pártfunkcionárius sípcsontjait törték el, majd amint összeforrtak a csontok, ismét eltörték azokat...

- Volt, aki a kínzások hatására azt hitte, a bűnüldöző szervekbe beépült az ellenség, és saját vérével írt figyelemfelhívó levelet Sztálinnak.

- Nem volt ritka eset, hogy a bíróság felmentő ítéletet hozott, ennek ellenére napokon belül kivégezték a vádlottat.

Térjünk vissza a titkos beszédhez.

Kialakult az a gyakorlat, hogy a Katonai Törvényszékek részére listák készültek a vádlottakról, amiket előre megfogalmazott ítéletek kísérték. A listákat és javasolt ítéleteket Sztálin hagyta jóvá.

383 ilyen, több ezer nevet tartalmazó listát talált a sztálini személyi kultusszal foglalkozó bizottság.

1939 január 20-án maga Sztálin titkos táviratban értesítette a vidéki pártszervezetek titkárait, a tagállamok központi bizottságait, a belügyi komisszárokat és az NKVD-k (Belügyi Népbiztosság, később KGB) vezetőit arról, hogy a Párt Központi Bizottsága 1937 óta (!?) megengedi a fizikai vallatási módszerek alkalmazását. Arra hivatkozik, hogy a hasonló burzsoá szervek kíméletlen módszereket alkalmaznak a szocialista proletariátus képviselőivel szemben, miért ne alkalmaznánk mi is hasonló módszereket. Minden hamis: ki a kezdeményező fél, nem 1937 óta kínoznak, mi értelme ennek az embertelenségnek, kik ellen alkalmazzák, a KB-vel mint kutyájával játszik!

Talán a leningrádi párttitkár, Kirov ellen elkövetett gyilkosság adhat „magyarázatot” a tömeges retorziókra. A XVII. Kongresszuson ugyanis Kirov ellen csak hárman szavaztak, míg Sztálin ellen közel háromezren. A diktátor hatalma meginogni látszott.

A titkos beszéd feltárja azt az embertelen, fasiszta intézkedés-sorozatot is, amit a birodalom berkeiben élő több népcsoporttal szemben követett el Sztálin, természetesen maffiája közreműködésével. 1943-ban, miután a győzelmet már biztosra lehetett venni, több etnikumot telepítettek át gyakorlatilag élhetetlen szibériai, távol-keleti területekre. Maga a kitelepítés is embertelen, megbocsáthatatlan tett, de iszonyatos módszerekkel hajtották végre.^{32.2}

Felsorolni is döbbenet: karacsajevek, kalmükök, csecsenek és ingusok, balkárok, krími tatárok (nem teljes felsorolás, összesen 10 népcsoportot érintett). A kalmükök, csecsenek és ingusok teljes népességét áttelepítették, autonóm köztársaságaikat felszámolták. Az áttelepítések szörnyű, pokoli körülmények között történtek. A szerencsétlen, vétlen embereket télen (csecsentől hallottam) marhavagonokba zárták, és csak harmadnap nyitották rájuk a tolóajtókat. Sok öreg és csecsemő fagyottként esett ki, vagy rángatták ki őket anyjuk öleléséből. A „mesélő” fagyott húst kutyáknak vetették oda. Akit nem tudtak bevagonírozni, azokat csűrökbe terelték, amiket aztán rájuk gyűjtöttek. Nemcsak a döntéshozók, hanem a végrehajtók is végtelen gonoszságról tettek tanúbizonyságot. Az orosz-szakértő Gereben Ágnes többet sorol fel: koreaiak, kurdok, karacsajevek, csecsenek, meszhetek, ingusok, kalmükök, görögök, krími tatárok.)

Sokan csak arról tudnak, hogy az orosz októberi forradalom vezetői, majd a kommunista hatalom építői között sok zsidó volt. Arról kevesebben, hogy a zsidóság aztán – hogy mikortól meddig tartott a pozícióvesztés, nem tudom - üldözött etnikummá (vallássá?) vált. Zsidó nem foglalhatott el jelentős politikai vagy katonai posztot, beleértve a titkos (számozott) kutatóintézeteket, gyárat. Erre utal az a tény is, hogy a gorbacsovi szabadabb levegőt kihasználva milliós nagyságrendű zsidó emigrált Izraelbe.

Mindez klasszikus példa arra, hogy a gyűlölet, barbarizmus belső körében – Európán belül - is létezett (létezhet ma is) saját berkeken belüli pokoli terror. A fehér „faj” gátlástalanságának bizonyítéka.

Ebbe a korszakba enged betekintést a „Kolja, a nép ellenségének fia” című könyvem.⁵

A másik rettenet a náci, Hitleri Németország gyors születése volt.

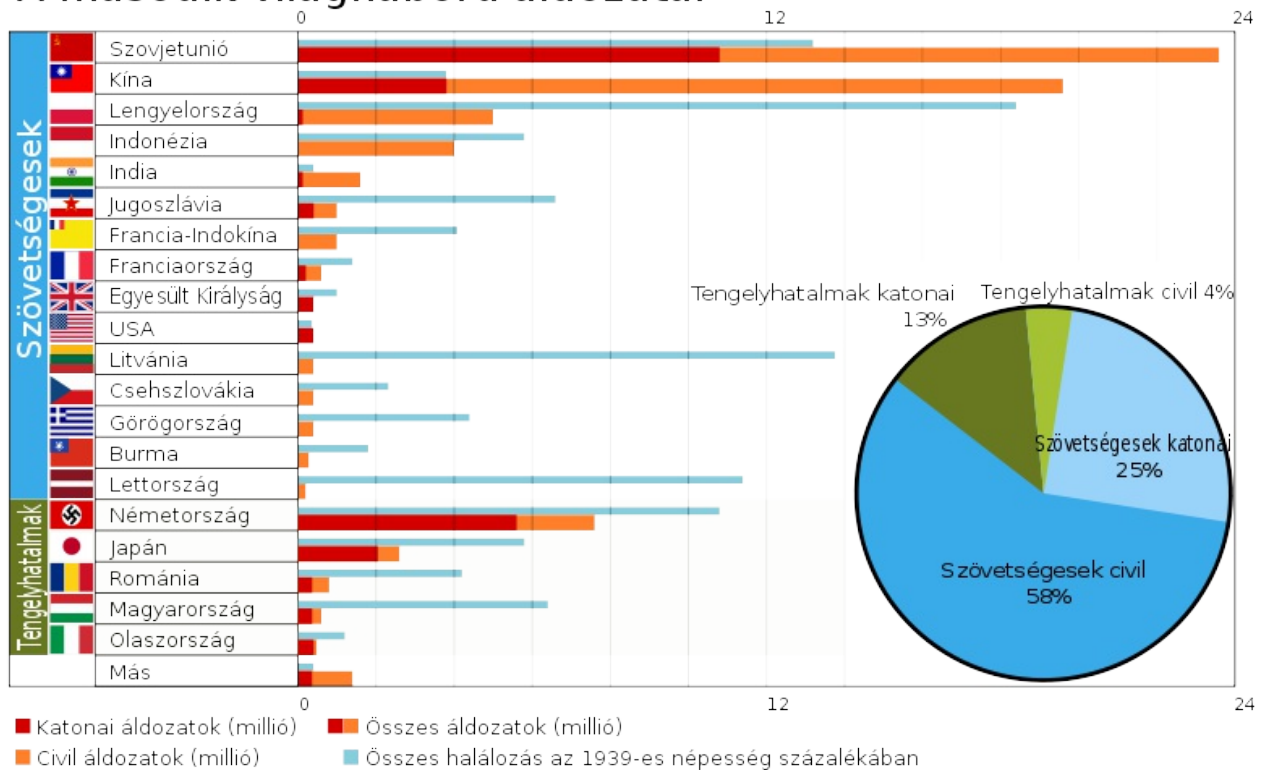
A Szovjetuniótól pár ezer kilométerrel nyugatabbra, ebben a boldog, a világ leggazdagabb, legfejlettebb régiójában, a mi Európánkban került hatalomra **Hitler**. Hatalomra pedig törvényes módon, Németország lakosságának támogatásával, tisztességes szavazattöbbséget bezsebelve került. Demagóg szólamokkal, nemzeti érzelmekkel manipulálva, az annak behódoló „bölc” tömeg szavazataival.

És mivé nőtte ki magát? Nem évtizedek, hanem évek alatt. A világ egyik legnagyobb tömeggyilkosává, szadista módszerekkel milliókat mészárszéken megölő gazemberré.

Ez az örült, beteg diktátor és szolgálóinak hada, nacionalista és antiszemita szólamoktól örülten romba döntötte Európa nagy részét, ölt halomra pontosan azóta sem ismert számú embert, minden adat csak megközelítésként értékelhető.

Lapozgatok az Internet birodalmában, és a kutatásom ismét megerősíti ezt a véleményt. Beillesztek egy Wikipédia-diagramot³³, az se tökéletes. Pár lényeges dolgot azért megjegyzek az ábra alatt.

A második világháború áldozatai

By Peti610 (Image:World War II Casualties.svg) [GFDL (<http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html>) or CC BY-SA 4.0-3.0-2.5-2.0-1.0 (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0-3.0-2.5-2.0-1.0>)], via Wikimedia Commons

A szovjet áldozatok számát általában alulértékelik. A lakosság – valószínűleg nem teljesen alaptalanul - 50 millióról tud, de még a Gorbacsov kérésére elvégzett kutatás is 27 milliót mutatott ki. (Ezt elég túrhetően közelíti meg a diagram.) Szinte minden családból elpusztult valaki.

Németországnál pedig érthetetlen, hogy a rendszere által meggyilkoltak hová sorolódnak? Nem nagyon segíti a tisztánlátást, a fasizmus leleplezését, ha ez az adat valahol másutt kószál.

A magyar áldozatok száma se tükrözi a valóságot. Minden eddigi információim szerint egymillió körül kell lennie. Ezt igazolja Ungváry Krisztián kiváló könyve, az „A magyar honvédség a második világháborúban” is.⁶

A Wikipédia³⁴ szerint „Az európai, ázsiai és afrikai földrészen vívott harcokban közel hetven nemzet vett részt, ennek következtében több mint 73 millióan veszítették életüket, beleértve a megölt civileket és az elesett katonákat is.”

Képtelenség felfogni az örült öldöklést, mészárlást, ami minden korábbi háború aljasságát felülmúlta. Csak kiragadott példákra futja. Azon boldogok számára írom, akik nem éltek abban a korban:

Leningrád ostromára az idősebbek talán még emlékeznek, hiszen a II. világháború borzalmainak egyik kiugró példája volt. Utólag sokan megkérdőjelezték a stratégiai fontosságát, úgy vélik, hogy a Lenin név védelme volt a legfontosabb érv. Nem nagyon hiszem, hogy így volt, mert Lenin és Sztálin nem imádták egymást. A politika persze politika. És lám, a rege

igaz. Most lapozgattam a Leningrád ostromáról készült fotókat, és van köztük olyan, egy plakát, amelyiken kiáltó betűkkel „Megvédjük Lenin városát” szerepel. Az ostromgyűrűben rekedtek sorsa iszonyatos volt. Elfogytak az élelmiszer-tartalékok, a csontig ható hideg telek – a távfűtés összeomlása miatt - rendkívüli megterhelést jelentettek. Tényként kell kezelni, hogy az éhezés miatt a leningrádiak először háziállataikat, majd bútoraik egyáltalán ehető részeit (bőr, sőt forgács, fűrészpor) fogyasztották. Nyugati szerzők könyvében kannibalizmus eseteiről is olvastam. Hihető, az éhezők észvesztése nem ritka. A közel két és fél évig tartó blokád és ostrom alatt – a Wikipédia szerint - kb. egymillió leningrádi pusztult el az éhezés, a betegségek, a hideg és a német belövések következtében. Az áldozatok száma szinte semmit se mond az iszonyat nagyságrendjéről, csak a holokausz mérhető hozzá.

Találkoztam olyan fiatalemberrel (még én is egyetemista voltam), akit az elsők között mentettek ki az ostromgyűrűből, amikor a Ladoga tó jegén autóbusz- és teherautó-karavánok útját alakították ki. Édesapja tudós volt, és elsőként az agyakat igyekeztek kimenteni. Mesélte, hogy tízezzrel haltak meg a kiszabadultak közül is, mert hirtelen emberi táplálékhoz jutva kimerült szervezetük felmondta a szolgálatot. Ő úgy tudta, hogy a város négymillió lakosából mindössze pár százezer élte túl az ostromot. Nem tudom, mi lehet az igazság? Ennél minden bizonnyal több élte túl.

Létezik egy ritkán látogatott, a város halottainak emlékére emelt emlékmű a városszéli temetőben. Félkörívben kialakított óriási márványlapokon szerepelnek az elesettek nevei. Amikor láttam, még nem zárták le a névsort. Megrendítő látvány.

Pár éve, egy turistaúton jártam a városban. Megkérdeztem a helyi útikalauz hölgyet, miért hagyják ki ezt az emlékművet az utakból? Meglepett a válasza. Sok a német, a turisták között, nem akarjuk, hogy szembesüljenek elődeik bűneivel. Nem értettem, most se cseng jól a fülemben.

Sztálingrád bevétele a németek (Hitler) szemével nézve két szempontból volt fontos: utat nyitott volna a gazdag kaukázusi olajmezők elfoglalásához, és Sztálin nevének megbecsztelenítése rendkívüli *ideológiai és propaganda*-győzelem lett volna. Sztálin viszont képtelen volt még a gondolatát is elviselni, hogy a nevét sárba tapossák. Íme, az egyébként is elviselhetetlen örült hadviselők küzdelmében ilyen személyes jellegű szempontok is fontos szerepet játszhattak.

Csak itt, Sztálingrádnál másfél millió áldozatot követelt a diktátorok viaskodása, olvastam valamelyik Internet-lapban. Elnézést a szovjet halottaktól, ők természetesen elsősorban a hazájukat védték. A magával a csatával foglalkozó Wikipédia-lap³⁵ alapos részletezést ad az áldozatokról. A lap értékeli is Sztálingrád történelmi jelentőségét: „A sztálingrádi ütközet volt a világtörténelem legnagyobb folyamatos csatája. A harc 199 napig tombolt egyhuzamban. A veszteségeket még megbecsülni is nehéz: A szovjetek vesztesége akkora volt, hogy a szovjet kormány egyszerűen megtagadta nyilvánosságra hozatalukat.” A lap részletezésébe mégis érdemes belenézni, sőt, a „Tanulságok” rovatot is figyelmükbe ajánlom.

Számomra az emberiség aljas gyűlölet-rekordjainak egyik legjobb kifejezése, példája. Az embertelenség csimborasszója!

A nyugati frontokon is számtalan hihetetlen tragédia zajlott le. Egyetlen példát emelek ki.

Drezda megsemmisítésére akkor került sor, amikor a háború sorsa már eldőlt. Semmi sem indokolta, ma se fogható fel, miért kellett a katonai szempontból jelentéktelen várost több száz bombázó-erőd bevetésével, és szerintem a napalm kipróbálásával tűztengerré változtatni? Tudatos stratégiai akciósorozat (Area Bombing Directive) – a területbombázási direktíva – része volt, egyetlen célja a minél több halott, a lakosság, és azon keresztül a vezetés megfélemlítése lehetett. Nem mutatok be egyetlen forrást sem, annyira eltérők a szörnyűséget értékelő vélemények, és adatok. Legtöbben úgy tudják, hogy 150-200 ezer ember „égett el” a három napon át tartó bombázásokban (kis hányaduk szabályos „levadászásban”). A legújabb történeti kutatás szerint 22700 és 25000 közötti számú ember halt meg. Nagy kérdés bennem, hogy kik és milyen szempontok alapján végezték ezt a kutatást? Az egész stratégiát Churchill alkotta, a bombázók nagyobb része is *angol* gép volt. Ma példaképünk!

Józan megfontolásokra utal, hogy a veszteségek mértékét a hirosimai és nagaszaki atombombák okozta rettenetes hatásokhoz hasonlítják.

Valamikor a múlt század hetvenes éveiben jártunk – a feleségemmel, átutazóban – Drezdában. Még mindig nyomasztó élményt jelentett az óriási pusztítás nyoma.

Majdnem teljes napot töltöttünk a világhírű Zwinger múzeum képtárában. Lejártuk a lábunk, annyi csodát láttunk. Hullafáradtan távoztunk, de örök emlékként hordozzuk a szívünkben.

Nem Európában alkalmazták először az atombombát, hanem Japánban, és nem európai „példaképeink” dobták le, hanem Amerika. Ezért a könyv II. részében foglalkozom vele részletesen. Itt csak megemlítem, hogy Hirosima és Nagaszaki is az emberiség barbarizmusának, vandalizmusának örökre emlékezetes jelképe számomra.

És következzen egy saját *élménycsokor* a II. világháborúról:

Szőnyegbombázás (Nagyvárad, 1944. június 2)

Üvöltő szirénák riasztottak bennünket. Pár holmit felkapva leszaladtunk a szuterén helyiségbe. Két pad a szoba hosszabb falainál, azon húztuk össze magunkat. Két felnőtt, öt gyerek. Az akkor 13 éves bátyám éppen tejért ment a pár száz méterrel lentebbi utcába. Rettenetes élményben volt részünk. Először csak a gépek brummogó, ritmikus, változó zajára kaptuk fel a fejüket, aztán elkezdődött a robbanások azonnal elviselhetetlenül dübörgő hangja, amely fokozatosan erősödött. A fal, amihez háttal támaszkodtunk, elkezdett inogni, szinte hintázni, mint a viharba került hajók. Láttuk egymáson a rémületet, a kitágult, majd síró szemeket, a kiabálásra torzult ajkakát. A bombák irtózatossá hangereje miatt az emberi hangokat nem lehetett hallani. Csak a tátogást lehetett látni.

Pár perc, és újra csak a zümmögő moraj szorította össze a torkunkat.

Kimentünk a kapu elé és lenéztünk a domboldalról a városra. Ma is hihetetlennek tűnik a látvány. Letarolt, tető és ablakok nélküli, beomlott falú házak sora, füstölő romok. És a bátyám ott volt valahol. Édesapám elrohant keresni, eltelt vagy másfél óra, mire megjelentek az utcasarkon, a bátyám feje bekötve. Az egyik szemét ütés érte, napokon belül hályog keletkezett rajta.

Boldognak mondanak bennünket, ez volt az egyetlen személyi sérülés a családukban a

háború alatt.

Aki azt mondja, hogy filmek alapján el tudja képzelni a bombázásokat, súlyosan téved. Nevetséges, béna utánczás minden, amit a háborúkról filmekben előadnak. Ha vissza lehetne adni a szörnyegbombázások „élményét”, sokat segítené a háborús örület megfékezésében.

Rögtönítélet

Lépteim szaporázva igyekeztem haza az iskolából. Látom, hogy a szemközti járdán furcsa dolog zajlik. Egy SS-tisztből és egy nyilasból álló páros megállít egy férfit. Az papírt húz elő a zakója zsebéből, és a nyilasnak adja. Az forgatja, forgatja, majd átadja a német tisztnek, valamit mond is neki. Vita kezdődik: ordítanak a férfival, az a nyakát behúzza hadonászik. Lövés dördül. A férfi összecsuklik.

Távolból lehet hallani a front moraját.

Sárga csillagok

A Tanítóképző második osztályában, szünet után történt. A szünetben kinyitottuk az ablakokat, és még becsengetés után is, egymást taszigálva, mocskos szavakkal pocskondiáztuk a sárga csillagot viselő járókelőket. Belépett az osztályfőnökünk, helyre parancsolt bennünket, és percekig magyarázta, hogy a szerencsétlenek ugyanolyan emberek, mint a többi, csak most üldözik őket. Elég nagy bajban vannak, ne gúnyoljátok őket.

Rendkívüli bátorság: a fasiszta pribékek a zsidók közé lökhatték, sorolhatták a védelmükre kelőket.

Annyira jól festette le a helyzetet, hogy azóta – az évek múlásával mind jobban belém égve – gyűlölök minden fajgyűlöletet, irtózom ártatlan emberek üldözésétől, beleértve a háborús poklokból, éhezésből menekülőket.

Menekülés

Számomra, és testvéreim számára is váratlanul kezdődött a menekülés. A nagyváradi Sas-palota előtt álló teherautóra dobáltak fel bennünket, hat gyereket, és öt bőröndöt, majd felkapaszkodtak a szüleim is. Közben az épület két oldalán nyíló utcák torkolatában álló páncéltörő ágyúkból az utcában közeledő tankokra lőttek. Reptemben láttam-e, vagy már a platóról, nem emlékszem: a szemből nézve jobboldali ágyút cigarettázó tiszt vezényelte, teljes mellszélességgel állva az ágyú páncélzata *mellett*. „Jobbra két fok..., tölts..., tűz. Nem ordított nagyon, szép nyugodtan kiáltotta a katonáinak.

Magyar katonatisztek – Édesapámmal beszélgetve – biztosnak tartották, hogy a mi teherautónk volt az utolsó, amelyik még átjutott a záródó szovjet gyűrűn.

Valahol átraktak minket marhavagonba. Meg-megállt a szerelvény, ki kellett ugrani, és lehasalni a pálya melletti árkokba, mezőre, repülőgépekről sorozatokat adtak le ránk. Pedig civilek voltunk, kis civilek.

Az egyik ilyen alkalommal Édesapám összetalálkozott Kolozsvár sakkbajnokával. 15 partit játszottak le hol ebben, hol abban a vagonban. Megverte 8:7-re.

Menekültünk – több megállóval – egészen a mai osztrák-német határvidékig. Pontosan tudjuk, mit jelent menekülni. A pokolba kívánom a menekültek ellen gyűlöletet szítókat. Sötét gazemberek! Egy osztrák farmer fogadott be bennünket Mittich határában. Itt ért utol bennünket a háború, ezúttal nyugatról. Először vadászpülőgépek formájában, amelyek sűrűn húztak el mélyen a ház felett. Lackó bátyám jó rajzokat készített róluk, és a típusnevüket is – csuda tudja honnan - ismerte. Megkerestem a fennmaradt rajzait, érdekes, hogy repcsik nincsenek köztük, pedig a Spitfire-t felismerhetően ábrázolta. Íme a [rajzok](#). Aztán a mind erősebb lövöldözés riogatott bennünket, de – mint hamarosan kiderült - nem voltunk veszélyben. A szomszéd város, Schärding egyik templomtornyában lőtték ki az órát, gondolom szórakozásból.

Az első amerikai katonák, hárman vagy négyen egy Jeep-ben jelentek meg a faluból a házunkhoz vezető úton. Megálltak az udvaron, odament hozzájuk a házigazda. Valahogy megkérdezték tőle, van-e katona az épületben? A nemleges válasz után békésen besétáltak a házba, körülnéztek, majd elhajtottak. Meg voltunk szállva, amerikai fogságba estünk. A Jeep is furcsa jószág volt, az amcsik nem kevésbé. Ilyen békésen viselkedő katonát nem igen tudtunk elképzelni addig.

A házhoz közel, egy ligetesben táborot vertek a megszálló katonák. Többször meglátogattuk őket fiútestvéreimmel, először óvakodva, majd mind bátrabban. Barátságosak voltak ugyanis: adtak nekünk csokoládét, apró mütyüröket. A csapat majdnem kizárólag négekből állt, először láttunk ilyen csodabogarakat. A Jeep-eket úgy vezették, mintha játékszerek lettek volna. Bal láb kint a sárvédőn, a kormányt egy kézzel tekerték. Kettő összetolatott. Kiugráltak, megemelték, széthúzták a két járgányt, mentek tovább. Semmi kivizsgálás, számonkérés, veszekedés. Baromi jól el voltak látva. Ordított a ruházatukról, hogy alaposan átgondolt minden négyzetcenti: a nadrág lábszára alul szorosan zárt, millió zseb azon is, a dzsekin is, ami megint csak újdonság volt számunkra. A magas szárú cipőjük úri holminak látszott. Az élelmiszerek konzervben álltak rendelkezésükre. Felejthetetlen élmény volt, amikor egy arasznyi magasságú és tizencenti átmérőjű konzervnek a tetejénél körbetekertek egy centi széles szalagot, leemelték a sapkáját, és hasábokra vágott szalonnaszálakat húztak ki belőle. Csodaszép cigarettás dobozaik, valami kávé-kockájuk volt, tej, hűsítő a ma kapható kartonos kivitelben várt rájuk. Csodáltuk és kedveltük őket.

Óriási erőfeszítésekre lehetett szükség, hogy az amerikai katona a mai gyilkoló-géppé alakuljon át.

Édesapám kivitt bennünket horgászni a közelben csordogáló patakhoz. Vágott mindegyikünknek egy vesszőt, spárgát kötött a végükre, drótból tekert horgot, gilisztákat hajtott ki a földből, karót ütögetve, azok szolgáltak csaliként. Hamar fogtam egy méret alatti halat, visszadobtuk, azóta se horgásztam. Kicsit lentebb amerikai katonák csoportja halászott, sokkal egyszerűbb módon: szappannak kinéző plasztikbombákat dobtak a vízbe, amik vizet érve robbantak, lentebb csónakban ülve fogdosták össze a hasra fordult, féhéren csillogó halakat. Sokat, a méret nem játszott szerepet, kicsi, nagy, mind elkábult vagy elpusztult.

Ha jól emlékszem, Édesapám a hazaköltözés papírjait intézni bement Schärdingbe, magával vitt engem is. Statárium volt, este tíztől nem szabadott házon kívül tartózkodni. Későn

végeztünk, félő volt, hogy nem érünk haza időben. Apu megkérdezte, tudok-e gyors tempót tartani, majdnem futni kell hazafelé. Mit mondhattam volna, de amúgy nem voltam gyáva gyerek, bólintottam. A huszon kilométert gyors menetben tettük meg, időben hazaértünk. Közben katonai teherautó-oszlopok dübörögtek el mellettünk. Nem értettük, hogy mernek olyan gyorsan száguldani? Később tudtam meg, hogy a sisakjukra szerelt infravörös messzelátókkal tökéletesen látták a környezetet, igaz, csak fekete-fehérben.

Menekülttáborba kerültünk. A mostani menekült-örületben látottaknál jobb minőséget képviselt: téglaeépületekből állt, el volt látva ivóvízzel, fűtéssel, elég szabad volt a ki-bejárás, bár örök álltak a bejáratnál. Azt hiszem, itt tűnt fel először, hogy a vigyázzállás is lezser volt: terpeszbe kellett vágniuk magukat a katonáknak, ha parancsnok szólt hozzájuk.

Lackó bátyám meglepett, amikor egy állapotos asszonynak gyerekként felajánlotta a segítségét, együtt cipekedtek.

Itt kezdtünk ismerkedni az angol nyelvvel. Valami tanfolyamra jártunk, talán az amerikaiak magyar tolmácsa tartotta. Az első bebiflázendó mondat így szólt: „I fasten the horse to the tree”. Milyen agyalágyult pedagógiai rendszer indíthat ezzel, mai fejjel nehéz felfogni!

Nem lehet lezárni a II. világháborút a holokausz - és általában a *zsidó sors* – nélkül. A II. világháború alatt irtottak ki ugyanis hatmillió zsidót a náci haláltáborokban.

A zsidók üldözése, mészárlása a történelem során mindig azonos rituálé mellett zajlott. Aki ma az iszlám és a muzulmán hívők ellen indított általános gyűlölet-háborút magáévá teszi, könnyen azok nyomdokaiba léphet, akik a zsidóüldözés, antiszemitizmus kezdeti szakaszairól elfeledkeznek. A zsidóságot ugyanis ősidők óta üldözték.

A kezdetekről felsorolok néhány példát, a források a „Beteg emberiség, mocsok világ”⁴ című könyvemben található. Alapos kutatás hozta felszínre őket számomra: már a IV. és V. században felgyújtottak zsinagógákat keresztények, az áldozatok száma ismeretlen; 1348-ban a svájci Bazelben és a franciaországi Strasbourgban 2000 zsidó szenvedett tűzhalált; 1349-ben több mint 350 németországi városban öltek meg minden zsidót, többnyire élve megégetve őket (ezalatt az egy év alatt több zsidót öltek meg, mint keresztényt a Római Birodalom 200 éves keresztényüldözése alatt); 1391-ben Martinez érsek vezetése mellett a Sevilla-i zsidók közül négyezret lekasaboltak, huszonötezret pedig eladtak szolgának. Könnyű volt megkülönböztetni őket, mert minden 10 évnél idősebb zsidót köteleztek fényes színű jelvény viselésére; 150000 zsidót üldöztek ki Spanyolországból 1492-ben, amikor Kolumbusz az Új Világ felfedezésére indult [másutt 60000-ről olvastam]; 1648-ban a lengyel Chmielnitzki-ben 200000 zsidót öltek meg. A felsorolás szerzője itt feladta, mint írta, nem bírta tovább gyomorral. És ez így ment tovább Auschwitzig. - fejezte be.

A XX. századi zsidóüldözésnek is több lépcsője volt a modern Európában, mint a ma lassan felerősödött, majd a menekültválság miatt csúcsra szökött iszlám-muzulmánok-arabok elleni, általánosítva az idegenek iránt szított gyűlöletnek.

Mert mik is voltak a zsidók iránti gyűlölet szításának lépcsői? Több országban szinte egyidejűleg kezdődött, de mint általában a gyűlöletkeltésben, akkor is élen jártunk. Az első lépés a „fajjá” (ami nincs, az emberiség egy faj) kikiáltott zsidóság faji jellemzőinek emlegetése, cifrázása. Gazdagok, mindenből pénzt csinálnak, fontos pozíciókat foglalnak el...

Weiss Manfrédra és más iparfejlesztőkre gondoltak? Nem, ők túl magasan álltak a tömeg fölött, a felkorbácsolt hullámok habjai nem érték volna fel hozzájuk. Csak a boltosokat, kereskedőket, kisbankok tulajdonosait, oktatókat, írókat-költőket dobálták sárral. Aztán következett – fokozatosan, több törvény révén – a gimnáziumok, egyetemek bezárása előttük, magasabb hivatalok betöltésének tilalma. Jött a számbavételük, megjelölésük (sárga csillag), majd a kényszermunka. Végül a felkorbácsolt tömeghisztéria eredményeként pogromokban ölték őket halomra, esetleg szerencsés esetben csak elüldözték őket a földjükre. Első – és remélhetőleg utolsó – eset volt a náci holokauszt, amikor tömeges, végső stádiumában gépesített kiirtásuk folyt végtelenül aljas ideológia, a hitleri fajelmélet alapján. Önmagukat az elmélettel felmentő tömeggyilkosok poklot teremtettek ezen a sötét Földön.

A Wikipédiából³⁶ idézem a magyarországi zsidóságra vonatkozó passzust, amelyik sokáig a világon kialakultnál jobb helyzetről számol be:

„[IV. Béla](#) [1251](#)-ben kiadott híres zsidó kiváltságlevele, amelyet a középkori magyar királyság fennállása alatt az egymást követő uralkodók megerősítettek. Ennek lényege, hogy a zsidók a király kamaraszolgái, a kincstárnak adóznak, az pedig biztosítja jogvédelmüket. A zsidók kereskedelemmel, pénzügyletekkel foglalkoztak, a királyi udvar nem egyszer vette igénybe pénzüket, szakértelmüket. (...) A középkori magyarországi zsidóság virágkora [Mátyás király](#) uralkodásának idején volt. Mátyás létrehozta a zsidó prefektus (előljáró) országos hatáskörű hivatalát. Élére [Mendel Jakabot](#) állította, aki képviselte a zsidóság érdekeit, és felügyelte a király számára fizetendő adók beszedését. (...) 1882-ben [vérváddal](#) (rituális gyilkosság vádjával) illették a helyi zsidókat ([tiszaeszlári per](#)).” Talán ekkor fordult meg a világ nálunk is. A világhírű, zseniális karnagy, Fischer Iván operát írt a több szempontból megrázó eseményről. [A "Vörös Tehén"](#) – Krúdy Gyula írására építve a hallgató elé tárja azt a vérvádat, amellyel a zsidókat hébe-hóba üldözőbe veszik: azt a gonosz abszurdumot, amelynek senki sem adhat hitelt. Különös lélektani rejtély, hogy – kínzásokkal, fenyegetésekkel – meg tudták nyerni a 13 éves Scharf Móricot a koncepció per kiforralói, hogy saját édesapja ellen koronatanúként szerepeljen. A nagyszerű operára a pár sorral fentebbi linkkel rá lehet nyitni.

A magyar zsidóság végül szörnyű üldözés áldozata lett. Ennek történelmét nem írom le, aljasságok sorozata. A rémületes végeredmény: hatszázezer magyart, férfit, nőt, gyereket, mert zsidónak született, a magyar társadalom aktív közreműködésével kiirtottak a német haláltáborokban. Ezt a számot a magyar újfasiszták tagadják, sőt, a legszélsőségesebb fajtája a holokauszt megtörténtét sem ismeri el, ami óriási veszélyt jelent. Ezt a számot régóta hordozom magamban, nem emlékszem a forrására. Mivel azonban magát tudósnek tartó, és a keresztény Bibliát mindenek felett állóként kezelő hölgy is megkérdőjelezte, néhány tízezerre zsugorította, és Horthy a zsidóság megmentőjének tartotta, megkutattam, és a legkevesebb 550 ezres számot igazoltnak látom.

A II. világháború után a Bem-moziban láttam eredeti, a felszabadító hadsereg(ek) operatőrei által készített dokumentumfilmeket a holokauszt borzalmairól. Megkímélem a

kedves olvasókat ezek ismertetésétől. Nem értem, hogy veszik a bátorságot mai szélsőséges antiszemiták, hogy tagadják a holokausztot. Fantasztikus neofasizmusnak látom, értékelem.

A „belső gyűlölet” megnyilvánulásainak tekintem azt a mai erőszakot is, amit a NATO-tagállamok, azon belül elsősorban a volt gyarmattartó hatalmak gyakorolnak az USA háborúit támogatva, sőt az iraki háború megindításában aktív szerepet vállalva, mint Nagy-Britannia tette. Egyértelmű inváziókról van szó, amik a korábbi gyarmatosító háborúk mintáját követik. A könyv második kötetében részletesen foglalkozom velük.

Igaz, akkor már mi is részesei voltunk ezeknek az aljasságoknak. Csöppként a tengerben, de demonstratív tett volt az afganisztáni, iraki részvétel.

Alig kell megvakargatni az Amerika támogatóinak kérdését, és máris hihetetlen sötétségre akad az ember. A Fehér Ház több listát publikált például az iraki invázió támogatóiról.³⁷ A Jegyzetekben megtekinthető lista 49 támogató országot sorol fel. Több ország nem tudott róla, hogy részt vesz az aljasságban, és tulajdonképpen az USA-n kívül Nagy-Britannia, Ausztrália és Lengyelország (szörnyű, nem?) vetett be fegyveres erőket az ország lerohanásába. (Az utóbbi a lista egyik megjegyzése szerint felejthető volt.) A lista azért is felháborító, mert Irak tömegpusztító fegyvereiről, a Biztonsági Tanács 17 határozatának végrehajtásáról beszél, azaz masszívan hazudik. A jelen könyv témája szempontjából Nagy-Britannia érdekes, a követendő példakép, amelyik az USA legfőbb támaszaként vett részt ebben a hihetetlen galádságban. Operation Iraqi Freedom névvel illették az inváziót.

Afganisztánban az USA, saját állítása szerint ötvenvalahány ország támogatását élvezte. Ez is nyilvánvaló hazugság.³⁸ A teljesen idióta felsorolásban természetesen megtaláljuk példaképeinket: Franciaországot, Németországot, Spanyolországot, végül a főgyarmatosító Nagy-Britanniát.

A civil áldozatok száma horribilis, annak ellenére, hogy valószínűsíthető: erősen „puhított” adatokról van szó.³⁹

Líbia ellen először az USA vezette a támadást Operation Odyssey Dawn (Odüsszea Hajnal Művelet)^{40,41} néven, majd át akarta adni Franciaországnak, vagy Nagy-Britanniának, vagy a NATO-nak. Végül a NATO vette át, és NATO közlemény szerint 26000 légitámadást mértek Kadhafi erőire.

A koalíció tagjai angol betűrendben: Belgium, Kanada, Dánia, Olaszország, Hollandia, Norvégia, Katar, Spanyolország, Egyesült Arab Emírségek, Nagy-Britannia, USA. Kiemeltem az európai országokat dőlt betűvel és a volt gyarmattartó Olaszországot kövér-dőlt betűvel. A NATO vezérelte akciót – hogy az USA végleg háttérbe vonulhasson - átkeresztelték Operation United Protector-nak.⁴²

És most Obama beismeri, hogy nagy hiba volt Líbia lerohanása.⁴³ Ami most ott van, az „mess, shit show” (káosz és szar műsor). Na de kérem, miután tönkretettek egy virágzásnak induló országot, megöltek fene tudja, hány embert (25000 – 100000 mondják a saccok) bombázásokkal, céltévesztéssel, lincseléssel, akasztással, agyonlövetéssel az utcán... Ami

maradt, az tényleg káosz, táptalaj a szélsőségeseknek.

A II. kötetben foglalkozom az amerikai elnökválasztás kérdéseivel. Ott a szöveg megformálásának pillanataiban Hillary Clinton tűnt a legvalószínűbb győztesnek. Az Obama vallomásával foglalkozó írás aláhúzza, hogy Obama vallomása kellemetlen lehet a jelöltnek, aki a líbiai „győzelmet” élete egyik legfőbb eredményének tekinti.

A hir.ma érdekes írásban foglalkozik Kadhafi jóslatával.⁴⁴ Még 2011-ben írta az orosz „Zavtra” lapnak nyílt levélben: „Jól figyeljete, ti a NATO-ból! Azt a falat bombázzátok, amelyik eddig megakadályozta, hogy az afrikai menekültek, s velük együtt az al-Kaida terroristái elinduljanak Európába. Ez a fal Líbia. Ti ledöntöttétek. Idióták vagytok, a pokol tüzében fogtok égni, ha majd afrikai migránsok ezrei érkeznek hozzátok és az al-Kaida terroristáival szembesültök. Ez fog történni. Én sohasem hazudok, most is igazat mondok.”

Egy kommentelő szavait is idézem: „Döbbenetes mondatok! És az a legrettenetesebb, hogy még most is vannak (valószínűleg itt is lesznek a kommentelők között...), akik még ezt is meg fogják magyarázni, tovább löki a hazug, álszent, álliberális dumát, és “xenofóbozni” fog és arról regél majd, hogy Kadhafi milyen gazember volt... Pedig már rég nem erről van szó, nem ez a tét! Döbbenetes, hogy Kadhafi milyen tökéletesen látta a jövőt! És az ostoba és nagypofájú USA ennek ellenére lebombázta Líbiát, és a cinikus, jellemtelen EU (és hazai mániákus politikai rajongói!) ezt végig asszisztálta és támogatta! És ami mindennek a teteje: ezek a rémpofák, még most is, amikor összedőlt a kártyavár, még most is megpróbálnak hazudni tovább, egy olyan dologról, ami mindenki szeme előtt zajlik!!!!

Az európai vezetés Európa szégyene! Szép, mi?!” [Kiemelés tőlem]

A Szíriát támadó erők az USA mellett (ismét angol betűrendbe szedve):⁴⁵

Bahrain, *Hollandia*, Dánia, *Franciaország*, Jordánia, Marokkó, Katar, Szaúd-Arábia, Törökország, Egyesült Arab Emírátságok, *Nagy-Britannia*, Kanada. Három volt gyarmattartó példakép Európából.

Most csak ez tartozik a témához, a Szíria ellen elkövetett embertelen aljasságokat részletesen ismertetem a II. kötetben: „Az USA ledarálja a világot”.

Jemen: hogy miként sikerült kivonnia magát az USA-nak a jemeni konfliktusból, valószínű örök titok marad számomra. Mindenesetre az invázió neve amerikaiul hangzik: „Operation Decisive Storm”⁴⁶. A II. kötetben részletesen ismertetem a helyzetet. Itt csak a résztvevők, izgatók, támogatók érdekelnek. A független állam belső életébe fegyveres erőkkel beavatkozókat Szaúd-Arábia vezeti, csupa arab diktatúra és királyság képviselőjében lép fel a többi. És konkrétan, nagyon megfoghatóan ott működik egy amerikai magáncég, a Blackwater is. Három támogatóról tudni: az USA és *Nagy-Britannia* (!) hírszerzéssel, fegyverekkel és *tengeri blokáddal*, *Franciaország* (!) logisztikával segít. A blokádnak éhínséghez vezetett.

Amerika keze mélyen benne lehet a sebben, mert 2011. június 17-én tízezrek tüntettek Szada-ban az USA jemeni beavatkozása ellen. Itt azonban Nagy-Britannia és Franciaország érdekes számunkra.

Mindez bizonyosságul szolgál: a főként volt gyarmattartókból álló példakép-csokor tagjai ott

vannak ma is minden indokolatlan öldöklésben, amit a legfőbb terror-állam a végtelenül tartó terrorellenes háborúban kitalál, jónak vél, vagy egyszerűen a legyártott fegyverek ledarálására szükségesnek tart.

3.2. *A migráció-őrület*

A NATO – és azon belül a volt gyarmattartók – részvételével zajló terrorellenes terrorháborúk rövid áttekintése után javaslom, hogy foglalkozzunk az Európát érintő következményekkel. Az ide is átszivárgó gyűlölet mellett katasztrofális problémát okoz a sok millió menekült. Ide igyekeznek, Európába. Hogy miért? Mert az USA – óriási gazemberség! – csak pár ezer menekült befogadására hajlandó és messze van, az arab környezet koronás dinasztiák uralta diktatúra, többnyire részt vesz a kiszemelt országok rombolásában. Esetleg ugyanolyan végtelenül lerombolt állapotban lévő ország a szomszéd, mint a menekülők országa. A befogadásukkal kapcsolatos elosztási-letelepedési gondok megosztották az Európai Uniót, mégpedig a létét veszélyeztető mértékig. De ez a probléma kisebbik része. Jelentősebb kárt okoz a fajgyűlölet szítása, rohamos terjedése, egyes országokban mérgezési tünetek kiváltásáig menően. A folyamat végeredménye a szélsőjobb megerősödése, fasizálódása.

Saját bőrömön is tapasztaltam ezt a nehezen felfogható, emészthetetlen hatást. Vítába bonyolódtam (bonyolódtam volna, ha lehetett volna) két intelligens fiatalemberrel, akik váltig állították, hogy nem szabad befogadnunk, befogadnia országunknak egy szál menekültet se, mert – és sorolták a gyűlölet-propaganda szlogenjeit: csak tolják előre a gyerekeiket, 25 és 45 év közötti férfiak alkotják a menekültek döntő részét, nem akarnak dolgozni, nincs köztük képzett ember. Hiába mondtam ellenérveket, falra hányt borsónak bizonyultak. Az elhangzott érvek közül egyet emelek most ki: azt állították, hogy nem fogadtunk be soha így özönlő tömegeket. Hogy képzelik, hogy csak úgy jönnek, idegen kultúrát hordozva, és be akarják fogadtatni magukat? (Mellékesen, dehogy akarják, egyrészt tudják, milyen gazdaságot képvisel Magyarország, másrészt messze sugározhat a gyűlöletünk.) Neves szociológusunk jegyezte meg a napokban: Majdnem minden szíriai beszél angolul. Milyen angol-tudást tudunk felmutatni mi?

Meg kell tehát állnom, körülnéznem egy fontos területen: kiket fogadott be eddig Magyarország a több mint ezer éves történelme során? Mert sokat, és a mindenkori magyar lakosság számához viszonyítva *tömegeket*. Az első durva felsorolásom: besenyők, jászok, kunok, székelyek, németek (szászok), cigányok, románok, svábok, kínaiak, zsidók (akik Mátyás alatt – mint fentebb írtam - prefektussal rendelkeztek).

A magyar átlagpolgár agya meg se mozdul, ha a besenyőkről (török nyelvet beszéltek) hall. Nem csoda, szinte velünk együtt jöttek be a Kárpát-medencébe, sőt, valószínű, hogy ők szorítottak be minket ide. Aztán 1068-ban újabb áradat tört be a Radnai-hágón, még a vezér neve is ismert: Ozul. Királyaink a cserhalmi ütközetben szétverték őket majd - az „idegen kultúrától” nem félve - királyi (!) uradalmakon telepítették le őket. Egy részük Erdélybe menekült, ahol a király fegyveres szolgálatába álltak. Még a XIII. században is külön

[ispánjaik](#) és bíráik voltak, a főbírájuk maga a [nádor](#) volt. Kiváltságokban részesültek (bölcset nyugtató! - „libertas Bissorum”), amiről az [árpási](#) besenyők részére 1222-ben adott „szabadalomlevél” tájékoztat.⁴⁷

A jászokról és kunokról már többet hallunk-tudunk, ha másként nem, hát az óriási területek neve miatt: [Nagykunság](#), [Kiskunság](#) és [Jászság](#). A következő pár mondatot a számomra ismeretlen megbízhatóságú – de nagyon szakszerűnek tűnő - [toriblog.blog.hu](#) (töriblog) lapból veszem.⁴⁸ Két érdekességre kaptam fel a fejem. Egyrészt a jászok "kabán kultúrájú árszi törzsekre rátelepedett, szintúgy iráni nyelvet beszélő alán törzsek nyugatra vándorolt etnikum leszármazottai", másrészt a kunok "a nyugat-szibériai-alföld déli sávjában a VIII. és a XI. század között végbement etnogenezis eredményeként kialakult türk-kipcsák törzsszövetség"-et alkották. Nem rettegve a „nagyon más kultúrától”, uralkodóink voltak olyan bölcsek, hogy mindkét etnikumot a XIII. század közepi magyarországi megtelepedésüket követő évtizedekben (azaz nem a betelepüléssel!) szerzett jogaikat öt évszázadot meghaladó időszakban (1279-1848) megtarthatták, "egyedi elbírálást" élvezhettek a magyarok közt, asszimilálódott magyarként.

A létszámukról vita zajlik, mintegy negyvenezer családtól (160-200 ezer fő!) tízezer családig tartanak a saccok. Akármelyiket is fogadjuk el valószínűnek, a betelepülésük körüli időkben 2-3 millióra tett magyar mintegy 7-10%-át jelentették. Mit mond ez a mai fülnek? Mintha ma 700 ezer – 1 millió idegen, vadidegen kultúrájú ember telepedne le országunkban.

Más forrásból⁴⁹ arról értesülünk, hogy a tatárjárás eredményeképpen elpusztult lakosság helyére nyugatról németek, keletről török nyelvű kunok és alán származású jászok költöztek, és többségükben beolvadtak a magyarságba. Az ekkor megindult fejlődésnek „a [török hódoltság](#) kora vetett véget, a 16-[17. század](#) szörnyű háborúiban, a folyamatos gyilkolásban, fosztogatásban ([török](#) és [Habsburg](#) részről egyaránt), éhínségekben és járványokban a magyarlakta vidékek mintegy fele elnéptelenedett. A törökök kiűzése után a magyarok száma a kétszáz évvel korábbinak a felét, kb. 2 milliót tett ki. Semelyik szomszédos népet nem sújtották ennyire a török elleni háborúk, így a többi nép nagy tömegekben költözhetett a kihalt területekre, a legnagyobb számban [svábok](#) ([németek](#)), [szerbek](#), [horvátok](#), [szlovákok](#) és [románok](#). A történészek becslése szerint a [középkorban](#) a magyarok aránya a Kárpát-medencében 80% körül volt, míg a [18. századra](#) ez az arány 40% körülire esett vissza.” Mennyi „idegen kultúra”!

Lassan demográfiai tanulmányt írok, pedig csak a magam megnyugtatóra és két fiatalember hitének megingatására törekszem.

A székelyek – és szászok, románok, - történelme lekövethető a „Világok, népek, emberek” könyvemben, az e-formátumban a 17. oldalon kezdődő és 51. oldalon végződő „Erdély, 2007” fejezetben.⁷ A most vizsgált témához a 40-51. oldal ad adalékot: miért válhattak a románok többségi etnikummá? Hosszú sztori, de akkori uralkodóink nem bizonyultak elég bölcsnek, nem fogadták be őket a „három országépítő nemzet” (Universitas, magyarok, székelyek,

századok) közé negyediknek. (E-könyvről lévén szó, az oldalszámok csak megközelítő adatként kezelhetők.)

A „fehér magyarok” szemszögéből két további etnikum jelenti a gyűlölet legfőbb tárgyát. A *cigánysággal* kapcsolatban a weblapomat⁵⁰ és a Wikipédia vonatkozó lapját tudom ajánlani.⁵¹ No meg olvasási emlékeimet (nem emlékszem a forrásra), amely szerint befogadó királyaink voltak annyira bölcsek, hogy kiváltságokat biztosítottak számukra. Mentésítették például a cigányokat a királyi bíraskodás alól, a vajdák – többnyire az adott „törzs” bölcseinek bevonásával – töltötték be a bírói szerepet. Amikor a Habsburgok kegyetlen „rendet” próbáltak bevezetni (pl. elszakítani a gyermekeket a szülőktől), teljes sikertelenség kísérte az erőfeszítéseiket. Nehéz számadatokat találni, kezdetekben a több hullámban érkezők néhány tízezer főből állhattak alkalmakként, majd a XIX. század végén 270 ezren vallották magukat cigánynak. Ma találgatás folyik, mivel megszűnt az etnikumok szerinti nyilvántartás. Komoly gondolkodók szerint több mint egymillió roma él ma az országban. A „nem akarnak dolgozni” szidalmakkal szemben, amíg szükség volt kézműves tudásukra, meg egyes területeken, mint zene és réz-bronz-művesség bizonyított különleges tehetségükre, igenis dolgoztak. A modern ipar megjelenése, majd a gengszterváltás szorította ki őket a munkapiacról. Beláthatatlan a jövőjük. Rettenetesen ostoba a kormány szegénység- és etnikai politikája, és növekszik a fajgyűlölet itthon is és szerte a világban.

A *zsidóságra* is visszatérek, mint „betelepültekre”. Nagyon tömören, és leegyszerűsítve: az örökké eléjük emelt gátak, megkötöttségek ellenére az ország sorsát mindig pozitív irányban segítő etnikum létszáma a II. világháború előtt kb. 800000 főre növekedett, a háború utánra ez a létszám 200000-re csökkent – mondja az „A magyarországi zsidóság története”⁵² weblap. A magyar zsidóságnak kb. a 70%-át gyilkolták meg a háború alatt. Íme újabb forrás, amelyik alátámasztja, hogy kedves népünk 600000 zsidót gyilkolt meg a lehető legbarbárabb, legkegyetlenebb módon. Népünkéről beszélek, mert a főkivégző Adolf Eichmann röviddel az országba érkezése után jelentette, hogy szinte semmi dolga, a magyarok szorgalmasan gyűjtik a zsidókat, bevagonírozzák őket. Az az Eichmann, aki a kivégzése előtti órákban kijelentette, örömmel tölti el, hogy ötmillió zsidót küldhetett a másvilágra. Ismer valaki ennél áthatóbb gyűlöletet?

Napjainkban szemtanúi lehetünk a *kínaiak* tömegesnek nevezhető bevándorlásának.⁵³ Félt hivatalosan nem teszik többre húszezernél a számukat, bár olvastam olyan véleményt is, amely szerint hetvenezer körüli letelepültről kell beszélni. Ők aztán még idegenebb kultúra, mint az arab. El is különülnek rendesen. Mégis, hoztak bármi rosszat? Minden bizonnyal, például az üzleti élet tisztasága erősen megkérdőjelezhető náluk. De legalább két témában jót is hoztak: egyrészt az olcsó termékek tömegét, másrészt a különleges konyhát.

Ami a migrációs gyűlöletet, annak szítását kiváltja, mindezzel szemben mindössze pár ezer ember. Ennyit kellene emberként kezelni, és – ha lehetséges – munkát adni nekik. Ki érti a riadalmat?

Hm... érdekes hír⁵⁴: Bevándorolt pakisztáni buszsofőr fiát, a második generációs muszlim Sadiq Khan-t választották meg London polgármesterének. A gyűlölet mesterei most gyűjthetik

uszító szlogenjeiket, a migráció megoldásán gondolkodó bölcsebbek pedig „magyarázkodhatnak”. Pedig ez tényleges jövőkép: a volt hódítók nem tudják megakadályozni a volt gyarmatokról beáramlást, amire csak „rátesz egy lapáttal” Amerika barbár „terrorellenes háborúja”.

A gyűlöletszítók, a rettegés, idegengyűlölet szítói idegen kultúrával riogatnak. Gondoljunk bele egy kicsit, miben is különbözünk?

Kiktől retteg Európa? Kiktől is kell rettegnünk a kormányon lévők szerint?

Nyújtok egy rövid példatárat az iszlám kultúráról, a most érintett földrajzi területekre – elsősorban a kultúra bölcsőinek tekinthető mai Irakra, Iránra és Szíriára - koncentrálni:

Költészet

A perzsa költészet nagyjai a világ legnagyobbjai között tündökölnek! A keleti kultúrákkal, művészetekkel foglalkozó csodálatos weblap-háló szerkesztője, [Terebess Gábor](#) segít nekünk tájékozódni „A perzsa költészet legteljesebb gyűjteménye magyarul” különlapon: kiemeli az ötvennél több szerző közül a legismertebbeket: *Firdauszi-t, Háfét, Omar Khajjám-ot, Szádi-t*.⁵⁵

Aki szereti a költészetet, olvasson bele. Meg is hallgathatja a lapban eredeti nyelvi előadásban Omar Khajjám egyik [négyesorát](#). Az eredeti nyelv hangzása meglepően élvezetes. Magyar költők fordításait tartalmazza „A perzsa költők” gyűjtemény.⁵⁶

Hogy tévedés ne essék, ma is élő költők verseit is olvashatjuk, például a talán legjobb iráni költő, Parváz Nátil Khánlari költeményeit.

Kilenc költőt vonultat fel ez a rovat, jelzik, hogy él az iszlám kultúra.

A Terebess Ázsia Lexikonban találkozhatunk az arab költészettel is. Azon belül Germanus Gyula híres tudós „Arab költők” írásával. Azzal kezdődik, hogy „Ezernégyszáz év arab költészete”. Hm...mikor is született az első *magyar* írás, az „Ómária siralom”? Összeszámoltam itt is, hány költőt vonultat fel a lap, csak hogy rámutassak az arab költészet erejére. Százhusznál többet mutat be Terebess úr a magyar olvasóknak.

Nem állom meg, hogy ne mutassam be Abu Nuvász-t egy vers erejéig (Jékely Zoltán fordításában):

Ne sírads Lejlát...

Ne sírads Lejlát, és ne búsulj Hind után,
a rózsára igyál, vöröst, akár a rózsák,
kupányit, amitől, ha torkodon lefut,
vörös lesz a szemed, s vörösödik az orcád:
a bor, mint a zafir, s a kupa, mint a gyöngy
a karcsu derekú rablány kezében.
Szeméből is itat, kezéből is itat:
kettős mámor tesz rabjává egészen.
Kettős mámor hevít, társaimat csak egy,
ezt az érzést az ég csak nekem adta meg!

Érdekes olvasmány Ulfat Aziz Al-Samad „Az iszlám és a kereszténység” című könyve is. Egy muzulmán véleménye a két vallásról. Béke itatja át minden sorát.

Kalapot le Terebess Gábor hatalmas munkája, az általa épített kultúra-birodalom előtt.

Szerettem az „Ezeregy éjszaka meséi”-t is⁵⁷ Sokat olvastam belőle, talán nem mind az ezeregyet. Megvan a teljes orosz fordítása is, azt is tudtam élvezni. Mesék, de varázslatos fantázia szülte őket, betekintést nyújtanak az arab kultúra világába.

Ugrok egy nagyot, egészen Indiáig. Mert a szívem csücske a mai napig is. Csak annyit róla most, hogy az indiai irodalmárok szerint három nyelven zeng legszebben a költészet az országban: a hindu bengáli és tamil, valamint az alapvetően iszlám urdu nyelven.

A költészetén túl is sokat adtak az iszlám követői a világnak.

Ugyancsak a Terebess Ázsia Lexikonban, az E-Tárban olvashatjuk Ambrus Attiláné Dr. Kéri Katalin „Nevelés és művelődés a középkori iszlám világban” című, óriási szellemi területet átfogó írását. Elég kiemelnem néhány tudományos tárgykört, hogy érzékeltetni tudjam, mi mindenben alkottak maradandót muzulmán tudósok.

Csillagászat az iszlám középkori világában

Muszlim orvosi művek a középkori Európában

Muszlim kórházak és népegészségügy a középkorban

A középkori muszlim orvoslás jellemzői

Ibn Szina (Avicenna) gondolatai az egészségmegőrzésről

Avicennánál⁵⁸ meg kell állni. Akkor született, amikor mi letelepedtünk a Kárpát-medence közepén. Perzsa származású orvos, filozófus és tudós, a középkori muszlim gondolkodás egyik legnagyobb alakja. A leghíresebb muszlim orvosnak tartják. Kiemelkedő művei: A gyógyítás könyve (Kitáb as-Sifá), Canon Medicinae.

Számunkra, magyarok számára – a mai kormányzás bűnei ismeretében – különösen fontos annak ismerete, milyen súlyponti helyet foglalt el az arab világban az egészségügy. A világ első kórháza ott épült és működött.

Még egy pillanat! Különösen izgalmas dolog, hogy a mórok spanyolországi birodalmában milyen könyvtár létezett már a X. században. Dr. Kéri Katalin erről is ír: „A córdobai könyvtár” címmel. 400 ezer kötetet volt elérhető benne, akkor és ott, a rendkívül művelt arab világban.

A muszlim világ azonban ennél sokkal átfogóbb tudományos központtá vált. A történelem fintora (?) , ki tudja, esetleg meghatározható oka is lehet, hogy az USA barbár „terrorellenes háborújának” magvát két olyan város, Bagdad és Damaszkusz képezi, amelyek a 800-as évektől a XVI. századig az akkor létező világ egyik kulturális központja lett, India és Kína mellett. (Hogy ki volt a központ, és ki állt mellette, az bonyolult kérdés. Ne is elemezzük.) A Jegyzetekben több weblap foglalkozik az iszlám kultúrával, művészettel.⁵⁹⁻⁶⁴

A középkori arab tudomány messze az európai felett állt, az európai civilizáció fejlődésében is meghatározó szerepet játszott.⁵⁹ Fontos közvetítő szerepet töltött be a görög tudományos művek fordításával, de Indiából is több tudományos eredményt vett át, és közvetítette Európába. Csúcsidőkben Indiától a mai Spanyolországig terjedő hatalmas térségben egységes civilizációt, kulturális értékrendet és tudományos szemléletet teremtett. Mélységesen áthatotta az arab világ gondolkodását a tudás iránti tisztelet. Az arab volt a lingua franca a kultúrkörben. Csak megjegyzem, hogy a tudás iránti tisztelet Indiára is jellemző magatartás, élvezet volt ebben a világban tölteni hét évet.

Az egyik legfontosabb tudományág a matematika. Az a tízes számrendszer, amelyet mi arabnak ismerünk, miután araboktól tanultuk, indiai. Magukat a számokat is Indiából vették át, fejlesztették, és a számrendszeren belül a 0 (nulla) matematikai fogalmát is megértették, alkalmazták.

Nemcsak közvetítettek azonban, hanem maguk is alkottak, illetve kiegészítették, átdolgozták, bővítették az átöröklött ismereteket.

A fentebb már megemlített Avicennán kívül számtalan olyan tudós járult hozzá a kultúra kivirágztatásához, akiket ma is a világ tudományos fejlődése oszlopainak tartanak. Néhányukat kiemelem. A bőség zavarával küzdök közben, csak nevek és a hozzájuk fűződő tudományágak, alkotások felsorolására van lehetőségem:

Abu i-Vafá: trigonometria, szinusz és tangens táblázatok;

Al-Birúni: a csillagászat filozófiai összefüggései, a Föld mérete, a Föld hosszúsági és szélességi körei három tizedesjegy pontossággal;

Banu Músza („Músza fiai”): kúpok és ellipszisek matematikai alapjai, a ma is használatos kúpos szelep, automatikus eszközök;

Muhammad ibn Músza I-Hvárizmi (perzsa): matematika (őt tekintik az iszlám kultúra legnagyobb matematikusának), geográfia és csillagászat; indiai előzményekkel kidolgozta az algebra tudományát, maga az algebra szó is tőle ered;

Al-Battani: csillagászat (mindössze 24 ívmásodperc hibával mérte el a napév hosszát); csillagászati numerikus táblázatok, amikkel a toledói csillagászok megjósolhatták a Nap, a Hold és a bolygók mozgását az égen; Kopernikusz is felhasználta az eredményeit;

Al-Hajszam (Alhazen): egyiptomi fizikus (fénytörés, visszaverődés, látás, a Nílus vízhozama);

Az-Zarkáli: andalúziai csillagász (a nap viszonylagos mozgása a többi állócsillaghoz képest) és matematikus, iparos ([asztrolábium](#), a toledói vízi óra);

Omar Hajjam: matematika (fentebb költőként Khajjám-nak írva), az év hosszát 5 tizedes pontossággal határozta meg, másod- és harmadfokú egyenlet-megoldásokat adott;

Abu Abdalláh al-Idriszi: utazó, földrajztudós, térképész;

Al-Fazári: a planiszférikus asztrolábium alkotója;

Naszír ad-Din at-Túszí: trigonometriai táblázatok, addigi legpontosabb csillagászati táblázatok, kvadráns.

Ismét használnom kell a tévedés ne essék fordulatot! A felsoroltak valamennyien a 8.-11.

évszázadban éltek, amikor mi még vándoroltunk, elfoglaltuk a helyünket Európában...

Most egyszerűen idézek a weblapból, mert különben regényt kellene írnom a most következőkről:

„A technológia fejlődése a kézművesség elterjedéséhez kötődik. A kereskedelmi útvonalak mentén a távoli vidékek termékeit igyekeztek feldolgozott állapotban továbbértékesíteni. Az illóolajok kivonása fontos iparággá fejlődött. A nyersolaj finomításának módját ar-Rázi *A titkok titkának könyve* c. művéből ismerhetjük meg.

A kínaiaktól eltanulták a papírkészítés technológiáját és tökéletesítve adták tovább Európába. A tinták és festékek, az üveggyártás és kerámiák, textil- és bőrkikészítés módozatai már a 9. századtól ismertek voltak. A szél- és vízkerekek, duzzasztóművek, gátak és malmok a muszlim világ megszokott képéhez tartoztak. Az öntözési technikák, szivattyúk és csatornázási művek a mezőgazdaság sikeréhez járultak hozzá, a szivattyúk elterjedése a bányaiparban segítette az ásványok felszínre hozatalát.

Finommechanikai szerkezeteket különböző célokra építettek, de készültek vízórák, szökőkutak, játékok és automata, csillagászati műszerek. Ezek jelentősen hozzájárultak a kifinomult eszközök gyártásának műszaki háttéréhez, az előállításukhoz szükséges szakértelem és technológia fejlődéséhez. Monumentális vízórákat készítettek Szíriában és Mezopotámiában, amelyeket nyilvános helyeken állítottak ki. Az abbászida kalifák különösen érdeklődtek a különböző órák és ötletes eszközök iránt."

Szinte hihetetlen, nem?

Sulinet érettségi tételben találtam rá, hogy a portugál és spanyol gyarmatosítók „...használták az araboktól átvett iránytűt és más csillagászati műszereket is”.

És miért hanyatlott le az iszlám kultúra? Alacsonyabb rendűséget kiáltott Bush, és majmolják sokan. Mi a valóság?

Az első csapást a dicső *kereszteshadjáratok*²³ mérték rá. Ezt követte Dzsingisz kán birodalmának terjeszkedése, ami Hülegü kán 1258 évi, Bagdad elfoglalására indított hadjáratában csúcsosodott ki. Ez olyan rombolásokat végzett, ami az iszlám aranykor végét jelentette.

A spanyolországi mórok⁶⁵ kiűzése ugyan nem gyarmatosítás, de a keresztény királyság ellenük folytatott harca, a reconquista⁶⁶ néven ismert hadjárat a második évezred elején nyugatról szorította vissza az ehhez a kultúrkörhöz tartozó arab-berber népet. Spanyolországot Granada 1492 évi elestével veszítették el.

A régió XV. és XX. század közötti történelmét nem könnyű áttekinteni, óriási ugrásokkal lehet csak képet kapni róla.

A vizsgálatunk tárgyát képező térség az 1500-as évektől évszázadokig az Oszmán Birodalom uralma alá tartozott. Annak helyébe európai hatalmak léptek: Marokkó, Algéria és

Tunézia francia gyarmattá vált, Egyiptomot az angolok kebeleztek be, Irak, Irán és Szíria idegen hatalmak küzdőterévé vált.

A mongol-oszmán uralom volt a tartós elem, majd az első világháború után a győztes hatalmak feldarabolták maguk között az Oszmán Birodalmat, gyarmatokká tették a nekik juttatott falatot, vagy káosz felett lebegve próbáltak úrrá lenni a feléledő nemzeti érzelmeken, függetlenségi törekvéseken. Közben olyan óriási – máig is rendkívül veszélyes – hibát vétettek az angolok vezetésével, amely a létrejövő Izrael érdekében közel egymillió arab hontalanná tételét eredményezte. Az elnyomottak emlékezete ritkán nyúlik vissza évszázadokra, többnyire mi sem a török uralomra emlékszünk haraggal, hanem az oroszokra (1849) és – bár szovjet volt, nem csak orosz – ismét csak oroszokra (1944-45 és 1956) az elszenvedett vereségeink miatt. Ilyen egyszerű az arab-perzsa (iszlám!) népek haragjának iránya is: az utolsó gyarmatosító – megszálló – osztozkodó elnyomóra, a fehér emberre emlékeznek leginkább.

Megpróbálok kiemelni három mai országot az általános gyarmatosítás mocsarából, hogy érzékeltetni tudjam, mi is zajlott le a térségben a fehér „faj” megjelenésével. Mit jelentett ennek a három országnak a világháborúkat követő gyarmatosítása, feldarabolása? A gyarmatbirodalmakról két weblap⁶⁷⁻⁶⁸ ad áttekintést, teszi érthetővé, hány nép kirablása tette gazdaggá Európa néhány gyarmatosítóját.

Viszonylag egyszerűnek tűnik Líbia⁶⁸. A mai ország területét a XVI. század közepén az oszmán törökök hódították meg, és három és fél évszázadon keresztül az Oszmán Birodalomhoz tartozott. Őket 1911-12 alatt az olaszok váltották fel, akiknek a II. világháborúban elszenvedett veresége következtében át kellett adniuk a hatalmat a győzteseknek, akik aztán - elég zűrés körülmények után - 1951 Karácsonyán függetlenné nyilvánították az országot. Négy évszázad folyamatos külföldi uralom. Mit várunk tőlük, utolsó elnyomó fehér emberek? Folytatom a gyarmatbirodalmak ismertetésénél, lentebb.

Nehezebb dió Algéria, ahol kibogozhatatlan helyi csatározásokat, majd a bizánci hatalmat követte az arab hódoltság, vele az iszlamizáció. A területet a [damaszkuszi Omajjád](#) kalifátushoz csatolták. A XV. és XVI. században megjelentek a spanyolok, elfoglaltak több partvidéki várost, majd támadásokat indítottak a belterületek ellen is. Az algériaiak a spanyolok ellen segítségért török kalózokhoz (!) folyamodtak, ami sok és hosszú bonyodalom után az Oszmán Birodalomhoz csatolást eredményezte (1711-1830). A kalózok elleni háborúskodás nevetségesnek tűnik számomra, most csak a lezárása fontos: 1816-ban a [Brit Királyi Haditengerészet](#) hat holland hajó támogatásával elpusztította Algír kikötőjét és a barbár flottát.

Algéria francia megszállása – a módszerek tekintetében – eszembe juttatta az angolok indiai szereplését. Az utóbbi örült távolságra és lassabb ütemben zajlott, a módszerek azonban nagyon hasonlóak. A franciáknak 1830-ban támadt kedvük – kereskedelmi érdekeik védelme ürügyén – Algéria megszállására. Az évszámot olvasva rögtön felmerült bennem, hogy nem bírtak nyugton maradni. Alig telt el másfél évtized a waterlooi csata után, ami a franciák

európai hódításainak elvesztését jelentette, máris kedvük kerekedett „puhább”, de zsákmányokban gazdagnak ígérkező terület bekebelezésére. Napóleoni tempót és kegyetlenséget alkalmaztak. „A francia hadsereg véres háborúban foglalta el az algériai partvidéket: az ott élő lakosságnak csaknem egyharmada pusztult el a harcokban és a civil lakosság ellen tervszerűen elkövetett atrocitásokban.⁶⁹ [Kiemelés tőlem] Négy év elég volt, hogy 1834-ben Algériát francia birtokká nyilvánítsák és főkormányzót nevezzenek ki az élére. Lázas felkelést követett, ilyenkor a „francia hadsereg brutálisan bánt el a lázadókkal, és komolyabb rajtaütésekkor a civil lakosságot sem kímélte”. Kíméletlenül kínozták a felkelteket, akiket nyugodtan nevezhetünk szabadságharcosoknak. A napokban hunyt el a kínzások XX. századi vezetője. A halála előtt úgy nyilatkozott, hogy nem érez, sohasem érzett lelki furdalást.⁷⁰

Érdekességként említem meg, hogy a szocialista [François Mitterrand](#), a későbbi elnök belügyminiszterként kategorikusan ellenezte Algéria függetlenségét: "L'Algérie, c'est la France" (Algéria = Franciaország) – jelentette ki. A zászlók színe, az ideológia milyensége lényegtelen, az elnyomás, kizsákmányolás közös érdek.

Az ország csak 1962-ben nyerte vissza függetlenségét. Csak hogy érzékeltessem, mennyire máról beszélünk: 27 éves voltam.

Kitűnő példakép ez a Franciaország!

Elég talán egyetlen csataképet bemutatni, hogy betekintést nyerjünk, milyen barbár módon verték le a helyieket a franciák, és milyen komoly ellenállással találták szembe magukat.

Algéria leigázása (Wikipedia)

Még egy ország, Szíria is figyelmet érdemel, mint a mai emberi szörnyűségek központja. A jelen írás igénye miatt bonyolult történelmét pokolian leegyszerűsíttem. 1516-ban az Oszmán Birodalom hatalma alá került. Egészen az első világháborúig Isztambul uralkodott felette, akkor az angolok és az általuk fellázított arabok elfoglalták. 1920-ban arab királyság alakult.

Még ugyanabban az évben a Népszövetség francia igazgatás alatti mandátumterületté nyilvánította.

A Wikipédia⁷¹ írja: „A véresen levert lázadásokban jelentkező helyi ellenállás ellenére a franciák két évtizeden át saját gyarmatukként kezelték az országot, önhatalmúlag hasítva ki belőle Libanont, illetve adva át Alexandretta (Iskenderun) környékét Törökországnak. Szíria [Charles de Gaulle](#) kivonulási ígéretére 1944-ben kikiáltotta a függetlenségét, de csak az utolsó francia katona távozása után, 1946-ban nyerte el teljes önállóságát.”

Akkoriban éppen éheztem a vesztes második világháború után.

Viszont Szíriában találkoztam először arabokkal, kedvesek voltak, megszerettem őket. Damaszkusz modern, rendezett, szép városként maradt meg a szívemben.

Egy rendkívül széles látókörű arab tudós – amerikai egyetemen matematikus - a Spectrum-on (vagy a „Da Vinci Learning” csatornán?) a közelmúltban több adásban foglalkozott az iszlám tudományokkal. Azért mondták a gyarmatosítók, hogy már leépült kultúráról van szó, mert így nyugtatták a maguk és a világ lelkiismeretét. - mondta.

Minden tudomány területén otthonosan mozog, és szépen rajzol.

3.3. A külső kör, a fehér „faj” Európából kiinduló hódításai, terrorja

A nem tervezett, vitából eredő megfontolások alapján beillesztett fejezettel jól bele is léptünk a külső erőszak témakörébe. Csak folytatni, bővíteni kellene. Túlságosan sok adatot kellene azonban Önök elé tárnom, ezért csak a lényegről írok itt, az adatokat mellékletben teszem elérhetővé.

3.3.1. Az indiánok kiirtása

Eredetileg azt terveztem, hogy kikeresem egy *indián leszármazott visszaemlékezéseit* ősei kipusztításáról.

Rendelkezésemre állt egy ragyogó könyv, a „Bury My Heart at Wounded Knee”¹⁰, az indián Dee Brown írása, amelyben számtalan borzalmas fehérterror-akció leírása olvasható, köztük olyan „fantáziadús” eset is, amikor egyszerre, egy vízszintesen kifeszített kötélre felfűzött 38 hurokra akasztottak fel „szófogadatlan” ellenállókat. Rá kellett azonban jönnöm, hogy még ez a fájdalmas emlékezés ősei kiirtására sem ad teljes áttekintést a módszeres irtóhadjáratról. Egyetlen ember nem tudhatja áttekinteni százmillió áldozat történelmét.

Az indián őslakosság ellen a két Amerikában (három, ha a mostani Közép-Amerikát is külön kezelem) elkövetett, minden emberi képzeletet felülmúló genocídiumról van ugyanis szó.

Amikor először találkoztam a számadatokkal, nem akartam hinni a szememnek. Nem is élhetett ennyi indián – gondoltam. Lassan el kellett azonban hinnem: több évszázad mocskos emberirtása végzett ennyi emberrel, akik csak a földjüket próbálták megvédeni.

A nagyon is valószínű 100 millió egyenértékű azzal, mintha ma 600–700 millió embert gyilkolnának meg módszeres kegyetlenséggel, a keresztény egyházak lelkes támogatásával.

A sok forrás közül egyetlen használok fel itt. „Az indiánok irtása” címmel a los angelesi Loyola Marymount egyetem diáklányának tanulmánya tömör megfogalmazásban foglalozik azzal, hogy az indiánok ellen genocídium folyt Kolumbusz partraszállásától a közelmúltig, ami a föld iránti igény növekedésével a XX. században intenzifikálódott. Idézi Lincoln elnököt: „President Lincoln stated, 'So that if the savages cannot be civilized and quit their present pursuits, they will, in consequence of their stubbornness, dwindle and moulder away, from causes perhaps imperceptible to us, until the whole shall become extinct'” (Lincoln elnök nyilatkozta: „Ha a vadakat nem lehet civilizálni és nem hagyják abba jelenlegi tevékenységüket, a csökönységük eredményeként el fognak sorvadni és szét fognak morzsolódni általunk talán felfoghatatlan okok miatt, mígnem valamennyien el nem tűnnek.”)

Ha egy állam elnökének ez a véleménye az állampolgárai által legázolt kontinens honpolgáraitól, nem is végződhetett az indián genocídium másként, mint a majdnem teljes kiirtásukkal. A folyamatot mind megalázóbb „szerződések” sorozata kísérte, amelyeket rezzenéstelenül vettek semmibe a hódítók, nemcsak Észak-Amerikában, hanem mindenütt, ahol az Atlanti óceán túlpartján megjelentek. Ezt a gátlástalanul véghezvitt folyamatot remekül közvetíti Dee Brown a fent említett könyvében.

Van ország, Kuba, ahol majdnem az utolsó szálig megöltek minden indiánt, az utolsó felkelő törzs törzsfőnökét elevenen égették meg máglyán. A fehérek kegyetlenségére utal, hogy amikor felajánlották neki, vegye fel a kereszténységet, mert akkor a mennyországba jut, megkérdezte, ott is vannak-e fehérek, és az igenlő válasz hallatán inkább a poklot választotta.

3.3.2. A feketék elleni erőszak

Miután az indiánok kipusztultak, a fehér „fajnak” gondoskodnia kellett olyan munkaerőről, amelyik a kemény mezőgazdasági munkát elvégzi helyette. Rátaláltak Afrikában, ahol elkezdődött a gyarmatosítás.

A fekete rabszolgakereskedelem két fontos szakaszáról szól a történet: felvásárlás és elhajózás; ültetvények. Ismét hihetetlen a számadat: 60 millió áldozat.

Az első rabszolgavásárra 1638-ban került sor Amerikában, a rabszolgatartás formailag „végleges” betiltására 1865-ben. Két és fél évszázad kegyetlen elnyomás, végtelen, embertelen kizsákmányolás fűződik a fehér „faj” nevéhez csak ebben az egy kérdésben.

Közben lopkodok a mellékletéről – ahol a számszerű adatok követhetők -, mert érdekes információkat tudok a figyelmükbe ajánlani:

Rendkívül érdekes például, és Afrika modern történelmének megértéséhez is fontos megállapítás: Az afrikaiak nem csupán szakképzett munkások, hanem a trópusi mezőgazdaság szakértői is voltak, ezért igen jó munkaerőként lehetett őket alkalmazni az ültetvényeken. Mivel nagyobb ellenálló képességgel rendelkeztek a maláriával és sárgalázssal szemben, mint az európai és indián munkaerő, alkalmasabbak voltak a trópusi viszonyok közötti munkára. Eleinte „fehér és vörös (indián)” munkásokat alkalmaztak, majd az utóbbiak megsemmisülése után az akut munkaerőhiány végső megoldását az afrikai négerrek jelentették.

Másutt is találkoztam az akkori afrikai fejlettségi szintre történő utalással: ...”Az európaiak textíliákkal, faragványokkal, fűszerekkel, elefántcsonttal, gumival (ruggyantával?) és rabszolgákkal tértek vissza.” Majd: „A gyarmatosítás előtti Afrikáról szóló általános hiedelmekkel szemben a helyi gyártók (!) ebben az időben összemérhető, ha nem magasabbrendű termékeket gyártottak, mint az iparosodás előtti Európában. A *bennszült kovács-technológiák* fejlettsége eredményeképpen a szub-szaharai Afrika egyes területeinek kovácsai jobb minőségű acélt állítottak elő, mint európai vetélytársaik, és a magas fejlettségi szintet képviselő *nyugat-afrikai textil-műhelyek* (!) exportra gyártottak finom textíliákat jóval az európai kereskedők megjelenése előtt.” Magyarul: ismét igaztalannak bizonyulnak a vádak, hogy Afrika szegénységéért a helyi lakosság ostobasága és lustasága, a vezetők korrupt volta felelős. Igazabbnak tűnik az a feltevés, hogy a munkaerő javának rabszolgasorsra juttatásáért, a fejlett – és természetesen gazdag – területek kirablásáért, a *helyi tudás és kapacitások tönkretételéért az európai barbarizmus az igazi felelős.*

Nem folytatom tovább a téma tárgyalását, elég, ha utalok a (főként) az USA déli államaiban a legutóbbi időkig folyt kegyetlen néger-elnyomásra, például a Ku Klux Klan-ra. Az erről szóló weblap szerint a közelmúltig fel-felütötte a fejét ez a fajgyűlölet csúcsain működő terror-szervezet.

Hihetetlenül beteg, barbár világ!”

3.3.3. A gyarmatosítás

Tekintsük át dióhéjban a gyarmatosítást, illetve folytassuk a fentebb már érintett területek gyarmatosításának kérdéseit. Főként erre utal a jelen írás címe alatti zárójeles megjegyzés, a neves amerikai filmrendező „hülye fehér ember” meghatározásának általam módosított, erőteljesebb változata. A „Hülye fehér ember” könyv szerzőjére oda kell figyelni: Michael Francis Moore az euroatlanti eszmerendszer egyik oszlop-országában, az Egyesült Államokban élő író és Oscar-díjas rendező, aki rendkívüli szókimondással kritizálja a globalizációt, a nagyvállalatokat, a fegyveres erőszakot, az iraki háborút és George W. Bush kormányzását.

A példaképül állított országok, az EU tagállamai között a függetlenségünk elnyerése pillanatában (1989-90) több volt a közelmúltig vagy máig gyarmattartó ország, mint a mások elnyomásában büntelen. Lentebb sorra veszem a legfontosabbakat: Nagy-Britannia, Franciaország, Spanyolország, Portugália, Hollandia, Belgium.

Nagy-Britannia:

Valószínűleg joggal úgy tudja a világ, hogy a legnagyobb hódító, Nagy-Britannia egyben a legpuhább is volt a gyarmatosító hatalmak között.

Annak ellenére hisszük, hogy a brit brutalitás alkalmankénti megjelenéséről is csak felhőrdülve tud írni az ember:

Az 1857-es „mutiny”-t követő angol bosszú részleteiről írtak például emberi ésszel nehezen foghatók fel (Beteg emberiség, mocsok világ):

„...asszonyokkal felnyalatták a száradt vért a padlóról, mielőtt felakasztották őket [a felkelő férfiakat], a háború 1858 végéig tartott, de a kivégzések messze belenyúltak 1859-be, a felkelőket tárgyalás nélkül felakasztották vagy agyonlőtték, az elítélt zendülőket ágyúcső torkára kötözték és az ágyút elsütve cafatokra tépték.

India feldarabolása és következményei – másfélmillió halott, mert az India-Pakisztán határ kijelölésekor nem teremtődött etnikailag tiszta kép, 14–18 millió (!) szerencsétlen menekült Pakisztánból Indiába és fordítva, és atrocitás atrocitást követett. Hála az angolok ostoba és dölyfös politikájának: hirtelen akartak megszabadulni a már kifosztott népkohótól és felszínes etnikai ismeretekkel rendelkező emberrel húzták meg a határvonalat.”

Óriási jelentőséggel bírt – amint ma az USA vezetőiben is – a felsőbbrendűségi tudat, a kiválasztottság meggyőződése az angolok biztos kézzel, óriási taktikai érzékkel végrehajtott leigázásaiban. Angol úriember mesélte valamikor 1977 körül, hogy német felesége társaságában, Németországban elhangzott olyasvalami, hogy itthon vagyunk. Közbeszólt: Nem ti vagytok itthon, hanem én, mert mi, angolok az egész világon otthon vagyunk! Borzasztó, nem? Mennyire utálhatták/utálhatják ezt a tudatot a legázoltak, az indiaiak anno, ahol ezt a sztorit előadta, most pedig az USA áldozatai, az iszlám világ jelentős része.

További adatok a Brit Birodalomról.⁷²

Az elég megbízható Wikipédia írja:

A Brit Birodalom [Anglia](#), majd az [Egyesült Királyság](#) fennhatósága alá tartozó területek összessége volt. Ebbe beletartoztak az ország [gyarmatai](#), [domíniumai](#), [protektorátusai](#), [bábállamai](#) és egyéb területei. Ez volt a [Földön](#) valaha létezett legnagyobb kiterjedésű, lakosságú és gazdasági erejű [gyarmattartó birodalom](#). Kialakulása a [nagy földrajzi felfedezések](#) korában, a [16. században](#) kezdődött, amikor [Spanyolország](#) és [Portugália](#) mellett [Anglia](#) is kivette részét az újonnan felfedezett területek gyarmatosításából és a tengerek uralmáért folyó versenyfutásból. (...)

Fénykorában, a [20. század](#) első felében, a Brit Birodalomnak körülbelül 458 millió alattvalója volt, azaz a Föld népességének negyede tartozott uralma alá. Az összes szárazföldből ugyanilyen arányban részesedett, területe megközelítően 36,6 millió km² volt. (...)

A birodalomtól utolsóként [1997-ben Hongkong](#) tért vissza [Kína](#) fennhatósága alá. A Brit Nemzetközösségben 16 ország [nemzetközösségi királyság](#), ezekben államfői tiszteletet tölt be [II. Erzsébet brit királynő](#), és ténylegesen a Brit Korona tartozéka maradt tizennégy [tengerentúli terület](#).

Azaz ma is gyarmattartó, ha nem is igazán „hatalom”.

Franciaország:

A francia gyarmatok közül Algériáról már írtam fentebb.⁶⁹

Megbízhatónak ismert weblap⁷³ írásából merítem a most következő információkat a franciáknak a gyarmatbirodalmuk felbomlása körüli viselkedéséről.

Az afrikai gyarmatok „felszabadulásáról” két epizódot rögzíttek:

1. Amikor Guinea miniszterelnöke 1958-ban úgy döntött, országa független lesz és kiválik a francia gyarmatbirodalomból, a párizsi elit annyira feldühödött, hogy elpusztított mindent, amiről úgy vélte, a francia gyarmatosításnak köszönhetően jöhetett létre az afrikai országban.

Háromezer francia hagyta el Guineát, és amit nem tudtak magukkal vinni, azt a földdel tették egyenlővé. Lerombolták az iskolákat, az óvodákat, a közigazgatási épületeket, tönkretették az autókat, a mezőgazdasági gépeket, a könyveket, az orvosságokat, a kutatási intézet eszközeit, megölték a háziállatokat és az áruházak ételeit felégették, vagy megmérgezték.

2. A többivel 1950-ben Gyarmati Paktumot kötött, ami – nehezen hihető – a mai napig érvényben van. A paktum pontjai:

1. Gyarmati adó fizetése Franciaország számára
2. A nemzeti tartalékok elkobzása – 1961 óta Franciaország „kezeli” Benin, Burkina Faso, Bissau-Guinea, Elefántcsontpart, Mali, Niger, Szenegál, Togo, Kamerun, Közép-Afrikai Köztársaság, Csád, Kongó-Brazzaville, Egyenlítői-Guinea és Gabon pénzét.
3. Elővásárlási jog bármilyen nyersanyagra vagy természeti erőforrásra
4. A francia érdekek és vállalatok preferálása a közbeszerzéseknél
5. Kizárólagosság a katonai felszerelésre és a katonatisztek képzésére
6. Csapatok vezényléséhez és katonai közbeavatkozáshoz való jog
7. A hivatalos nyelv a francia és az oktatás is francia nyelven kell, hogy folyjon
8. A gyarmati valuta, az FCFA kötelező használata
9. Az éves egyenleg megküldése Franciaországnak
10. Katonai szövetségesek korlátozása
11. Kötelező Franciaországgal szövetkezni háború vagy válság idején

Remélem, meg lehet bízni Jászberényi Sándor-ban és a 24.hu-ban. A felvázolt képlet borzasztó. Egy pillanatra se szabad csodálkozni azon, hogy ezek az országok, népek nem

szeretik Franciaországot. Bizonyára tudatában vannak a mély kizsákmányolásnak. Szegények, míg Franciaország gazdag. Egyszerű? Azt hiszem, igen.

Olaszország

Az olaszok gyarmati viselkedésével már foglalkoztunk fentebb. Érdekes azonban a kegyetlenkedésükről ismét ejteni pár szót, idézve Horváth Jenő írásából:74

„...Végül 1930–1931-ben Rodolfo Graziani tábornok, Kireneika alkormányzója (1930–1934) brutálisan befejezte Kireneika „megtisztítását” is a lázadóktól. 1931. szeptember 16-án nyilvánosan kivégezték az ellenállás vezérét, „A Sivatag Oroszlánját”, Omar al-Mukhtart. Az ország leigázása mérhetetlen szenvedést okozott a líbiai népnek. A „lázadókat” keresve, üldözve az olasz katonák feldúlták az oázisokat, elfoglalták a kutakat, a lakosságot nagy területekről gyalogosan messzi táborokba tereltették. A kivégzések, az éhség, a szomjúság, a hosszú menetelések következtében az ország népessége megtizedelődött, Kireneikában ez az arány *meghaladta az egyharmadot* is. (...) A líbiai lakosság számára az olasz gyarmatosítók berendezkedése összességében nyomasztó érzéseket keltett. Napszámosként munkát találhattak ugyan az építkezéseken és telepes birtokokon, azonban a szó legszorosabb értelemben éhbérért. Kívül rekedtek, pontosabban: szisztematikusan kizárták őket a haladás és az országukba érkezett beruházások esetleges jótékony következményeiből. Másodrendű embereknek számítottak, kimozdították őket megszokott életmódjukból, állataikkal nem tudtak vándorolni a hagyományos legelőkre, százezrek kerültek a szó szoros értelmében vett létbizonytalanságba, sokaknak csak az olasz segélyek segítettek az életben maradásban.”

Más forrás, a „Háború az olasz Líbiáért”⁷⁵ se fest emberi képet az olasz gyarmatosítókról.

„...mind a liberális, mind a fasiszta kormányok olyan hosszú háborúba keveredtek Líbiáért, amelyben a legkegyetlenebb eszközöket alkalmazták legyőzésére: deportálásokat, kivégzéseket, koncentrációs táborokat.” (Nicola Labanca: *La guerra italiana per la Libia. 1911–1931* (A líbiai olasz háború. 1911–1931). Bologna, Il Mulino, 2012 – Kun Tibor recenziója.)

A múlt század harmincas éveiről van szó. A születésem körüli galád eseményekről. Kétszer is jártam Líbiában. Nagyon kedves, barátságos emberekkel ismerkedtem meg. Az olaszoktól étkezési szokásokat (is) örökölték, a gyors éttermekben olasz környezetben érezhette magát az ember. Az elnyomók iránti gyűlöletük azonban határtalan lehetett. A városból kivezető egyik aszfaltozott autót út jobb sávját koporsószerű tömb foglalta el. Emlékmű: ott taposta el egy távozó tank az utolsó helyi áldozatot. Ennek az emlékműnek a közelében vettem meg könyvtáram egyik legszebb kötetét, a díszkötéses, bibliofil, kétnyelvű, arab-angol Koránt. Becsülettel bevallom: csak lapozgattam benne eddig. Nagyon Biblia-szaga van, nem találtam benne semmi visszataszítót. Viszont alkalmam volt leleplezni vele egy galád gyűlölet-szítót. Most visszakerestem, konkrétan mit lepleztem le egy „az iszlám pokoli tanításai” jellegű sorozatból. Azt mondja a magyar szitok-szóró: „A nők másodrendűek és ostobák. A Korán 2.223 szerint a feleség egy szántóföld, akit a férj akkor és úgy ’szánthat fel’, ahogyan akar. A gyengébbek kedvéért ez azt jelenti, hogy nem kell a feleség beleegyezése a szexhez.” Fellapoztam a 2.223 cikkelyt a Koránban. Így szól: „Insolence, or arrogance, or undue elation at our powers or capacities, is the first step to many evils. Besides, it is unjustified. All our

gifts are from God." Magyarul így hangzik: „Arcátlanság, vagy gőg, vagy indokolatlan ujjongás erőnk vagy képességeink felett az első lépés sok bűn felé. Ezenkívül nem is indokolt. Minden tehetségünk Istentől való.” Micsoda gazember ferdítés! Vigyázatok, emberek, ilyen gyalázatosan vezetnek meg benneteket a gyűlölet-forralók!

Spanyolország

A spanyol gyarmatbirodalomról rendkívül érdekes tájékoztatást ad Ignác Dóra Anna szakdolgozata, amelyben térképen ábrázolva követhető a spanyol gyarmatbirodalom a hőskorától kezdve a felszámolásáig.⁷⁶

714-re az arab hadsereg az egész félszigetet elfoglalta, kivéve az északi hegyes vidékeket. A déli ([Al-Andalus](#), ahogyan az arabok nevezték) muzulmán megszállása közel 800 évig tartott. Ez alatt az idő alatt a művészetek és tudományok virágoztak, új terményeket és mezőgazdasági technikákat vezettek be, palotákat, mecseteket, iskolákat, kerteket és nyilvános fürdőket építettek. 722-ben Covadongánál, a félsziget északi részén, a vizigót király, Pelayo vezetésével egy kis hadsereg először győzte le az arabokat. Szimbolikusan ez a csata jelentette a Reconquista, a terület keresztény visszahódításának kezdetét.

És a mórok fantasztikus szépségű emlékeket hagytak hátra, amikor távozásra kényszerültek, igazi csodákat:

A „Világok, népek, emberek”⁷⁷ című könyvemben foglalkoztam az arab (mór) uralom emlékeivel. Megkísérlem valamivel tömörebben átadni Önöknek az akkori élményeimet, a rácsodálkozás örömét.

Toledóban ámulattal bóklásztam a csodálatos zsinagógában. A XII. század elején épült „Sinagoge Sta. Maria La Blanca” ugyanis gyönyörű, de fontosabb, hogy jelkép-értékű. Már a létrehozása érdekes: a móroktól visszafoglalt városban, keresztény uralom alatt, arab építészek építették a még népes zsidó közösségnek. Évszázadokon keresztül békésen éltek együtt Toledóban keresztények, muzulmánok és zsidók. Toledóban jött létre a „Toledói Fordítók Iskolája”, ahol főként a keleti kultúrák kincsestárából megismert, többnyire arab műveket fordítottak keresztények latinra, majd kasztíliai romance-ra.

Beszúrok ide egyetlen bekezdést a fordítóiskolákkal foglalkozó tanulmányból.⁷⁷

„A 11. századtól kezdve Toledo egyre inkább kiemelkedett a muszlim kultúrát terjesztő, fordítóműhelyekkel és kitűnő iskolákkal rendelkező európai (ezen belül hispániai) helyszínek közül, különösen a berber [berber-arab eredetű mór] Banu Dhi Nun dinasztia uralkodása alatt. Az 1043-1073 között uralkodott al-Mamún herceg idején jelentősen fejlődtek a tudományok. Az emír, aki pártfogolta a tudósokat, költőket és művészeket, gyönyörű épületeket és kerteket építtetett, hogy a gondolkodók nyugodt, kellemes körülmények között dolgozhassanak. Akkoriban számos leírás született a pompázó város pazar palotáiról, csobogó szökőkútjairól, mesés fürdőiről, az udvari multságokról. A kutatók véleménye szerint a település határjellegének is köszönhető, hogy a muszlim tudományok közül a Korán és a hagyományokat magyarázó vallástudományok különösen erősek voltak Toledóban. Emellett gazdag

eredményeket hoztak az egzakt tudományok: olyan matematikusok dolgoztak a Tajo partján, mint al-Waqqadi, al-Tugibi, a geometriában jeleskedő Ibn al-Attar és Ibn Hamisz, akik csillagászzal is foglalkoztak. Ez utóbbi tudomány művelői között volt még a 11. századi Toledóban Ibn al-Bagunis, Ibn Wafid és a fiatal al-Zarqáli (latinosan Azarquiel vagy Arzachel).”

A boldog együttélést aztán a „bölcs” bigott keresztény uralkodó számolta fel, 1459-ben kiűzte a zsidókat Spanyolországból, 60000 embert tett hazátlanná, és megfosztotta az országot a szorgalmas, alkotó közösségtől. A mórok sorsa bonyolultabb volt, de ők is eltűntek Spanyolországból, vagy áttértek a keresztény hitre.

A zsinagoga ma múzeum, ismét a megértést szolgálja, remélhetőleg.

Córdobában található Spanyolország egyik legérdekesebb látnivalója: a nagymecset, közepén a katolikus katedrálissal. Több szempontból is egyetlen és megismételhetetlen a világon. Az eredetüket Damaszkuszig visszavezető mór uralkodók - mondák szerint - az ottani mecsetek után sóvárogva építették.

Az alapépítmény a világon valaha is ismert legnagyobb mecset. Az enteriőrjét sokan a legszebb templom-belsőnek tartják.

A látogatók számára az igazi döbbenetet az okozza, hogy 1253-ban a mecset közepére katolikus katedrális emeltek, amely a maga nemében ugyancsak csodálatos. Hosszú vita előzte meg a döntést, az ortodox főurak és papok a mecset teljes lerombolása mellett kardoskodtak, és talán kivételesen a király mondta, hogy ami szépség adva van, azt nem kell feltétlenül tönkretenni.

Ami létrejött, azt határtalan ámulattal-bámulattal csodáltam.

Sevilla sem utolsó a versenyben. Itt is virágzott a mór kultúra és művészet: rendkívül érdekes az Alcázar Palota, és csodálatos kert-rendszere. A keresztény királyok is fejlesztették, így ma a mudéjar művészettől kezdve iszlám és neoklasszicista elemek képviselője. A palotától induló több száz méteres kert- és szökőkút-rendszere egészen különleges élményt nyújt.

És folytatódik a varázslat: a mór világ Granadában is jelentőset alkotott, az Alhambrát. Olyan erőd és palota, meg parkrendszer, amihez hódolattal járul ma is a világ.

Hogy miért mesélek ezekről a csodákról? Hogy érthetőbb legyen az állításom, miszerint az arab kultúra az Ibériai félszigeten szebben virágzott a kereszténynél. Az építészet, művészet és tudomány terén az arabok centrális, több mint továbbító szerepet töltöttek be Kelet és Nyugat között, sőt, saját kutatásaikkal, módszereikkel vezető szerepet játszottak.

Eddig nem volt szó a mezőgazdaságról, csak a parkosítás, kertészet tudományáról szoltam pár mondatot, de az arab és keresztény gazdálkodás, földművelés között óriási volt a különbség az előbbieik javára. A mór uralom idején virágzó földművelést és állattartást a keresztény uralkodók alatt pusztulás váltotta fel. Amerika felfedezése, az ott harácsolt

hihetetlen kincstömeg mentette meg Spanyolországot a teljes csődtől.

Talán ennél is fontosabb, hogy az ibériai arabok toleránsak voltak minden más hittel és bőrszínnel szemben, a történelmükben egy szót se találni kegyetlenkedésről, erőszakról, emberirtásról. A keresztény uralkodók viszont, amint viasszaszorították a mórokat, lerombolták szinte valamennyi mecsetjüket, erőszakkal átkeresztelték egy részüket, a többieket és a zsidókat elűzték – mint már említettem. Volt uralkodójuk, akit „kegyetlen” előnévvel emleget a történelem.

Különösen fontosak ezek az ismeretek napjainkban, amikor Bush vallásháborút hirdetett az iszlám ellen, alacsonyabb rendű eszmék hirdetőinek titulálta őket, amikor Berlusconi és most Trump lebecsülő hangot enged meg magának az arab kultúra és az iszlám ellen.

Végül a migrációtól megörültek ellen szólva írom ki a Spanyolországba bevándorlók számát és arányát a Wikipédia Spanyolországról szóló lapjából:⁷⁸

2001	1 370 657	3,33%
2002	1 977 946	4,73%
2003	2 664 168	6,24%
2004	3 034 326	7,02%
2005	3 730 610	8,46%
2006	4 144 166	9,27%
2007	4 519 554	9,99%
2008	5 220 600	11,3%

Belgium

Belga hittérítőről meséltek valamikor gyermekkoromban, aki fiatalon szembesült a Belga Kongóban dúló pokoli elnyomásról, kegyetlenkedésről. Alig telepedett le, amikor bemutatkozó látogatást tett a környék legnagyobb farmerénél. Értesítést küldött a megérkezéséről, amit meghívás követett. Erre emlékezett a gyerekkori belgiumi tartózkodásom alatti befogadó család, szinte suttogva. Rólam elfeledkezve beszélgettek a család tagjai a már halott rokonokról, aki hittérítő szerzetesként fél életét Belga Kongóban töltötte. Már jól értettem flamandul. Volt néhány mondat, aminek hallatán azt hittem, valami szörnyű meséről van szó.

Meghívtak vacsorázni a völgy túloldalán magasló házhoz. – mesélte egyszer. Szabadban étkeztünk, pompázatos körülmények között. Látom ám, hogy a gazdasági épület mellett egy kosárból szedegetnek ki valamit, és számolják. Levágott kézfejek voltak. Magyarázták, hogy csak így lehet komoly teljesítményre kényszeríteni a barbárokat. Aki nem teljesíti az adott napra kitűzött feladatokat, annak levágjuk a kezét. A gyengébbek belehalnak, az erősebb csak kisegítő munkára lesz alkalmas néhány hónap múlva. Nem tudtam mit csinálni, próbáltam emberségre szólítani őket, és a továbbiakban kerültem a kapcsolatot. – hajtotta le a fejét.

Általános módszer volt a belga gyarmatosítók körében. Kis ország, ma a béke szigete, de

egy évszázaddal ezelőtt még kegyetlen elnyomók voltak. A legkegyetlenebbek közé tartoztak.

Hollandia

Az ÉS-ben megjelent írásban találtam rá néhány mondatra, amelyek ragyogóan, tömören fogalmazták meg, milyen gyalázatos gyarmatosító volt a ma „tisztá” demokráciaként emlegetett Hollandia.⁷⁹ Ez a link valószínűleg hamar el fog tűnni, mégis utalok rá. Gera Judit: „A holland kultúra sokféle arca”, rendkívül értékes írás, amiből idézek pár sort:

„Nem szabad megfeledkezni a négy évszázados gyarmatosításról sem, mely kiterjedt a mai Indonéziára, Suriname-ra, a Holland-Antillákra, Brazíliára, Nyugat-Afrikára, és a mai New York neve is Nieuw Amsterdam volt egykor. Hollandia Anglia és Franciaország után a világ harmadik legnagyobb gyarmatosító hatalma volt. (...) Aki egyfelől a távoli Kelet-Indiában keményen dolgoztatta az ottani lakosságot, egész falvakat kiirtva vérfürdőket rendezett (Jan Pieterszoon Coen a XVII., Van Heutsz tábornok a XIX. században), az otthon, Hollandiában művelt, okos, a világ dolgaiban tájékozott, kifinomult ízlésű és főleg dúsgazdag mintapolgárként viselkedett, akit tetteiért kitüntetésekkel jutalmaztak (Van Heutszt Vilma királynő tüntette ki), szobrokat mintáztak róluk (lásd az 1903-ban épült Berlage-féle Tőzsde épületét, amelyen Lambertus Zijl hősként formálta meg a homlokzatba beillesztve Coent), képeken örökítették meg alakjukat (lásd a fenti példákat, melyek száma nem teszi lehetővé a teljes felsorolást). (...) A világ minden részéből felhalmozott tudás attribútumai, a könyvek, a szobák falát díszítő térképek és keleti fegyverek, a körzők, földgömbök, a lakások legkülönbözőbb pontjain kucorgó majmocskák, a tatu felfüggesztett páncélja, a csendéletek és zsánerképek egzotikus gyümölcsei, az asztalokat fedő keleti szőnyegek, a gyarmatokon készült családi portrék mögött sok-sok vér, igazságtalan kizsákmányolás és az emberi méltóság semmibevétele bújik meg.” [Kiemelés tőlem]

Ugyanebben az írásban kicsit más, de rendkívül érdekes észrevétellel találkozunk:

„Rudolf Dekker holland történész rámutat például, hogy a Keleti-tenger térségének országaival, például a Lengyelországgal folytatott kereskedelem (moedernegotie) - nevezetesen a gabona és a fa felvásárlása - tette lehetővé Hollandia gyors ütemű, XVII. századi urbanizációját és a virágzó polgári kultúrát, miközben a lengyel városok kiürültek, mert lakosaik éhen haltak, a parasztokra pedig óriási nyomást gyakoroltak saját nagybirtokosaik a hollandokkal kötendő zsíros üzletek reményében. A holland szabadság a lengyel szabadság kivéreztetésének eredményeképpen bontakozott ki, s lett oly irigylésre méltó.”

Tartalomjegyzék-szerű áttekintést kapunk a Debreceni Egyetem Hollandiával foglalkozó lapjáról.⁸⁰

A minket érdeklő témák közül megtudjuk például, hogy Indonézia 1949-ben nyerte el a függetlenséget, Suriname csak 1975-ben, valamint, hogy a Holland Antillák szigetcsoport részben ugyan autonómiát élvez, de Bonaire, Saba és Sint Eustatius szigetek Hollandia közvetlen részeivé váltak. A gyarmatosító nem tudott teljesen megszabadulni évszázadokon

keresztül viselt ruházatától.

Tényleg megsemmisült-e az iszlám kultúra?

Keresgéltem az Interneten, nagyon szomorú képpel találkoztam. Egyértelmű számomra, hogy a volt centrumban most pokol uralkodik, ott hiába keresném. Próbálkoztam a fejlett világgal. Biztos vagyok benne, hogy több tudósnek, művésznek kell élnie Amerikában és a fejlett európai országokban, de egyelőre mindössze két névre akadtam:

[Albert Camus](#) (Algéria) – a szíven sarkában őrzöm mint író-óriást;

[Edward Said](#), - író, professzor a Columbia Egyetemen, keresztény arab, az orientalizmus tudományának szülőatyja.

Hihetetlen, elképzelni is rossz, hogy ennyire sikerült tönkretenni az iszlám kultúrát. Vajon fel tud-e még támadni a poraiból? Kutatom tovább, akár magamnak is.

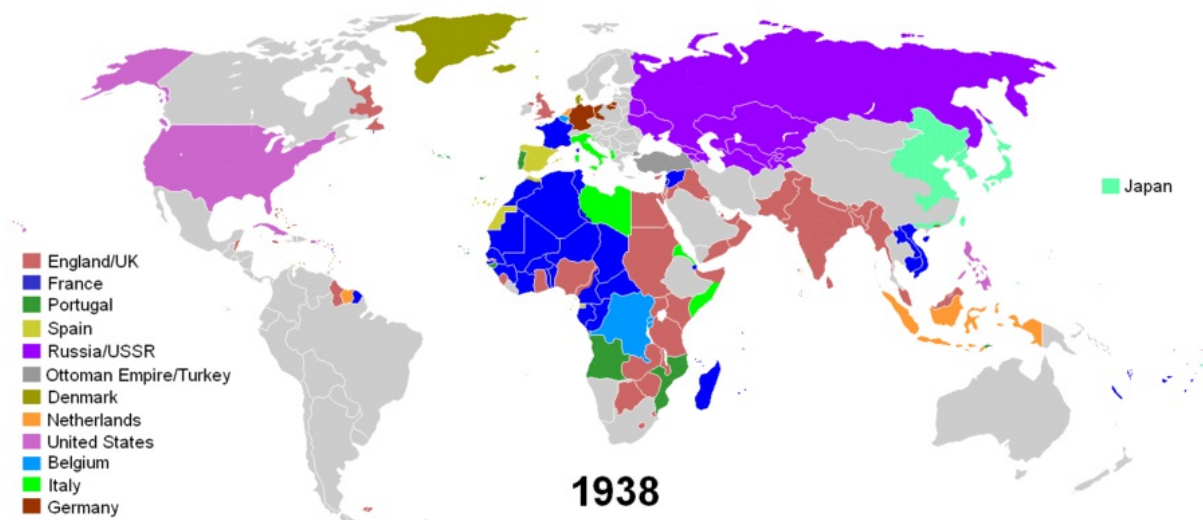
Terebess úr weblapjai között – mint említettem - található mai perzsa költők. Kilencet ismertet olvasóival, köztük Maleko's-So'ara'Behár-t. Megtetszett az egyik költeménye, olvassák. Képes Géza fordította.

Szabadság

Ha arccal vad kigyófészekbe buknám
Ha mérges hangyaboly nyüzsögve fut rám
Ha sebzett elgyötört testem ruhátlan
Dühöngő dúlt darázfészekbe dugnám
Ha télen lázasan tengerbe vetném
Magam, hol rámsuhog sósvízü hullám
Ha éjjel Bíszutún hegységbe mennék
Vakon - ösvény hová visz, azt se tudnám
Ha étlen szomjan rongyosan mezítláb
Botorkálnék az élet gyilkos útján:
Jobb lenne százszor mint ha szolga sorban
A rabságot szabadságnak hazudnám!

*

Végül egy önlapozó térkép a 68. sorszámú weblapból: A gyarmatosítás térképe 1492-től napjainkig. Ha megnyitja, kedves olvasó, áttekintheti ezt az elszomorító történetet.

A gyarmatbirodalmak a teljes felbomlás előtt valamivel

4. Offshore banditizmus

Ismét kalandozásra kényszerülök (nem ide illik, mégis szóvá teszem): értesített az ICIJ International Consortium of Investigative Journalists (Tényfeltáró Újságírók Nemzetközi Konzorciuma), hogy a német Süddeutsche Zeitung-gal és több mint 100 más sajtóorgánummal együttműködve ([100 other news organizations](#)) óriási tanulmányt készítettek az offshore-paradicsomokba menekített pénzekről, és az azokhoz kapcsolható ismert közemberekről. A két sorral feljebb kinyitható weblap a résztvevőket sorolja fel, de a mező jobb felső sarkában, a „Follow investigation”-re kattintva – regisztráció után – elérhetők a kutatási eredmények. Itt is.⁸¹ A lényeget ők maguk így foglalják össze:

„Ebben a sztoriban

- Fájlok mutatják be a világ 140 politikusának és köztisztviselőjének offshore tulajdonát
- A világ jelenlegi és korábbi vezetőinek adatai között szerepel Izland és Pakisztán miniszterelnöke, Ukrajna elnöke és Szaúd-Arábia királya
- A kiszivárogtatásban szereplő több mint 210000 entitás több mint 200 országhoz és területhez kapcsolódik
- Nagybankok vezették a nehezen megtalálható cégek létrehozását az offshore paradicsomokban.”

Az egész témakör a II. kötetbe inkább illene, mivel az adózás – ezzel az adóelkerülés – ott az alapkérdések közé tartozik. Mire azonban érdemben tudtam volna a kérdéssel foglalkozni, az idő sürgetett, és lezártam a kötetet.

Számtalan érdekes ország, személy, cég szerepel a kiszivárogtatott adatokban. Például, hogy Porosenko, a vállalatbirodalommal is rendelkező ukrán elnök mélyen érintett, több offshore cégben van benne a keze. Ellenfele, Putyin ugyan jobban ügyel az offshore-okhoz vezető fonalaira, de több „ismerőse” útján ő se szégyelli vagyona egy kis részének ellenőrizhetetlen relációkba mentését.

És most tessék valamiben megkapaszkodni. Hihetetlen hírt kürtöl világgá az Oxfam.⁸² Az USA cégek offshore-adócsalása 1,4 billió dollárra tehető. Kiírom számmal is, így talán könnyebben felfogható az adófizető emberek ellen elkövetett rémtett nagysága: 1,400,000,000,000 (angol módra írva; a tizedesvesszők helyett üres közt kellene hagyni, de az esetleg szétszakítja az összeget). Elképesztő gazemberség. Nálunk is, ott is üstökös sebességgel folyik a mosdatás: nem törvénytelen, állítják azok, akiknek pedig azonnal büntetőperbe kellene fogniuk az elkövetőket.

Az USA-ban három állam offshore-paradicsom: Nevada, Wyoming és Delaware! Nem kell messzire menniük, hogy ellopják az adózás elől a pénzüket.

Ez a történet a kapitalizmus fenntarthatatlanságának egyik legfőbb bizonyítéka: a gazdagok,

a nagyon gazdagok és a még gazdagabbak egyaránt egyetlen célt tartanak szemük előtt, a vagyonuk gyarapítását minden eszközzel, az államhatalomba beépüléssel, vagy egyszerűbben, kívülről irányítással, az adórendszer manipulálásával, lopással, csalással, erőszakkal, hadiiparral, állami terrorral, és sorolhatnám tovább. Ennek a listának oszlopos tagja az adóelkerülés, és annak változatos formái között az offshore paradicsomokba mentés.

Folytatom, néhány „kiemelkedő személyiséggel”, akik, vagy közvetlen rokonságuk ebbe a „törvényesnek” hazudott kis bűnöcskébe esett. A csodálatosan tisztának hitt Izland miniszterelnöke után elnöke is lebukott, Cameron-ra, Nagy-Britannia miniszterelnökére is halovány árnyék vetült.

Kis hazánkban – ha jól értem – ebben a jéghegy csúcsában 500 cég sáros, többek között minden idők legjobb ex-pénzügyminisztere, ma a Magyar Nemzeti Bank elnöke is több szalon keresztül érintett.

Le a kalappal ez előtt az egész gazemberség-csúcs előtt, párját ritkítja, a kapitalizmus koronáján az egyik legnagyobb, csillogó ékszer.

5. Ez a Nyugat-Európa szolgál mintaképül? Tekintsék összefoglalónak.

Mi a kiút ebből a helyzetből?

Nincs kiút. Ez a 22-es csapdája. Mert senkik vagyunk, önállóan semmire se vinnénk. Tudva, hogy disznók közé keveredtünk, meg kell enni, amit kapunk, a korpát.

Ha tovább vizsgáljuk, Európa helyzete is eléggé 22-es csapda. Az, hogy az USA részt vett Európa felszabadításában a náci barbarizmus alól, majd segített a megvert országoknak talpra állni, hálára kötelez. Az, hogy beszállt a NATO védelmi szövetségből agresszív szövetséggé alakításába, szintén szorosan köti Amerikához. Súlyos hiba, vagy annál sokkal több volt: kiállítás a világ ma legnagyobb, legkegyetlenebb terror-állama mellett. Márpedig Amerika aljassága (II. kötet: Az USA ledarálja a világot) oly méreteket öltött, ami elszakadásért kiált.

Megjegyzem, hogy a II. kötet lezárása után olvastam a világ egyik legnevesebb gondolkodójának, az amerikai Noam Chomsky idén május 10-én megjelent könyve, a „Who Rules the World” 17. fejezetének címét: „The U.S. Is a Leading Terrorist State”, azaz azt, hogy velem azonos következtetésre jutott.

Ha az USA nem változtat a világcsendőri magatartáson, előbb-utóbb magára kell hagyni.

Ez bizony a 22-es csapdája.

Újra végiggondolva persze, a csapdába Európa vezető hatalmai maguk estek bele, és rántották magukkal az EU országait. Hiszen majdnem minden „példakép” a mai napig részese más országok, népek elleni erőszaknak.

Amellett, hogy támogatják az USA-t a Nagyobb-Közel-Kelet elleni hadjárataiban, maguk önállóan is folytatják a „mi vagyunk jobbak, a fehérek jobbak” elnyomó tevékenységüket.

Felsorolom, emlékeztetőül:

- Nagy-Britannia minden lényeges USA-terrorakcióban társ, sőt az iraki invázió előtt főtanácsadó szerepet is játszott. Önmaga pedig képes volt a kis Falkland-szigetekért harcba szállni, csak hogy megmutassa, ő az úr.
- Franciaország is mindenütt ott van – legkevesebb éhínséget okozó blokád biztosításával (Jemen), ahol vérbe kell fojtani akármit, ami ellentétes a doktrínáival (vagy az USA érdekeivel). Önmaga pedig pórázon, fejögépen tart, magyarul kizsákmányol számtalan afrikai országot.
- Hollandia (a kis, bájos Hollandia) több ország elleni terror-akciókban társ repülőgépekkel. Önmaga pedig – igaz, már csak kis szigetekcskéket – gyarmatként láncolt magához területeket.
- Olaszországnak elég csak füttyenteni, és a Kadhafi elleni abszurd erőszakhoz légi bázisokat és harci repülőgépeket biztosít.
- Spanyolország is ott kotnyeleskedik Líbiában. Vajon mi vezérli?
- Belgium, még a kis Belgium is „hallgat a szóra”, legalábbis az USA rászólt, hogy vegyen részt az ISIS elleni, végeláthatatlan háborúban. Vitatkozni lehet velem, hogy az ISIS-t védem. Ez nem igaz, csak azt állítom, hogy nem ez az általánossá szélesített, káosszá

bonyolódó háború a megoldás.

Még tisztáznom kell valamit. Azt mondhatják minderre, hogy *múlt*, azért példaképek most az EU vezető országai, mert *ma* azonos jogrendszert, diktatúrák kialakulása elleni védelmet, közös érdeket képviselünk, erre vágytunk, amikor kiszabadultunk a kommunista-szocialista diktatúra béklyói alól.

Tévednek: a három legfőbb oszlopról, a „polgári demokráciáról”, „neoliberális gazdaságpolitikáról” és „keresztény eszmerendszerről” – remélem, minden olvasó számára elfogadhatóan – bizonyítottam, hogy nem szolgálnak példaként, a hamis „fékek-egyensúlyok rendszere” pedig nem megoldás, könnyedén átalakítható diktatúrát építők, országrablók védelmi-kiszolgáló rendszerévé, amint az Magyarországon történik.

Ha összefoglaló, azt is illik mondanom, mi a teendő?

Kihátrálni az EU-ból, amire Nagy-Britannia, Orbán Viktorék és az ugyancsak hihetetlenül sötét lengyel vezetés is készül? Biztos csőd, egyrészt az EU teljes összeomlásához vezetne, másrészt még a mindig erős gazdasággal és pénzügyi rendszerrel rendelkező britek is nagyot botlanának, Lengyelország zuhanna egy lehetetlenül nagyot, mi pedig megsemmisülnénk, mivel már semmink se maradt. Egész Európa végleg USA-szolgává válna.

Az ellenkezőjét kell tenni. Lenyelve a „nem ez volt az álmunk” békát, belül kell maradni, és mindent elkövetni a minél gyorsabb teljes egyesülésért, az Amerikáról leválásért, és az EU-n kívüli hatalom fricskázásának beszüntetéséért.

Csak ez lehet a megoldás, minden más lassulást, leépülést hozna.

*

Nem szerepelt célként a könyv írásakor, mégis érintek egy kényes kérdést: a magántulajdon szentségét, a kapitalizmus egyik alapkövét felül kell vizsgálni.

Ami most az USA vezérletével, a neoliberalizmusra támaszkodva az országok többségében folyik, az az emberiség döntő többsége számára máris katasztrofális eredménnyel járt: csökkenő életszínvonal, kilátástalan munkapiac, egyenlőtlenség, gyorsan pusztuló természet. Mindez a gazdag magántulajdon (tőke) kielégíthetetlen étvágya miatt.

Ami Magyarországon zajlik, még rosszabb. Hataloméhség gőzétől megrészegült, vagyonosodási vágyát korlátok között tartani képtelen csapat a demokratikusnak mondott rend korlátait lerombolva, vagy gátlástalanul átlépve gőzerővel rabolja szét a nemzet vagyonát, csinál magántulajdont kőből, vashból, földből, mindenből az égvilágon.

Módosítani kell a magántulajdon sérthetlenségének elvét. Hogy miként, milyen mértékig lehet megtenni, közben az ostoba „mindent államosítani” volt kommunista elvet kizárva, azt a világ vezető közgazdáinak kell megoldaniuk. De mielőbb meg kell oldaniuk.

Igaz, ehhez a demokrácia fogalmát, az ahhoz vezető utat, és a megőrzéséhez szükséges eszköztár megteremtésének módját is újra kell alkotni. Kellett volna, a szabad rablás terének megszületése előtt.

6. Utószó helyett: Virtuózok!

Mivel jelen írás mindkét kötetének központi kérdése a migráció káromlásának bírálata, a migránsok védelme, ne tessék csodálkozni a most következő sorokon.

A Duna TV közvetítésével rendkívül érdekes, a kultúrkörünk büszkeségének tekinthető zenei vetélkedő folyik "Virtuózok" néven, második alkalommal. Már az első, tavalyi vetélkedőkön is feltűnt, hány nem fehér bőrű vagy nem "tiszt magyar" szerepel a vetélkedő gyerekek között, és közülük hányan jutnak – rendkívüli tehetségüket csillogtatva – lépcsőről lépcsőre tovább.

Az igen művelt, szimpatikus zsűrit és a műsorvezetőket dicséri, hogy az etnikai kérdéseknek semmi jelét sem adták, ha szóba is került néha például a vegyes származás, arról nagyon visszafogottan, a helynek megfelelő mértéket tartva beszéltek.

Az idei versenyen még feltűnőbb volt a fiatalok összetétele. Az első forduló tinédzser résztvevői között több cigány gyerek szerepelt, akik már előzetes szűrés után maradtak bent. Ebben a kategóriában hallhattunk kínai kislányt is, aki csodálatosan zongorázott.

Az egészen fiatal, 6-12 éves gyerekek fordulójában feltűnő volt a vegyes származás: japán anyuka és magyar apuka csodálatosan hegedülő kislánya, magyar apuka és arab anyuka két hárfán remekül muzsikáló lánya, arab apuka és magyar anyuka két kiváló hegedűs lánya. Valamennyien rendkívül tehetségesnek bizonyultak. Élvezettel csodálkoztunk rá a feleséggel, mennyire sokat tud felmutatni ez a zseniális verseny!

Izgatottan várom a további fordulókat. Talán még meg tudom írni a végeredményt.

Ha a végeredményt még nem is, a harmadik középdöntőt igen. Tegnap hallgattam meg a legnagyobbak vetélkedőjét. Pazar élvezetben volt részünk ismét. Kiugróan szerepeltek nem szakértő véleményünk szerint a hegedűsök, a csellista és a klarinétos fiúk. És most zavarban vagyok, nem akarok én elefánt lenni a porcelánboltban, de jelen írásom célja, és az elkezdett téma kényszerítő erővel hat: ismét megemlítem a résztvevők etnikai sokrétűségét, nevek nélkül. Zavaromat növeli, hogy az egy néger apuka kivételével – akinek zongorista lánya tündökölt - nem tudok bizonyosat a többiek származásáról, bár a szülőket látva vitathatatlan, hogy legalább egy cigány fiatalember volt köztük.

Elhúzom a könyv leadását a kiadónak, amíg nem írhatom meg, kik voltak legjobbak a kilencfős döntőben.

Íme: megszülettek a korosztályonkénti győztesek. A legkisebbek közül Holozsai Esztert, a fuvolás kárpátaljai kislányt emelték ki. A tinik közül a cigány Kökény Tamást, aki tizenkét hangszeren játszik, nagybőgővel lépett fel, és ezzel a nehéz hangszerral elbűvölte a zsűrit is, minket is. A legnagyobbak közül a hegedűművész Várady Gyulát. Különdíjban részesült a

zongorista Váradi László. Mindegy, hogy ki nyeri el a fődíjat, szinte lehetetlen választani a virtuóz tehetségek közül.

A verseny parádésan bizonyította egyrészt, hogy a magyar cigány etnikum mennyire gazdag zenei tehetségben, másrészt, hogy az etnikumok keveredése előbbre viszi a világot!

A zsűri egyébként többször kijelentette, hogy aki már eljutott a középdöntőig, annak a kezét már nem engedik el. Csak gratulálni lehet: tudni kell 27 fiatal tehetségnek helyet biztosítani a magyar zenei oktatásban, zenei életben!

Valahogy így kellene mindent csinálni.

Elismerésem és tiszteletem fejezem ki a zsűri tagjai és a műsorvezetők felsorolásával. Zsűri: Miklósa Erika operaénekesnő, Batta András zenetörténész, Kesselyák Gergely karmester, Némethy Attila zongoraművész, Szenthelyi Miklós hegedűművész

Műsorvezetők: Varga Edit és Bösze Ádám

*

Régóta állítom, hogy ezt a rettenetes világot végül nem mentheti meg más, mint a korlátok nélküli keveredés.

Az állítás vadnak hangozhat, de úgy vélem, nagy igazság. Nem ide tartozik, hogy tovább magyarázzam, lehet, egyszer írok róla egy kis dolgozatot.

Jegyzetek

Internet

1. A demokrácia

<http://tarstudszoar.adatbank.transindex.ro/?szo=6>

2. Általános választójog, jóléti állam, demokrácia – az erény garanciái, vagy a szabadságra leselkedő veszélyforrások?

http://konzervatorium.blog.hu/2007/11/01/altalanos_valasztojog_joleti_allam_demok

Neoliberalizmus

<https://en.wikipedia.org/wiki/Neoliberalism>

A neoliberalizmus definíciója

<http://www.investopedia.com/terms/n/neoliberalism.asp>

5. A neoliberalizmus magyar Wikipédia-lapja

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Neoliberalizmus>

6. Minden problémánk gyökere a zombi neoliberalizmus doktrína

<http://www.commondreams.org/views/2016/04/15/neoliberalism-zombie-doctrine-root-all-our-problems>

7. Theodosius császár

https://hu.wikipedia.org/wiki/I._Theodosius_r%C3%B3mai_cs%C3%A1sz%C3%A1r

8. Fazekas gimnázium, történelem, a kereszténység korai történelme

<http://tortenelem.fazekas.hu/uploads/311.doc>

9. Bálványok rombolása

<http://ketezer.hu/2002/11/mit-nem-tor-le-ido-emberi-kez-letori-i-resz/>

10. A kora középkori egyház

http://hippo.uw.hu/10_tori/A_kora_kozepkori_egyhaz.doc

11. A baltikumi (északi) keresztesháborúk

https://hu.wikipedia.org/wiki/A_N%C3%A9met_Lovagrend_h%C3%A1bor%C3%BAi

12. A negyedik lateráni zsinat

<http://mult-kor.hu/cikk.php?id=7795&print=1>

13. Az V. keresztesháború érdekességei

<http://www.baranta.org/index.php/tortenelem/item/47-a-ii-andras-vezette-v-keresztes-hadjarat-erdekessegei>

14. A kereszténység korai története és egyházzá szerveződése

<http://tortenelem.fazekas.hu/uploads/311.doc>

15. 10 kevésbé ismert vérfürdő a történelemből

http://mult-kor.hu/20081015_10_kevesse_ismert_verfurdo_a_tortenelembol?pIdx=1

16. A Szent Bertalan éjszakája

https://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Bertalan_%C3%A9jszak%C3%A1ja

17. A Spiegel cikke az inkvizícióról

<http://www.inkvizicio.hu/spiegel.html>

18. Az inkvizíció

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Inkviz%C3%ADci%C3%B3>

19. Az inkvizíció történelme – film

<https://www.youtube.com/watch?v=NhJlm6mKGOg>

20. Az inkvizíció – 1. rész

<https://www.youtube.com/watch?v=PVAojrCP2nY>

21. A spanyol inkvizíció

https://hu.wikipedia.org/wiki/Spanyol_inkviz%C3%ADci%C3%B3

22. A husziták

<http://tudasbazis.sulinet.hu/hu/tarsadalomtudomanyok/tortenelem/a-kozepkor-tortenete-476-1492/europa-a-14-15-szazadban/a-huszita-mozgalom>

23. A keresztés háborúk

https://hu.wikipedia.org/wiki/Keresztes_h%C3%A1bor%C3%BAk

24. A Nagyszeldzsuk Birodalom

https://hu.wikipedia.org/wiki/Nagyszeldzsuk_Birodalom#A_birodalom_.C3.A9s_az_iszl.C

25. A keresztény jobboldal propaganda plakátjai

<http://atheism.about.com/od/religiousright/ig/Christian-Propaganda-Posters/>

26. A mai vallási villongások

http://www.religioustolerance.org/curr_war.htm

27. Napóleoni háborúk

https://hu.wikipedia.org/wiki/Nap%C3%B3leoni_h%C3%A1bor%C3%BAk

28. A krimi háború

https://hu.wikipedia.org/wiki/Kr%C3%ADmi_h%C3%A1bor%C3%BA

29. A XIX. Század

https://hu.wikipedia.org/wiki/19._sz%C3%A1zad

30. A porosz-osztrák-olasz háború

https://hu.wikipedia.org/wiki/Porosz%E2%80%93osztr%C3%A1k%E2%80%93olasz_h%C3%A1bor%C3%BA

31. Az I. világháborúban elszenvedett veszteségeink

<http://www.bibl.u-szeged.hu/bibl/mil/ww1/julier/8.html>

32.1. Hruscsov beszéde a SZKP XX. Kongresszusán

<http://agitclub.ru/spezhran/hruzev1.htm>

32.2. Száműzetés, munkatábor, áttelepítés a Szovjetunióban

<http://www.historia.hu/archivum/2006/0604szbiro.htm>

33. A II. Világháború áldozatainak száma

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:World_War_II_Casualties-hu.svg

34. A II. Világháború

https://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%A1sodik_vil%C3%A1gh%C3%A1bor%C3%BA

35. A sztálingrádi csata

https://hu.wikipedia.org/wiki/Szt%C3%A1lingr%C3%A1di_csata

https://hu.wikipedia.org/wiki/A_zsid%C3%B3s%C3%A1g_Magyarorsz%C3%A1gon

<http://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2003/03/20030327-10.html>

https://en.wikipedia.org/wiki/Participants_in_Operation_Enduring_Freedom

[https://en.wikipedia.org/wiki/Civilian_casualties_in_the_war_in_Afghanistan_\(2001%E2%99%A5present\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Civilian_casualties_in_the_war_in_Afghanistan_(2001%E2%99%A5present))

https://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Odyssey_Dawn

https://en.wikipedia.org/wiki/2011_military_intervention_in_Libya

https://en.wikipedia.org/wiki/Operation_Unified_Protector

<http://www.commondreams.org/news/2016/04/12/libya-obama-admits-clintons-greatest-moment-was-his-worst-mistake>

<http://hir.ma/kulfold/kadhafi-joslata-beigazolodott-indul-a-migranspokol-europaba/568117>

https://en.wikipedia.org/wiki/American-led_intervention_in_Syria

https://en.wikipedia.org/wiki/Saudi_Arabian-led_intervention_in_Yemen

https://hu.wikipedia.org/wiki/Betelep%C3%BCI%C3%A9sek_%C3%A9s_betelep%C3%A9s

http://toriblog.blog.hu/2010/06/07/a_jaszok_es_kunok_magyarorszagi_betelepulese

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyarok>

www.amrita-it.com

https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyarorsz%C3%A1gi_cig%C3%A1nyok#Leteleped.C3.A9

https://hu.wikipedia.org/wiki/A_magyarorsz%C3%A1gi_zsid%C3%B3k_t%C3%B6rt%C3%A9nete

https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyarorsz%C3%A1g_k%C3%ADniai

<http://www.commondreams.org/news/2016/05/06/transcending-ugly-campaign-london-elects-first-ever-muslim-mayor>

55. Terebess Ázsia Lexikon

<http://terebess.hu/keletkultinfo/index2.html>

56. A perzsa költészet

<http://terebess.hu/perzsa/>

57. Az Ezeregy éjszaka meséi

https://hu.wikipedia.org/wiki/Az_Ezeregy%C3%A9jszaka_mes%C3%A9i

58. Avicenna

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Avicenna>

59. Középkori arab tudomány

https://hu.wikipedia.org/wiki/K%C3%B6z%C3%A9pkori_arab_tudom%C3%A1ny

60. Arab tudósok

https://hu.wikipedia.org/wiki/Kateg%C3%B3ria:Arab_tud%C3%B3sok

61. Az iszlám aranykora

https://hu.wikipedia.org/wiki/Az_iszl%C3%A1m_aranykora

62. 15 kiemelkedő muszlim arab és perzsa tudós

<http://civilhetes.net/15-kiemelkedo-muszlim-arab-es-perzsa-tudos-es-felfedezeseik>

63. Az arab kultúra terjedése

<http://sagv.gyakg.u-szeged.hu/tanar/farkzolt/ISZLAM/Arab.htm>

64. Az iszlám művészete

https://hu.wikipedia.org/wiki/Az_iszl%C3%A1m_m%C5%B1v%C3%A9szete

65. A mórok

<https://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%B3rok>

66. A Reconquista

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Reconquista>

67. Gyarmati területek listája

https://hu.wikipedia.org/wiki/Gyarmati_ter%C3%B3letek_list%C3%A1ja

68. A világtörténelem legnagyobb birodalmainak listája

https://hu.wikipedia.org/wiki/A_vil%C3%A1gt%C3%B3rt%C3%A9nelem_legnagyobb_bi

69. Algéria

https://hu.wikipedia.org/wiki/Alg%C3%A9ria#Iszlamiz.C3.A1ci.C3.B3_.C3.A9s_berber_c

Meghalt az algériai kínzások irányítója

http://nol.hu/kulfold/meghalt_az_algeriai_kinzasok_iranyitoja-1430509

71. Szíria

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Sz%C3%ADria>

72. A brit birodalom

https://hu.wikipedia.org/wiki/Brit_Birodalom

73. A gyarmatoktól a Charlie Hebdo-i terrorig

<http://24.hu/kulfold/2015/01/14/a-gyarmatoktol-a-charlie-hebdo-i-terrorig/>

74. A bécsi kongresszus

https://hu.wikipedia.org/wiki/B%C3%A9csi_kongresszus

75. Horváth Jenő: Líbia története az olasz gyarmati korszakban

http://www.grotius.hu/doc/pub/XYBQEM/2012_120_horvath_jeno_libia_tortenete_az_olas

76. Háború az olasz Líbiáért

<http://www.c3.hu/~klio/klio132/klio100.pdf>

77. A spanyol gyarmatbirodalom felbomlásának térképi ábrázolása

<http://lazarus.elte.hu/hun/digkonyv/szakdolg/bsc/2010-ignacz.pdf>

78. Fordítóiskolák a középkori Toledóban

<https://archive.org/stream/KKForditoiskolakAKozepkoriToledobanBardossyI60SzuletesnapForditoiskolak-a-kozepkori-Toledoban-Bardossy-I-60-szuletesnapjara-PTE-BTK-NI-Pecs-2013-13-23old.txt>

79. Spanyolország

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Spanyolorsz%C3%A1g>

80. ÉS – Gera Judit: A holland kultúra sokféle arca

http://www.es.hu/gera_judit;a_holland_kultura_sokfele_arca;2009-11-01.html

81. Debreceni Egyetem: A holland gyarmatok kialakulása

<http://www.ni.unideb.hu/letoltes/Talca/Holland.pdf>

82. Az offshore világ

<https://panamapapers.icij.org/20160403-panama-papers-global-overview.html>

83. Oxfam – 1,4 billió az USA cégek offshore-adócsalása

<http://www.commondreams.org/news/2016/04/14/1400000000000-oxfam-exposes-great-offshore-tax-scam-us-companies>

Könyvek (a hivatkozások sorrendjében)

Szokatlanul eljárva egy teljesen még el sem olvasott könyvet jelölök első helyre, kiemelve a hivatkozások sorrendjéből. Noam Chomsky legújabb könyve annyira alátámasztja a gondolataimat, következtetéseimet, hogy trónszéken a helye!

I. Noam Chomsky: Who Rules the World, Amazon Kindle Edition, 2016

1. Halmos Antal: Anti-kapitalizmus, Magyar Elektronikus Könyvtár és www.bookandwalk.hu

2. Chomsky, Noam: Profit Over People: Neoliberalism and Global Order, Amazon Kindle Edition, 2011

3. Harvey, David: A Brief History of Neoliberalism, Kindle Edition, 2007

4. Halmos Antal: Beteg emberiség, mocsok világ, Magyar Elektronikus Könyvtár és www.bookandwalk.hu

5. Halmos Antal: Kolja, a nép ellenségének fia, Magyar Elektronikus Könyvtár és www.bookandwalk.hu

6. Ungváry Krisztián: A magyar hadsereg a második világháborúban, Osiris Kiadó, 2004

7. Halmos Antal: Világok, népek, emberek, Magyar Elektronikus Könyvtár és www.bookandwalk.hu

8. Halmos Antal: 2015 – Történelmi pillanatkép, www.bookandwalk.hu, Magyar Elektronikus Könyvtár

9. Halmos Antal: Az USA ledarálja a világot, www.bookandwalk.hu és Magyar Elektronikus Könyvtár

10. Dee Brown: **Bury My Heart at Wounded Knee: An Indian History of the American West**, Amazon Kindle Edition, 2012

Blogok

A bloglapom: ahalmos.wordpress.com

Budapest, 2016. május 31

Melléklet

Az indiánok kiirtása

A „Beteg emberiség, mocsok világ” című könyvem írásakor számtalan indiánokkal foglalkozó weblap adatait használtam fel, röviden összefoglalva a tartalmukat. Most dőlt betűkkel emelem ki a címüket. Nem tartom meg az akkor használt jegyzékszámokat, egy részük sajnos eltűnt, gondolom az élőket (többnyire angolok) se sietnének fellapozni.

- **Írások az őslakos amerikaiakról** – Rendkívül érdekes emlékezések az indián őslakosságról, részben indiánok maguk emlékeznek szüleikre, szokásaikra, történekekre. Az emberiség egyik legaljasabb emberirtásának írott emlékei, nagyon elgondolkodtatók!

- **The Great Binding Law, Gayanashagoma - Az irokézek öt „nemzetet” szövetségbe fogó törvénye.** Az írás a törvény születéséről is szól: a Hosszú levelek fája alatt tanácskoznak és döntenek a bölcssek. Egyértelmű bizonyítéka a bölcs politikai gondolkodásnak 1390 és 1500 között. Bennszülettek voltak, bölcsőbbek eltaposóiknál!

- **Csak Kaliforniában: California and The Indian Wars** – A mai Kaliforniában vívott *indián háborúk* története olvasható szépen sorrendbe szedve. Okok? Az ősi földek elrablása. A Kaliforniai Állami Katonai Múzeum honlapja ír le olyan emberirtásokat, amikhez foghatóról csak a mongolokról és más ázsiai hordákról olvasva hall a fehér európai ember. Indián közösségeket irtanak ki az utolsó szálig, néha a gyerekeket „csak” megcsonkítva, semmi másért, mint hogy zavartalanul foglalhassák el a földjüket.

- **Genocide & Economics** – Ugyancsak Kaliforniáról szól, ahol „Whites in California hunted Indians ‚as though they were wild beasts’ and shot them ‚with as much nonchalance as though they were squirrels.’” (A fehérek Kaliforniában úgy vadásztak az indiánokra, mintha vadállatok lettek volna, olyan nemtörődomséggel lőtték le őket, mint a mókusokat.)

- **American Holocaust** – Egyetlen mondat a műből: „...the total extermination of many American Indian peoples and the near-extermination of others, in numbers that eventually totaled close to 100,000,000...”, azaz sok amerikai indián nép teljes kiirtása és mások közel kiirtása olyan számban, ami összességében közel százmillió volt...(!!!) Egy rossz grafikonból annyi világos, hogy 1750-ben a világ lakossága nem érte el az 1 milliárdot. Abból 100 milliót kiirtani annyi, mint ma megölni 600-700 millió embert. Irtózat!

- **Kanada: Bill C-31: The Abocide Bill – The Culmination of Extermination Policy** – Rendkívül izgalmas weblap, a Congress of Aboriginal Peoples (A bennszületett népek kongresszusa) foglalkozik (alapvetően) a rezervátumokon kívül élő őslakosok sorsával, ismertet törzseket, nyelveket.

- **Virginia Indian History** – Számunkra talán a sziú indiánokról szóló híradások a legérdekesebbek - mert sokat hallottunk róluk gyermekkorunkban -, de több törzsi weblap is található ezen a honlapon, linkként.

- **Indian History (of Kansas)** – A mai Kansas indiánjaival foglalkozik, ez is mélyen elszomorító történet.

- **Az apacsok történelmével foglalkozik a magyar Wikipedia ismertetője.** – Egyetlen

mozzanatot emelek ki, egy történész, Peter Gerhard, a *The North Frontier of New Spain* írásában említi, hogy a spanyol hódítók egyik vezérének, Guzmán-nak a hadserege nagyarányú mészárlást és rabszolgaságba döntést folytatott.

- Csak a jegyzeteimből tudok előkotorni egy másik visszaemlékezést: "...de a spanyolok megérkeztével minden megváltozott: az egyik feszültség-forrásként a spanyol rabszolga-kereskedők tevékenysége szolgált: akik rabszolgákat vadásztak, hogy aztán az észak-mexikói Chihuahua ezüstbányáiban dolgoztassák őket." („But the arrival of the Spaniards changed everything. A source of friction was the activity of Spanish slave traders, who hunted down captives to serve as labor in the silver mines of Chihuahua in northern Mexico.”)

- *Edward S. Curtis „North American Indian”* - Észak-amerikai indiánok fotóira csodálkozhatunk rá a kitüntetett gyűjteményben. Ez a rendkívül gazdag fotógyűjtemény egyben remek áttekintést is ad Észak-Amerika indián törzseiről.

- **deSoto hódításai** – Spanyol kísérlet Észak-Amerika meghódítására, amely végül sikertelenül végződött, bár rendkívüli kegyetlenséggel törekedtek a kitűzött cél elérésére.

A feketék elleni erőszak

Az indiánokkal kapcsolatos adatsor előtti bevezetésében írtakkal azonos eljárást alkalmazok.

Eddie Becker, „Chronology on the History of Slavery and Racism” (A rabszolgaság és a rasszizmus történelmének kronológiája) – A rendkívül alapos weblapról idézek néhány információt:

- Az első nyilvános rabszolga-aukciót 1638-ban tartották az amerikai Jamestown-ban.

- Már 1640 júliusában 30 korbácsütésre, „R” betűnek (runaway = szökött) az arcára sütésére és „egy évig vagy ameddig a gazdája jónak látja” bilincsben dolgozásra ítélték egy szökésben elfogott virginiai rabszolgát. „Róma árnya” – jegyzi meg a szerző.

- Virginiában 1662-ben törvényt alkotnak, amely szerint a rabszolga anyák gyermekei is rabszolgáknak születnek, akármi az apa státusza. Egy 1667-ben hozott újabb rendelkezés *örök életre szóló szolgaságra* kötelezte az adott-vett embereket, ezzel véglegesen intézményesítve a rabszolgaságot.

- 1638-ban egy férfi rabszolgát 27 \$-ért lehetett kapni, míg az ottani „európai munkás” napszáma 70 \$-cent volt, azaz a rabszolga ára 38 napi bérnek felelt meg.

- **United States Historical Census data Browser** - Az első megfogható adat a rabszolgák számáról. Az adat *statikus*, az 1860 évre vonatkozik, akkor, a rabszolgaság betiltása előtt öt évvel az USA-ban (egyedül az USA-ban!) 3947000 rabszolgát tartottak számon.

- **The Transatlantic Slave Trade** (a Met Special Topics-ban) írja:

- „Az afrikai rabszolgák képezték az Európa és Afrika közötti kereskedelem alapját. Észak és Dél-Amerika, valamint a Karib-szigetek Európa által történt leigázása és gyarmatosítása a XV. századtól kezdve kielégíthetetlen igényt generált az afrikai munkaerő iránt, amelyet az Új Világ trópusi viszonyai között végzett munkára alkalmasabbnak tartottak. Az Atlanti-óceánon keresztül importált rabszolgák száma gyorsan nőtt, a XVI. századi mintegy évi 5000-ről a XVIII. századi évi 100 000 feletti számig.”

Kis okoskodással ebből kikövetkeztethető, hogy ha az 1500-as években (ellentmondás van

a fentebb jelölt 1638 évi kezdetek és az itt megjelölt évszázad között, nehéz lenne és most nem is fontos tisztázni) importált cca. 310 000-hez és az 1700-as évek kb. 10 millió rabszolgájához hozzáteesszük az *interpolálással* cca. 5 millióra tehető, a XVII. században rabszolgaságba hajtott embereket, valamint a lentebb említett, 1809 és 1861 között *importált* egymilliót (bár ez a szám csak az USA-ra vonatkozik) és hiszünk az „úton megfeleződésben”, szomorúan kell megállapítanunk, hogy legkevesebb 33 millió embert érintett a rabszolgaság gyalázata. (Találtam forrást az Interneten, amelyik szerint „...legkevesebb 30 millió, de lehetséges, hogy 40–60 millió afrikait öltek meg, többségüket életük virágában és mielőtt még dolgozni tudtak volna az ültetvényeken...” „Of course, there also were the unique horrors of the African slave trade, during the course of which at least 30,000,000 - and possibly as many as 40,000,000 to 60,000,000 -Africans were killed, most of them in the prime of their lives, before they even had a chance to begin working as human chattel on plantations in the Indies and the Americas.”)

És nem lehetett megálljt parancsolni: Curtin történész szerint durván egymillió rabszolgát importáltak az Egyesült Államokba a törvények megkerülésével, 1809 és 1861 között.

A „végleges” betiltásra 1865-ben került sor.

[Mark Humphrys](#) is szolgáltat től-ig adattal a néger rabszolgaság áldozatainak számáról. Ő 17 és 65 millióra teszi a szélső értékeket. Igaz, arab és ázsiai kereskedőket is említ a felelősök között.

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás

Előszó

Megjegyzések

1. Miről is van szó?

2. Tehát: mi is tulajdonképpen az euroatlanti eszmerendszer?

2.1. A polgári demokrácia

2.3. A kereszténység

2.3.1. A keresztény terror Európában

2.3.2. A kereszténység Európán kívüli vallási terrorja

3. Amiről nem szól az euroatlanti eszmerendszer

3.1. A belső erőszak

3.2. A migráció-őrület

3.3. A külső kör, a fehér „faj” Európából kiinduló hódításai, terrorja

3.3.1. Az indiánok kiirtása

3.3.2. A feketék elleni erőszak

3.3.3. A gyarmatosítás

4. Offshore banditizmus

5. Ez a Nyugat-Európa szolgál mintaképül? Tekintsék összefoglalónak.

6. Utószó helyett: Virtuózok!

Melléklet